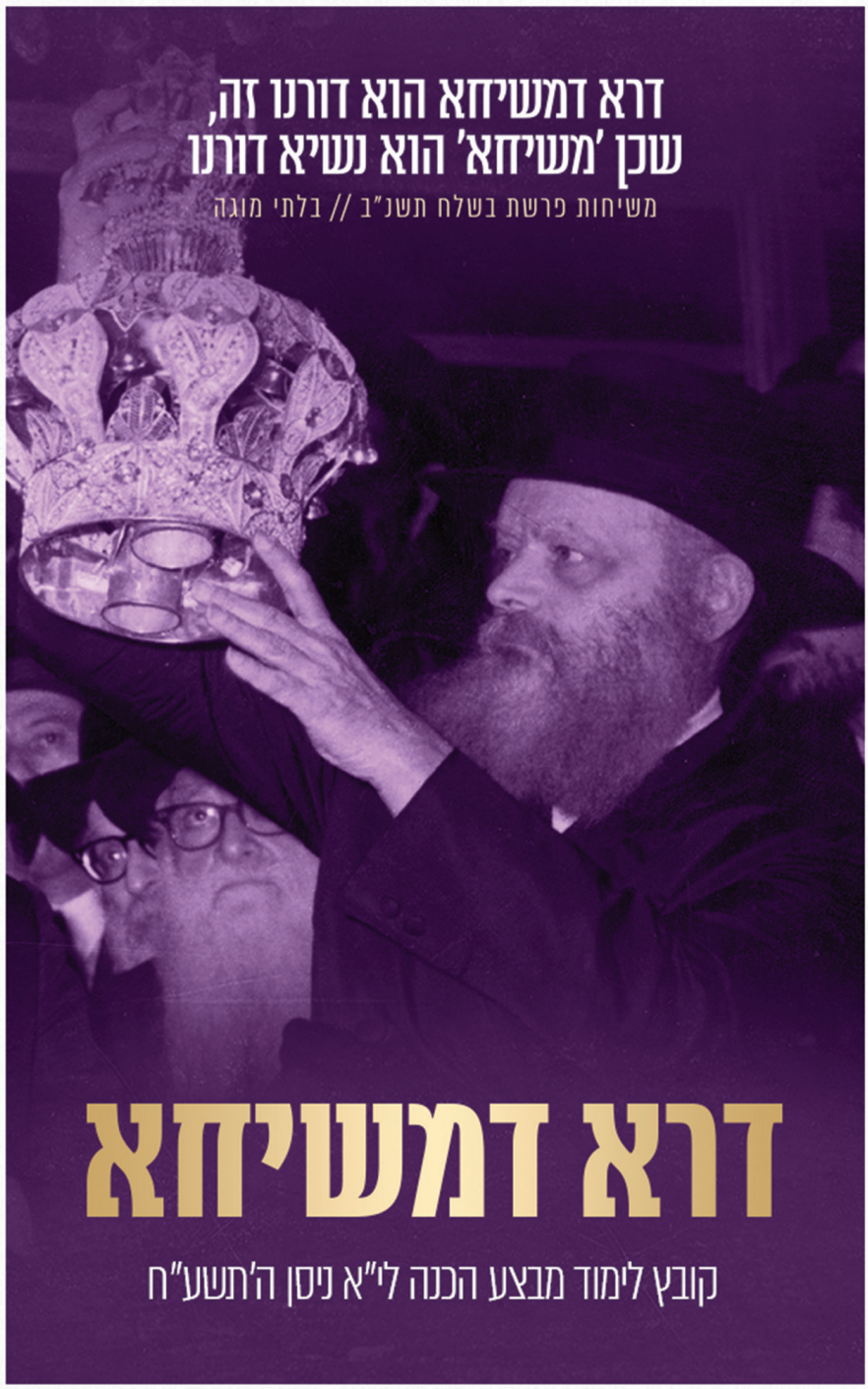

חוברת ב'

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

נערך ע"י: איגוד תלמידי הישיבות
ישיבת תות"ל המרכזית, בית משיח - 770

770 eastern parkway ny, u.s.a.
tal. 347-850-2770 fax. 04-6974225

מו"ל: מרכז חב"ד העולמי
לקבלת פני משיח צדקנו

744 eastern parkway ny, u.s.a.
tal. 718-778-8000 fax. 718-778-0800

ב"ה ימות המשיח

פתח דבר

כל אחד ואחד מאנ"ש והתמימים ימלא רגשי התעוררות בשומו אל ליבו כי הנה קרב יום הולדת הקט"ז של אבינו מלכנו - הוד כבוד קדושת אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לאורך ימים ושנים טובות.

כבני הדור השביעי, אמונים אנו על הדרכות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, כי ההתעוררות הגדולה ביותר צריכה להתבטאות במעשה בפועל. הכנה לי"א ניסן צריכה להתבטאות בהוספה בכל ענייני הק' של כ"ק אד"ש מה"מ, ובפרט בחיזוק ההתקשרות, הנעשית ע"י הוספה ב"ענינו העיקרי - של נשיא דורנו - להביא לימות המשיח בפועל ממש".

ובהמשך לזה הננו להגיש בפני קהל התמימים את החוברת "**דרא דמשיחא" - ב** היוצאת לאור במסגרת מבצע "**ציור הגאולה העתידה**", הנערך ע"י איגוד תלמידי הישיבות העולמי - 770 בית משיח, כהכנה ליום הבהיר י"א ניסן תשע"ח.

תוכנה ומטרתה של חוברת זו הוא ללמוד כיצד ובמה מתבטאת הנקודה המרכזית של דורנו זה - הדור שיזכה לגאולה השלימה. בהקשר לזה העיד על עצמו כ"ק אד"ש מה"מ כי "מיום הלכי לחדר" כבר הצטייר במחשבתו "ציור הגאולה העתידה". ביטוי מופלא מכ"ק אד"ש בעניין זה, ניתן לראות בקטע המצוטט ע"ג החוברת משיחת ש"פ בשלח תשנ"ב (בלתי מוגה): ""דרא דמשיחא" הוא דורנו זה שכן משיחא הוא נשיא דורנו", דהיינו, שכללות דורנו (מתחילתו ועד הגאולה האמיתית והשלימה) הינו דרא דמשיחא - דורו של מלך המשיח.

ואשר על כן, בחוברת זו לוקטו שיחות קודש מכ"ק אד"ש מה"מ מכל שנות נשיאותו מהם רואים: (א) את ההתעסקות הבלתי פוסקת בענין זה ו(ב) את התקדמות השלבים בדורנו זה גופא, אשר מתקופה לתקופה הלך והתגבר ה'קאך' והחיות בשיחות של כ"ק אד"ש בנושא הגאולה הקרובה, דבר שהתבטא הן בתכיפות הדיבור אודות כך והן בביטויים שהלכו והתחזקו, החל מכך שנמצאים ב'עקבתא דמשיחא' ולא נותר לברר אלא 'פכים קטנים' ועד לכך ש"ימינו אלה - **ימות המשיח** - שבהם נמצאים עכשיו".

בלימוד ענינים אלו הנכללים בתורת הגאולה של מלכנו משיחנו, מקיימים את הוראתו הק' ללימוד עניני גאולה ומשיח אשר על הוראה זו התבטא שהיא היא הדרך הישרה להביא את משיח בפועל,

- ובלשונו הק' של כ"ק אד"ש (בדבר מלכות ש"פ תזו"מ תנש"א): "לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות . . ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו - מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא" . . וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש" -

בשימת לב לכך שבהוראה זו אומר כ"ק אד"ש, שיש ללמוד ענייני גאולה ומשיח "בפרט בתורתו של נשיא דורנו", הרי שבלימוד השיחות בחוברת זו מקיימים הוראה זו, וחביבות נוספת ללימוד שיחות שבחוברת זו, אשר אינם נלמדות לעיתים תכופות אפילו בקרב השוקדים ולומדים ענייני גאולה ומשיח.

•

החוברת מחולקת לה' שערים לפי שנות הנשיאות של כ"ק אד"ש מה"מ: א. תשי"א-תשי"ט; ב. תש"כ-תשכ"ט; ג. תש"ל-תשל"ט; ד. תש"מ-תשמ"ז; ה. תשמ"ח-תשנ"ב.

כל שער מחולק לד' חלקים: א. **מעלת התקופה** - שיחות בקשר לתקופה בה אנו נמצאים לפני ביאת המשיח; ב. **העבודה הנדרשת** - שיחות אודות העבודה הנדרשת בתקופה זו ע"מ להביא את הגאולה; ג. **אגרות קודש** - בנושאים הנ"ל;

רבים מהשיחות המובאות בחוברת לא עברו את הגהתו של כ"ק אד"ש והינם 'בלתי מוגהות', כמו"כ חלק מהחומר עבר תרגום ועריכה על ידינו והאחריות לכל הנ"ל היא על המערכת בלבד. אחרי כל שיחה מצוין מקורה, כך שעל כל קושיא או חוסר הבנה במהלך הדברים ניתן לעיין במקור.

כמו"כ חשוב לציין שחלוקת השיחות לפי שנים וכן החלוקה לפרקים אודות מעלת התקופה וכו' נעשו בדרך אפשר ע"פ שיקול דעת המערכת ואין בזה כמובן כדי לקבוע מסמרות בהבנת דברי הרב ח"ו.

•

בחוברת זו ימצא הקורא את שלושת השערים האחרונים: ג. תש"ל-תשל"ט; ד. תש"מ-תשמ"ז; ה. תשמ"ח-תשנ"ב. בשנים אלו ובפרט בשני החלקים האחרונים גבר הקאָך בעניני משיח בצורה שלא תתואר, כ"ק אד"ש מה"מ החל לדבר אודות הדרישה לגאולה בזעקה "עד מתי" ובקריאה "ווי וואנט משיח נאו", ודיבר על כך ארוכות.

הדבר מודגש גם בכך שמשנת תשמ"ב התחיל כ"ק אד"ש לתת ראשי תיבות לשנים בקשר עם ביאת משיח: **ת**הא **ש**נת **ב**יאת **מ**שיח[1]; **ג**אולת **מ**שיח[2]; **ד**ברי **מ**שיח[3];

---

1) ראה שלשלת היחס בהקדמה לספר היום יום.

2) לשון הברכה אחרי הפ"נ כללי, ער"ה תשמ"ג (התוועדויות תשמ"ב ח"ד עמ' 2302) ובהערה 3 שם: "תשמ"ג ר"ת "תהי' שנת גאולת משיח". היינו, נוסף על "(תהי' שנת) ביאת משיח" (תשמ"ב), תהי' גם התגלות וגאולת משיח.

3) שיחת ליל ערב ר"ה תשד"מ (התוועדויות תשמ"ג ח"ד עמ' 2074) ומעניין לציין הנימוק שמביא כ"ק אד"ש מדוע נבחר שם זה דוקא: ". . שהרי כבר נהי' "טומל": לאחרי שנתקבל פירוש הר"ת דשנת תשמ"ב ותשמ"ג - מה יהי' עם הר"ת דשנה זו בקשר לר"ת ד"מנחם שמו", כשמו של הצ"צ [ומכיוון שמדברים אודות שלום ואחדות, צריכים להשתדל "ניט אויפרייצן די וועלט" באופן הידוע כו'] . . ראשי תיבות: תהי שנת דברי משיח - לימוד תורתו של משיח מפיו של משיח, במהרה בימינו ממש".

מלך המשיח[4]; **משיח ודאי**[5]; **תאה זו שנת משיח**[6]; **חירות משיח**[7]; **משיח טובה**[8]; **שנת ניסים**[9]; **נפלאות אראנו ונפלאות בכל**[10].

בשנים אלו תכפו הדיבורים אודות משיח וזכינו לשיחות ארוכות המבארות את ענינה של תקופתנו ואת העבודה המוטלת עלינו בעת גורלית זו ע"מ להביא את הגאולה.

כמו כן החל כ"ק אד"ש במבצעי המצוות החל מעשרת המבצעים, מבצעי החגים (מבצע שופר, לולב, חנוכה, פורים, פסח, לימוד הלכות ביהב"ח בביהמ"צ וכיו"ב), צבאות ה', ספרי תורה הכלליים, לימוד הרמב"ם שליחת שלוחים ופתיחת בתי חב"ד בכל פינה בעולם ביתר שאת וביתר עוז מלפני זה.

פעולות אלו שמטרתן לקרב את לב ישראל לאביהם שבשמים, נועדו להכין את עם ישראל ואת העולם כולו לקבלת פני משיח צדקנו.

בשער האחרון של החוברת יראה הקורא כיצד פעולות אלו נושאות פרי והעולם עומד ממש בישורת האחרונה לפני הגאולה, ועד שבכמה נושאים התחילו עניני הגאולה לחדור בעולם, ובהיות שכן עבודתינו צריכה להשתנות להיות חדורה בענין קבלת פני משיח צדקנו, ולהיות בדוגמת "חיי והנהגת בנ"י בימות המשיח ממש".

הדיבורים והפעולות בעניני משיח וההכנות אליו בשנים אלו היו רבים מספור וע"מ ללקטם בצורה יסודית נדרשים ספרים עבי כרס, מפני קוצר היריעה באו בחוברת זו אי אלו שיחות שהינם מעט מזעיר מתוך ריבוי השיחות בעניני משיח משנים אלו, ולכן ע"מ לראות את הדברים לפרטי פרטים יש לעיין בספרי השיחות קודש, התוועדויות כ"ק אדמו"ר שליט"א, וספרי השיחות משנים אלו, והלימוד בחוברת זו אינו מהווה תחליף ללימוד בספרים אלו.

•

בטוחים אנו שע"י הלימוד בתורת הגאולה שבתורת כ"ק אד"ש, יתגבר רגש ההתקשרות שבליבם של תלמידי התמימים, וממילא יתווסף בהכנה ליום מלכנו - י"א ניסן, ונראה בעיני בשר בשלימות התגשמות ענינו של יום זה, כדברי כ"ק אד"ש בדבר מלכות ש"פ תצוה תשנ"ב (השיחה המוגהת האחרונה לע"ע) "ונזכה ש"יושלם כבר הענין דאחד עשר בניסן, "ביום עשתי

---

4) ברכת כ"ק אד"ש לאנשי כפ"ח בעת מסירת האתרוגים תשמ"ה (התוועדויות תשמ"ה ח"א עמ' 216), להעיר שר"ת זה נאמר מאוחר יחסית לר"ת הקודמים שנאמרו עוד קודם ר"ה. ולהעיר גם שיחת ליל א' דחה"ס דשנה זו (סט"ו) שלאחר שמבאר באריכות משמעות הר"ת הנ"ל מוסיף: " . . וההוספה ד"מלך המשיח" היא - שענינו של משיח בא באופן של התגלות אצל העם, שזהו ענינו של המלך - "אין מלך בלא עם", עי"ז ש"ומלכותו **ברצון** קיבלו עליהם". בהמשך להנ"ל - יש להזהיר את "שפיץ-חב"ד" שלא יוסיפו פירושים ורמזים בדבר כו', שכן, עי"ז יכולים לרחק יהודי מלימוד תורת החסידות ח"ו!..." וראה באריכות ג"כ ש"פ בראשית התוועדות הב' דשנה זו סל"ז ואילך.

5) כך נקראה שנה זו בפי חסידים ולא מצאנו לזה מקור בדברי כ"ק אד"ש.

6) לשון הברכה אחרי הפ"נ כללי, ער"ה תשמ"ז (התוועדויות תשמ"ו ח"ד עמ' 501). נקודה מעניינת בשנה זו: לאורך השנה כולה לא הוסבר ולא הוזכר ר"ת זה, כי אם בפתיחת השנה כנ"ל.

7) שיחת שבת שובה (ב) תשמ"ח (התוועדויות תשמ"ח ח"א עמ' 86). וראה שם שמבאר, אשר "חירות משיח" שייך לתקופה הב' דימות המשיח.

8) חלק משיחות ח', ט' וי"א תשרי תשמ"ט (התוועדויות תשמ"ט ח"א עמ' 56). "שבשנות משיח עצמן הרי זה במיוחד "שנת משיח טובה".

9) שיחת ד' תשרי תש"נ לידידי ליובאוויטש ובכ"מ.

10) בקשר עם הר"ת דשנים אלו ראה בשיחות שנלקטו בספר בשורת הגאולה.

עשר יום נשיא לבני אשר" . . "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", שזהו עיקר ושלימות הענין ד"כי תשא את ראש בני ישראל", ע"י המשיחה של "ראש בני ישראל" (משה רבינו, גואל ראשון הוא גואל אחרון) למלך המשיח, שיבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, תיכף ומיד ממש".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מחלקת ההוצאה לאור שע"י
איגוד **ת**למידי **ה**ישיבות העולמי - 770, בית משיח

ימות המשיח, ימי ההכנה לי"א ניסן תשע"ח תשע"ח
חיי"ם שנה לנשיאות כ"ק אד"ש מה"מ וקט"ז שנה להולדתו

מפתח עניינים

שער ג'
תש"ל - תשל"ט

מעלת התקופה:

התעוררות לסיום ס"ת של משיח 17
משיחות ש"פ וארא תש"ל

סדר הכנסת ס"ת של משיח..... 20
משיחות ערש"ק י' שבט לאחר חצות, הכנסת ס"ת של משיח

ענינו של ס"ת לקבלת פני משיח 22
ממאמר ד"ה להבין עניין כתיבת ס"ת, ערב יו"ד שבט תש"ל

כיבוש דמשק כהכנה לגאולה..... 22
משיחות י"ג תשרי תשל"ד - מוגה
משיחות חול המועד סוכות תשל"ד - מוגה

שהקב"ה ישכח מהחשבונות ויביא את משיח 25
משיחות כ"ף מנחם-אב תשל"ז

מצד למעלה כל הענינים ישנם..... 26
משיחות י' שבט תשל"ז

אמנם האב צריך להסתתר, אבל עד מתי?..... 28
משיחות ט"ו שבט תשל"ט

העבודה הנדרשת:

העניין דביאת משיח בקרוב שייך לכאו"א 31
משיחות אחש"פ תשל"ב - מוגה

הגאולה - בדוגמת עבודתינו כעת 33
ממאמר ד"ה וככה, י"א ניסן תשל"ז

בעקבתא דמשיחא צריכים להתכונן לגאולה 34
משיחות י"ז תמוז תשל"ח

תוקף בשלימות הארץ ומיהו יהודי לפני הגאולה 36
קטע משיחת י"ז תמוז תשל"ח

וודאות בדברי משה רבינו 40
משיחות י"א ניסן תשל"ו

מה הגבירים יעשו כשיבוא משיח? 41
משיחות ל"ג בעומר תשל"ח

עשרת המבצעים:

המבצע של הקב"ה - מבצע הגאולה 44
משיחות יום ב' דר"ה תשל"ז

המבצעים - מצוות הקשורות לעכבתא דמשיחא 45
משיחות יו"ד כסלו תשל"ז

ביטול הגלות ע"י המבצעים 47
משיחות ש"פ מקץ תשל"ח

אגרות קודש:

לנצל את הזמן לפעול בעניני יהדות 48
ג' ניסן ה'תשל"א

דברי הרמב"ם בנוגע לגאולה ולמלך המשיח 49
ד' ניסן תשל"ו

שיבוא הקץ בפועל 50
י"ג אייר תש"ל

שער ד'
תש"מ - תשמ"ז

איך יהודי יכול לשבת בשאננות בגלות?! 53
משיחת ש"פ משפטים, כ"ד שבט תשד"מ

אם היו דופקים על השולחן משיח היה בא 60
משיחות ש"פ ויקרא תשמ"ב

להביא את משיח ל־770 איסטערן פארקווי 60
משיחות פורים תשמ"ב

דורנו - "מאסף לכל המחנות" 61
משיחות אחש"פ תשמ"ב

מצות צדקה כהכנה לגאולה 66
משיחות ש"פ דברים תשמ"ב

לצעוק לקב"ה "ונשאתני ממצרים" 67
משיחות עשרה בטבת תשמ"ג

עבודת נשי ישראל להבאת הגאולה 68
משיחות ש"פ בא תשמ"ג

לצעוק משיח נאו בכל רגע 69
משיחות ש"פ צו, שבת הגדול, תשמ"ה

האחריות עברה מנשיא הדור לאנשי הדור 73
משיחות פורים תשמ"ז

כל יהודי צריך לחשוב ולדבר אודות הגאולה 78
משיחות ט"ז אדר תשמ"ז

עמדו הכן כולכם לבנין בית המקדש! 78
משיחות ש"פ ויגש תשמ"ז

ע"י הציפיה למשיח נזכה לביאתו 81
משיחות ש"פ האזינו תשמ"ו

משיח מטיל על כל יהודי שליחות להביא גאולה 83
משיחות שמח"ת תשמ"ו - בלתי מוגה

המשימה של צ"ה: ווי וואנט משיח נאו 91
משיחת יום ד', כ"ה כסלו, אור לב' דחנוכה ה'תשמ"א - ל"צבאות השם"

לימוד הרמב"ם מזרז את הגאולה 92
משיחות ש"פ בחוקותי תשד"מ

אגרות קודש

עידוד חזק ע"י 'גואלן של ישראל' 93
ממכתב שלהי סיון ה'תשמ"ב

הידור מצוה מביא את הגאולה 93
א' דחנוכה ה'תשמ"ב

ההכנה הכי מתאימה לקרב ביאת המשיח 94
יו"ד שבט ה'תשמ"ג

תקופה והתפתחויות בלתי רגילות 94
י"א ניסן ה'תשמ"ז

שער ה'
תשמ"ח - תשנ"ב

שיחת מבוא 99
כ"ב שבט תשנ"ב

מעלת התקופה:

ירידה לצורך עליה

כיבוש חצי כדור התחתון כהכנה לגאולה 101
משיחות ש"פ שלח תשמ"ט

גלות וגאולה - ירידה צורך עליה 102
משיחות ש"פ קרח תשמ"ט

שנת הארבעים

שנת הארבעים - ההכנה הכי קרובה לגאולה 106
משיחות ש"פ וארא תש"נ

אין סיבה לעיכוב הגאולה 107
משיחת ליל י' שבט תש"נ

בתחילת שנת הארבעים מתחילה תקופה וסדר עבודה חדש 108
משיחות ש"פ בא ח' שבט תשמ"ט

בזמננו - חיבור של גלות וגאולה 110
משיחות ש"פ צו תש"נ

ימות המשיח

הסתיימה עבודת הפצת המעיינות 111
משיחות ש"פ וישב תנש"א

נמצאים בימות המשיח 112
משיחת מוצאי כ"ף כסלו תשנ"ב

שינויים בעולם לקראת הגאולה

מעצמות רשע מתפרקות לקראת הגאולה 112
משיחות ש"פ תולדות תש"נ

יציאת יהודים מרוסיה - טעימה מהגאולה 115
משיחות ש"פ האזינו תנש"א

מודיעים על הגאולה ברדיו ובעיתונים 115
משיחות חג הסוכות תנש"א - מעייני הישועה

מכריזים שהגיע זמן גאולתכם 116
משיחות ש"פ חיי שרה תנש"א

שלימות בירור העולם - ע"י צרפת 117
משיחות ש"פ וישב תשנ"ב

תחילת קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאיתים" 117
משיחות ש"פ משפטים תשנ"ב

העבודה הנדרשת:

לראות שכל בנ"י יצעקו "עד מתי" 119
משיחות ש"פ וירא תשמ"ח, בלתי מוגה

הכרזת העם "יחי המלך" 120
משיחת ב' ניסן תשמ"ח - מוגה

איך יתכן שיהודי חושב שטוב לו בגלות? 121
משיחות לילות חגה"פ תשמ"ח

הפצת היהדות - חנוכת ביהמ"ק השלישי 124
משיחות ש"פ בהעלותך תשמ"ח

נשאל את משיח: מדוע התעכב עד עתה? 124
משיחות ש"פ דברים תשמ"ח

עבודת השמחה להבאת הגאולה 125
משיחות ש"פ תצא תשמ"ח - מוגה

לקראת הגאולה צריכה להיות עבודה באופן ניסי 128
משיחות ימים ראשונים דשנת תש"נ

להיות מוכנים כל רגע לבא הגאולה 129
משיחות ליל שמח"ת תש"נ

אחכה לו בכל יום: הנקודה הפנימית דכל עבודת ה' 130
משיחות ש"פ מקץ תנש"א

צריכה להיות רק קבלת המלכות 132
משיחות ש"פ משפטים תנש"א

עשו כל אשר ביכלתכם להביא משיח! 132
משיחת כ"ח ניסן תנש"א

הדרך הישרה: לימוד גאומ"ש 133
משיחות ש"פ תזו"מ תנש"א

העבודה דלחיות משיח בזמננו 133
משיחות ש"פ בלק תנש"א

להתנהג כמו בימות המשיח..... 135
משיחות שמח"ת תשנ"ב

להכריז ולפרסם את ברכת הגאולה..... 135
משיחות ש"פ ראה תנש"א

לפרסם לכולם על נביא דורנו 136
משיחות ש"פ שופטים תנש"א

השליחות היחידה: קבלת פני משיח 137
משיחות ש"פ חיי שרה תשנ"ב

הגאולה כבר כאן, צריך לפקוח את העיניים..... 138
משיחות ש"פ ויצא תשנ"ב

אגרות קודש:

ניסים גלויים של מלחמת המפרץ - סימני הגאולה 140
כ"ה אדר ה'תנש"א

כינוס השלוחים - בסימן "הגיע זמן גאולתכם"..... 142
כ' מנ"א ה'תנש"א

שער שלישי

תש"ל - תשל"ט

פתיחה

בשנות הלמ"ד יסד כ"ק אד"ש את עשרת המבצעים, מבצעים שמטרתם להאיר את העולם באמצעות קיום מצוות מעשיות ועי"ז לזרז את ביאת המשיח, דבר זה היווה פתיחה לקריאותיו החוזרות ונשנות של כ"ק אד"ש להפיץ יהדות בכל מקום ומקום ולהגיע לכל יהודי באשר הוא.

בשנים אלו הירבה כ"ק אד"ש לדבר אודות מיהו יהודי ושלימות הארץ, דברים אלו, עליהם עורר אד"ש תכופות, קשורים אף הם להכנה לגאולה כמוסבר בהמשך החוברת.

בנוסף לכללות התשוקה לגאולה, הביטויים החזקים על צער הגלות והדרישה לגאולה, יש לשים לב במיוחד לסיום ס"ת של משיח בערב יו"ד שבט תש"ל, מאורע זה היווה שלב מכריע וקפיצת מדריגה בכל הקשור לעניני משיח כפי המובא לקמן.

מעלת התקופה

סיום ספר תורה של משיח

בערב יו"ד שבט תש"ל ערך כ"ק אד"ש סיום והכנסת ס"ת של משיח שכתיבתו התחילה ע"י כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ. לפנינו השיחה בה מודיע כ"ק אד"ש על הסיום, תיאור מפורט של מעמד הסיום כולל דברי כ"ק אד"ש אז, וקטע ממאמר שאמר אז כ"ק אד"ש בו מסביר את מעלת סיום ס"ת של משיח בזה שהצפיה למשיח מתבטאת בהכנות שלא היו בדורות קודמים.

התעוררות לסיום ס"ת של משיח

בהמשך למה שדובר קודם שכל עניין שצריך לבוא לעולם, מגיע כבר קודם בתורה ורק אחרי זה מגיע גם לעולם. כפי שמוצאים זאת אצל משה רבינו, הרועה הנאמן - רעיא מהימנא, שבשביל שהיהודים ילכו לכבוש את א"י, קודם היה "בעשתי עשר לחודש וגו' הואיל משה באר את התורה", כדי שאחר-כך יוכל הנצחון לבוא בפועל בעולם. וכמו הסיפור אודות משה רבינו, כך ישנה הוראה לכל נשיאי ישראל, שכאשר רוצים לפעול ענינים בעולם, אזי קודם מביאים הענינים בתורה ומזה הם נמשכים בעולם.

וזה הביאור בפשטות מדוע כ"ק מו"ח אדמו"ר ציווה לכתוב ספר תורה לקבלת פני משיח צדקנו.

שבזה יש חידוש: הרי היו כו"כ קיצים ש גדולי ישראל, עד שישנו קץ המפורש בזוהר, וגם ברש"י בפירושו על התנ"ך וגם משאר גדולי ישראל, עד שישנו את הקץ הידוע מאדמוה"ז, כפי שהוא כתוב בכמה מאמרים וכמה ספרים, והמעשה הידוע של הצ"צ, אעפ"כ אף פעם לא מצאנו שיצוו לכתוב ספר תורה שנה קודם... משא"כ כ"ק מו"ח אדמו"ר ציווה לכתוב ס"ת והוא נתן לא את השם "ספר תורה לקבלת פני משיח".

והגיעה הצעה מארץ הקודש שעכשיו יגמרו את הספר תורה, אעפ"י שההצעה היתה צריכה

להגיע מכאן, היכן שהס"ת מונח, דווקא מ"הד' אמות", ד' אמות של "סעוועטן סעוועטי", ובפרט שדורשי גימטריאות אומרים ש"סעוון סעוונטי" בגימטריא (ו)פרצת, אלא שענין זה קשה כמו כל הקושיות שאין לי עליהם שום ביאור...

(חסר קצת)

כנ"ל מגיעה ההתעוררות דווקא מארץ הקודש, וכמדובר, מדוע ההתעוררות בענין זה צריכה לבוא משם ולא מה-ד' אמות אני לא יודע – יכול להיות שרוצים את ענין זה דוקא בארה"ק... אבל עכ"פ הרי בשבת צריכים ללמד זכות, ולכאורה אין שום עניין שאני אעורר קושיא מדוע זה לא הגיע מכאן.

אלא שזהו העניין של "פנו אלי עורף ולא פנים", וכמדובר בכמה מאמרי חסידות הביאור, שיכול להיות שיעמדו חיים שלמים על-יד אוצר גדול, וזה יהיה באמצע היום, שהשמש מאירה בתוקפה, ויעמדו עם עיניים פקוחות ואעפ"כ לא יראו את זה, כי מסתכלים הצידה. והיכן יש את האוצר הגדול? אוצר כזה שכל הדורות חיכו לזה? – אוצר זה הינו ביאת משיח צדקנו! והאוצר נמצא בגלוי, וזה שנמצאים באמצע היום כשהשמש מאירה בכל תוקפה ויש אור רב בחוץ, ואעפ"כ לא רואים, הוא כיוון שמסתכלים הצידה, מ'איז 'ביזי' [עסוקים]... – כפי שאומרים כאן – בעניינים אחרים ובמילא לא רואים.

אבל שבת זה לא זמן לומר 'מוסר', עכ"פ הגיעה התעוררות מארץ ישראל מיט דעם גאנצן שטורעם [= עם כל הרעש] היתכן שעוד לא גמרו את הספר תורה? וכביכול היות ו'דוחפים' אזי אין שום ברירה ואולי זה יפעל גם על אלה שפה שידחפו את העניין ושיפסיקו להיות עסוקים בטרדות שונות [הן אמת שהם עניינים נעלים וענייני קדושה, אבל בנתיים לא רואים...] ואולי גם הם יתחילו לראות (את האוצר הגדול כנ"ל).

במילא יכולים עכשיו להשתתף בסיום הכתיבה של הס"ת כמו שזה היה אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר, ואעפ"י שאז הראו באיזה ספר ובאיזה 'קאפיטל' ובאיזה פסוק קונים, אבל עכשיו לא שייך העניין של קניית האותיות מכיוון שנשארו רק כמה שורות, אבל בכל זאת תהיה ההשתתפות של כל אחד בכתיבת ורישום השם, כמו שהיה אז, וגם השתתפות בפרוטה על הוצאות הספר תורה, שעם פרוטה אפשר לקנות חיי נפש והשלוחים יחלקו את האותיות לכל אחד.

ומובן שאלו שכבר קנו פעם אחת, אזי אין שום עניין שיקנו עוד הפעם - אף פעם לא ראיתי ולא שמעתי, לא מהרבי ולא מאחרים ענין בזה, ולכאורה זה רק עניין של "חזו דאתי", שאין בזה שום עניין. ובפרט שבספר תורה הזה אין מקום לכזה ענין.

אלא רק אלה שלא קנו אז, מאיזו סיבה שתהי', או אלו שנולדו לאחרי זה, שיישתתפו עכשיו, ובפרט שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שזה הספר תורה לקבלת פני משיח, הוא הרי בוודאי כיוון על כל הדור של עקבתא דמשיחא.הרי מכיוון ש"טוב עין הוא יבורך אשר נתן מלחמו לדל", "ויוסף הוא המשביר בר לכל הארץ" הרי הוא בוודאי התכוון לכולם.

כמו כן ישנו את הועד של הספר תורה שהרבי הקים, יכולים לסמוך עליהם, ושזה יהיה בזריזות, וכמו שמדובר באגה"ק בסימן א"ך טוב לישראל, סימן כ"א, המעלה של זריזות, שזה יהיה בימים

הקרובים כדי שזה יהיה לפני הסיום של הס"ת, אבל גם אלה שהידיעה תגיע אליהם מאוחר יותר, או אלה שישמעו אודות זה מאוחר יותר, אחרי הסיום של הספר תורה, גם להם יהיה חלק בזה כמ"ש (כתובות קח, א) בנווגע למחצית השקל ש"תורמין כו' ועל הגבוי ועל העתיד לגבות".

אבל אלה שכאן ויכולים לפעול עוד קודם, שיפעלו קודם, וכמ"ש בנוגע למחצית השקל, שאעפ"י שזה היה "על הגבוי ועל העתיד לגבות" . .

וזה יתפרסם לכל היהודים, וכמו שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שהוא היה משלם מעצמו את כל הס"ת, אבל הוא רצה שלכל היהודים יהיה חלק בזה, מכיוון, שכפי שהוא אמר אז, שזה עניין שנוגע לכולם, לכולם יש שייכות לזה וזה שייך לכל היהודים.

ויהי רצון שהמשך הכתיבה וסיומו של הס"ת יהיה בשעה טובה ומוצלחת בכל בגשמיות וברוחניות גם יחד, וזה יהיה "בראשית ברא אלוקים", שרואים איך שהקב"ה בורא את כל העולם תמיד, "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית" וזה בגילוי לכולם, ובאיזה אופן, לא באופן של שמיעה, אלא "לעיני", באופן של ראי', כשכולם רואים את זה, "כל ישראל" שאז יהיה "ה' אחד" ועי"ז הולכים לקבל פני משיח צדקנו וכמ"ש "ויהי בשלח פרעה את העם" ויוצאים ביד חזקה וביד רמה, בביאת משיח צדקנו!

ד. כפי שכבר דובר קודם אודות המעלה של דיבור, שזה מביא לידי גילוי ופרסום מסתמא שיכריזו אודות הזמן והמקום של הקניי', ובוודאי שהמקום יהיה כאן בבניין, מקום אשר בו היה לימודו ועבודתו והעמל אשר עמלה נפשו של בעל ההילולא בחיים חיותו בעלמא דין,

וזה יגיע לכל היהודים – וכנ"ל אפילו אלה שהידיעה תגיע אליהם ראשונים אחרי סיום הכתיבה,

הותחל בזה - בפני נשיא הדור

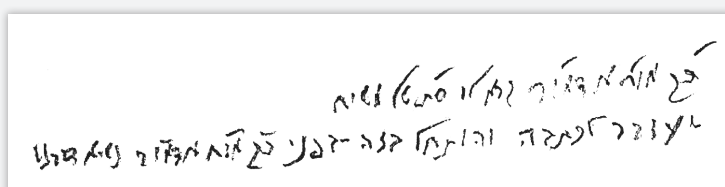

בסמיכות לחג השבועות תשמ"ו, יצא לאור המאמר "להבין ענין כתיבת ס"ת" שנאמר ביו"ד שבט תש"ל, כמאמר מוגה. בכותרת המאמר הואיל כ"ק אד"ש מה"מ להוסיף:

כ"ק מו"ח אדמו"ר קרא לו ס"ת של משיח

שעורר לכתבה והותחל בזה – בפני כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו

ישתתפו. וכפי שדובר קודם שזה "על הגבוי ועל העתיד לגבות",

היות ויש פה את הועד של הס"ת, מסתמא שעכשיו הם יכריזו על הזמן והמקום של הקנייה.

[וצווה לר' אליהו סימפסאן שיכריז שזה יהיה בבניין של 770 שהוא בגמטריא (ו)פרצת, וצווה לו שיתחיל ניגון שמח].

משיחות ש"פ וארא תש"ל

סדר הכנסת ס"ת של משיח

(הרב אליהו סימפסון שי' הביא את הס"ת כשלאחריו כ"ק אד"ש עם קופסה בה מונח כתר הס"ת ולאחר שהונחו על השולחן אמר:)

א. הרי היות שעכשיו ערב שבת – פ' בא יו"ד שבט – זה לא הזמן להאריך, ובפרט שישנם כמה עניינים – כפי שאמר הרבי הנשיא כמה פעמים – שהמעט מחזיק את המרובה במעלות מיוחדות ובפרט בזמנים מיוחדים. שערש"ק בכלל עפ"י דין הגמ' צריכים למהר, עאכו"כ אחר חצות,

שמטעמים מובנים רצו שהסיום של הס"ת, שהתחיל לכותבו נשיא דורנו, יהיה בסיום של תקופת עשרים שנה.

(כמו שאומר הירושלמי (סוטה פ"א ה"ח) ששמשון [שנק' על שמו של הקב"ה, ודווקא כפי שהקב"ה שמש – שזה כפי שהיא ללא מגן] שפט את ישראל עשרים שנה וכו'), שלכן זה גם לאחר חצות, שזה בסמיכות האפשרית לפי הקביעות דשנה זו כמו שהיה בשנת ההסתלקות – גם בש"ק, העניין של סיום כתיבת ס"ת גם בערב ש"ק.

ככל העניינים, העניין מרומז גם עד 'רמז נגלה' – בנגלה שבתורה. שמשה רבינו, שהוא הרי היה רעיא מהימנא (שאתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, עד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), הרי גם כתב ספרי תורות לכל שבט ושבט ואחרי זה ס"ת כללי בשביל כל עם ישראל, הרי ההסתלקות שלו היתה בשבת, שהרי מזה מובן, כמדובר וכמבואר בכ"מ, שהסיום של הס"ת היה בערב שבת קודש,

ושלוחו של אדם כמותו – כל היהודים שמשתתפים בכל מקום שהם בסיום של הס"ת הזה, הרי הם שלוחים לסיים את הספר תורה בערב שבת קודש של יום ההסתלקות.

וכאן המקום להתחיל עם ההזמנה לכל היהודים בכל מקום שהם שהרי יהודים נמצאים בגלות – בין אלה שנמצאים בחו"ל ובין אלה שנמצאים בארץ הקודש תובב"א על ידי משיח צדקנו, על אחת כמה וכמה אלו שנמצאים בשביה ובצרה ומצור בגלות לפנים מגלות,

אופן ההזמנה ע"י אמירה בציבור – כמו שהרבי נשיא דורנו כתב באחד מהמכתבים כללים הינו אמירת המזמור, למנצח יענך. וזה יביא את הסיום וחותם המזמור: הוי' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו, בעגלא דידן.

מכיון שיש כאן את אלה שהרבי נשיא דורנו מינה בועד של הספר תורה, הזקן שבהם יתחיל את ה'קאפיטל' – את הפסוק הראשון, ואחריו יאמרו כל אחד ואחד. ותפילת ישראל תעלה למעלה ותפעל פעולתה, בעגלא דידן למטה מעשרה טפחים בטוב הנראה והנגלה.

ולכאורה, הרי יש את הענין שלא אומרים פרק כ' בערב שבת קודש לאחר חצות? בכל זאת מכיון שחיים בתקופה בלתי רגילה, שלפי כל הסימנים ברורים וגלויים זה עיקבתא דמשיחא – הסוף של הגלות חושך כפול ומכופל,

- שכאשר יזכו שהגלות תיגמר, אז תתחיל אתחלתא דגאולה, עי"ז שיבוא איש מבית דוד שהוא הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו ויכוף כל ישראל ללכת בדרכי' ולחזק בדקה, ולאחרי זה ילחם מלחמות ה', ואחרי זה יבנה מקדש במקומו, ואחרי זה יקבץ נדחי ישראל – הרי זה משיח ודאי, ובנתיים אנו עוד נמצאים בגלות –

אזי בזמן בלתי רגיל כזה, גם את הענין הבלתי רגיל שאומרים "למנצח יענך" בערב שבת קודש לאחר חצות.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א עמד מלוא קומתו ור' שמואל לויטין שי' קרא פסוקי למנצח והקהל ענה אחריו פסוק בפסוק.

ישב על מקומו וצוה לנגן ניגון הד' בבות לאדה"ז, אדמהא"מ, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, כ"ק מו"ח אדמו"ר, הושיעה את עמך.

שוב עמד מלוא קומתו וצוה לסופר לסיים את הס"ת. כשסיימו הכריז הרב אלי' סימפסאן שי' על חלוקת פסוקי "אתה הראת", וכ"ק אדמו"ר שליט"א כובד בפסוק הראשון והאחרון, ובשאר הפסוקים התכבדו כמה מעסקני אנ"ש, צוה לנגן פרזות תשב. גללו את הס"ת ואח"כ שם כ"ק אדמו"ר שליט"א את הכתר על הס"ת ונטל את הס"ת והלך לארון-קודש בלויית נרות דולקות ובחופה, והכניסה לארון קודש, ואח"כ שב למקומו. ברך ברכת שהחיינו בקול ואכל פרי חדש).

ב. צוה לנגן ואמר את המאמר ד"ה להבין ענין כתיבת ספר תורה (ראה לקמן).

ג. כמדובר לעיל, שע"י סיום הספר תורה ישנו הענין של "מחוסר מעשה" בנוגע לנתינת כח של נשיא דורנו, שעכשיו כל אחד ואחד צריך להשלים את הפכים קטנים שהוא צריך לגמור, כדי לבטל את הגלות, ואז יצאו בשמחה ובטוב לבב לקבל פני משיח צדקנו.

והרי זה גם ערב שבת קודש של יום ההילולא, לצערנו צריכים להסביר ולהבהיר שזה לא דבר שהולכים – כלשון המדינה – לעשות ב'באנקעט' או ב'דינער' או אירוע גדול ('אינסטאלשיין') וכו', ומחכים לתחושה ('סענסיישנס') או להצהרת כבוד ('סטייטמענטס') וכו', זה יום ההילולא של צדיק נשיא דורנו, ואין שום מקום על הצהרת כבוד ('סטייטמענטס') ודינרים ואירועים גדולים ('אינסטאליישנס') וכו', אלא לדבר דברי תורה ויראת שמים ודברי התעוררות על מנת להביא שיבוא בפועל על ידי כל אחד מהשומעים והשומעות ויפעלו בזה בשמחה ובטוב לבב, שאז יזכו שבעגלא דידן יגמרו את החושך הכפול והמכופל ואחרי זה תתחיל ה'אתחלתא דגאולה', עד הגאולה האמתית והשלימה על ידי משיח צדקנו בקרוב ממש.

(ניגן בעצמו צמאה לך נפשי גו' מים, ואח"כ הבבא הב' כן בקודש חזיתיך לראות טובך וחסדך ואח"כ הבבא הג'. אח"כ צוה לנגן אנעים זמירות. ברך ברכה אחרונה וטרם צאתו התחיל לנגן ופרצת).

ענינו של ס"ת לקבלת פני משיח

ויש לומר בדרך אפשר, דזהו מה שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורינו התחיל בכתיבת הספר תורה (ואנחנו זכינו לסיימה), כי ארז"ל משה הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון, שלכן שילה, שקאי על משיח, הוא בגימטריא משה, וכשמצרפים אחד לשילה ה"ז בגימטריא משיח, כמבואר בשיחה הידועה מכ"ק מו"ח אדמו"ר. דהיינו, שכאשר ממשיכים בחינת אחד, שיאיר הא', אלופו של עולם, בהח' והד', שהם ז' רקיעים וארץ וד' רוחות העולם, ובאופן גלוי (דכמו שאני נכתב כך אני נקרא(, ה"ז גילוי המשיח. ולכן כמו שענינו של משה הו"ע כתיבת ס"ת, כנ"ל בארוכה, י"ל שעד"ז הוא גם ענינו של משיח. ויש להוסיף בזה, דהנה משיח צדקנו נקרא מלך המשיח, כמ"ש ועבדי דוד מלך עליהם, ובס"ת של מלך נאמר והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו, והרי דרשו רז"ל עה"פ למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך, ימי חייך הימים כל ימי חייך להביא הלילות, וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה כל ימי חייך להביא לימות המשיח, עוה"ז ועוה"ב, שמזה מובן גם בנוגע למה שנאמר בו וקרא בו כל ימי חייו, שקאי גם על ימות המשיח.

והנה במעשה הרי כבר סיימנו את הספר תורה, שכ"ק מו"ח אדמו"ר קרא לו ס"ת של משיח, ואינו רק מחוסר זמן, ובקרוב ממש נזכה לביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, ואז יהי' גילוי תורתו של משיח. דאע"פ שג"ז כבר ניתן למשה מסיני בעת מתן תורה, כי מתן תורה לא יהי' עוד הפעם, כמבואר בכ"מ, הרי במ"ת הי' זה בהעלם, ולעתיד לבוא יהי' גילוי תורתו של משיח, ישקני מנשיקות פיהו. וההכנה לזה היא, טועמי' חיים זכו בערב שבת קודש אחר חצות דהשיתא אלפי שני דהוה עלמא, שאז הי' כ"ק מו"ח אדמו"ר, לאחרי גילוי האריז"ל, ואח"כ גילוי הבעש"ט והה"מ, ואח"כ גילוי כ"ק אדמו"ר הזקן וממלאי מקומו עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכל זה הוא ההכנה וההקדמה והכלי אשר, בקרוב ממש, כשכאו"א ישלים את ענינו, נזכה שתתגלה בפועל הנתינת כח של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ויקויים תקותו ורצונו, שעם ספר תורה זה נצא לקבל פני משיח צדקנו, ובשמחה ובטוב לבב, ושמחת עולם על ראשם, ובאופן דבנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו, בקרוב ממש, וגם בלשון תרגום, בעגלא דידן.

ממאמר ד"ה להבין עניין כתיבת ס"ת, ערב יו"ד שבט תש"ל

כיבוש דמשק כהכנה לגאולה

ביוה"כ תשל"ד פרצה מלחמת יום כיפור, מיד אחרי פרוץ המלחמה דיבר כ"ק אד"ש מספר פעמים אודות הצורך לכבוש את דמשק. הענין של כיבוש דמשק מוזכר ביעודי הגאולה, וממילא כשאד"ש דיבר על כך היו ביטויים מיוחדים על הזמן המיוחד הקשור לגאולה, ועל כך שבכיבוש דמשק ישנו הענין דטעימה מהגאולה.

. . ורק שלא כבשוה עולי בבל. ועכשיו בדרא דעקבתא דמשיחא צריכים רק להשלים הפכים קטנים, הסוף של הבירורים, ועל-ידי זה יהיה גם כיבוש המקום ע"י משיח צדקנו, שאז הרי יהיה "מן הנהר נהר פרת ועד הים האחרון יהי' גבולכם", ואמנם למרות שרק משיח יסיים זאת, אך צריך להבין, שאין מה לפחד, היות שהעבודה כעת היא רק לסיים את הפכים קטנים, ואז יגיע משיח ויסיים את מה שהוא צריך לפעול.

ואמנם אומרים ש"אל תתגרה בגוי קטן", אבל בנוגע לענין הפחד – הרי כתוב "תפול עליהם אימתה ופחד.

ועד"ז גם בנוגע למשנה האחרונה, הסיום של הפרק והמסכת, שהיא אומרת, שלמרות שסוריא היא לכאורה (לא בא"י והיא) רחוקה מא"י, מ"מ ישנו פסק-דין בסיום וחותם המסכת, ש"הקונה בסוריא כקונה בפרוור שבירושלים", שבזה אין צריך לפרש פירושים, כל אחד מבין את הענינים שהמשנה מביאה כאן.

ויהי רצון, שבקרוב ממש כל יהודי יסיים את הנקודה האחרונה של העבודה בפכים קטנים, וכאשר יהיה ה"בחוקתי תלכו" שתהיו עמלים בתורה "ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם", תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ויהיה "כי ירחיב ה' את גבולך ובדרכי נועם ובדרכי שלום".

משיחות י"ג תשרי תשל"ד - מוגה

. . הענין שמדובר לפנ"ז ש"עתידה ירושלים להיות מגעת עד דמשק" הוא הרי ענין שיהיה לעתיד ע"י "חדרך" – משיח, צריכה להיות לזה שייכות עכשיו קודם הגאולה.

[היות שח"ו לומר שכעת ישנה אפילו אתחלתא דגאולה – ואדרבה נמצאים כעת בגלות וחשך כפול ומכופל שלא הי' כמוהו, ואין זמן עכשיו לדבר אודות זה, לא ביום השבת יו"ט וחוה"מ, ולא בזמן שצריך לכבוש את העולם ע"י קו השמחה, שמחה פורץ גדר, כל גדרי העולם. אבל עכ"פ נמצאים בגלות. אז מה נוגע הענין של עתידה ירושלים להיות מגעת עד דמשק]

ולזאת בא הבירור הלכה של האחרונים. שכתוב בכהאריז"ל, ומובא במגן אברהם [כשאומרים ענין של כהאריז"ל, ניתן לחשוב שענין זה נוגע לבעלי קבלה בלבד, אך הענין הובא במג"א להלכה], שבערב שבת צריך לטעום מכל מאכלי שבת.

כפי שאברהם פאריז אומר

בסעודת ראש השנה תשכ"ח בדירת כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ, כיבד ר' שמואל לויטין את ר' אברהם לזמן ולברך, ור' אברהם סירב. לאחר מכן הסביר ר' אברהם לידידו ר' יוחנן גורדון את סירובו באמרו: כי הוא היה אומר "ברשות אדמו"ר מלך המשיח"...

בערב יום הכיפורים קודם תפלת המנחה נכנס ר' יוחנן אל הרבי שליט"א מלך המשיח. ר' יוחנן גורדון היה זה ש'מלקה' את הרבי בכל ערב יום כיפור. לאחר ה'מלקות' פנה ר' יוחנן לרבי ואמר "דער אויבערשטער זאל העלפין, זאל שוין זיין ווי ר' אברהם פאריז זאגט" [=יעזור הקב"ה שכבר יהיה כפי שר' אברהם פאריז אומר]. לשאלת הרבי, מה אומר אברהם פאריז, סיפר ר' יוחנן את כל מה שארע... בסיום הסיפור הסתכל הרבי על ר' יוחנן בחיוך ואמר: "אמן כן יהי רצון"...

בכללות הרי הזמן דלעתיד, גאולה – שבת, שבת מן המזיקין, היפך ממצב הגלות, לא ירעו ולא ישחיתו, והזמן שקודם ביאת המשיח הינו ערב שבת – וכעת הינו הזמן של ע"ש לאחרי חצות. ועל זה אומרים "טועמי' חיים זכו, לפני זמן האכילה, עוד קודם ביאת המשיח, כשנמצאים עוד בגלות, צריכים לטעום מהענינים דלעתיד.

וכן הוא בענין של טעימה מתורת המשיח, שנתגלה עכ"פ במקצת (טועמי'), ע"י הבעש"ט ותלמידיו ואדמו"ר הזקן והנשיאים שלאחריו, וכמו שהוא בנוגע לתורת המשיח, עד"ז הוא גם בנוגע להנהגת העולם, שגם בזה (בהנהגה דעוה"ז הגשמי), עוד כשנמצאים בזמן הגלות צריך להיות "טועמי'" מההנהגה שתהיה בביאת המשיח.

וכידוע שרבותינו נשיאינו מפרשים, שרק הגופים הלכו לגלות אבל הנשמות לא הלכו לגלות. ומובן, שהיות שבכח המפליא לעשות הנשמה מתאחדת עם הגוף, אזי זה שהנשמה אינה בגלות זה פועל גם על הגוף הגשמי.

שגם מענין זה מובן, שהענין של "טועמי' חיים זכו", שבזמן הגלות טועמים מלעת"ל, אינו רק בנוגע לתורת המשיח, [הגילוי דפנימיות התורה, שהיא ההכנה לביאת המשיח, וכמובא באגה"ק (האגה"ק שמדברת אודות הענין המובא לעיל שהעליונים באים לשמוע מהתחתונים את הבירור הלכה כו', אותה האגרת מתחילה בזה ש) "בהאי חיבורא" כו' ספר הזהר יפקון בי' מן גלותא ברחמים] אלא גם בנוגע להנהגת העולם בגשמיות.

ומפורש בפס"ד הנ"ל שטועמים "מכל תבשיל ותבשיל".

ולכן, גם הענין ש"עתידה ירושלים להיות מגעת עד דמשק", צריך להיות בדרך טעימה גם עכשיו. ואע"פ שאכן מודבר אודות "חדרך" שזהו הולך על משיח כנ"ל – נפסק להלכה (וידוע עד כמה אדמוה"ז בנוי על המג"א), שהטעימה מזה צריכה להיות גם כעת.

שהפירוש של "טועמי'" הוא, שטועמים בפועל ממש ממאכלי השבת, ולאחר מכן מניחים זאת לצד ומחכים לשבת כו'.

. . כאמור לעיל, שע"י שלמטה נעשה בירור הלכה, אומר אדה"ז שנעשה ונפעל כן גם למעלה ובמילא לאח"ז נמשך הענין ויתגלה למטה,

יש את הבירור ההלכה בנוגע להענין דעיצומו של יום מכפר וכו' ושכל היהודים הינם צדיקים, וגם ישנו הבירור הלכה של טועמי' חיים זכו, וכמודגש לעיל, שאע"פ שנמצאים עדיין בגלות

[וח"ו לומר שישנה אפילו רק אתחלתא דאתחלתא דגאולה, בכדי שלא יהיה ליהודים סבל מכל היסורים כו'. וזה שיש כאלו שאומרים שישנה אתחלתא דגאולה, זהו פרט נוסף בחושך כפול ומכופל של הגלות, והטעות (שישנה אתחלתא דגאולה) היא כבר בטלה מעיקרה]

וצריך שתגמר כבר הגלות ותתחיל ה"אתחלתא דגאולה", וכפשוטו ממש. וכידוע הסיפור של הצ"צ עם הרבי מהר"ש. שהרבי מהר"ש (שהוא אמר שצריך להיות "מלכתחילה אריבער") אמר לצ"צ שצריכים לקבל משיח כפשוטו.

וודאי שהצ"צ ידע מזה – ובל' הרמב"ם[1] זהו דבר שכתוב בתורה ובנביאים "כל הספרים מלאים בדבר זה" – אמנם הוא רצה, שיאמר ויתבע זאת אחד כזה שהוא אינו בציור של "נשיא", אלא הוא מקבל.

ואעפ"י שנמצאים עוד בגלות, אבל ישנו הפסק דין של טועמי' חיים זכו, וכנ"ל בארוכה, והיות שעושים זאת ע"פ ציווי התורה, שהתורה הינה תורת חסד ותורת שלום, שיהיה בחסד וברחמים ובדרכי שלום. ובפרט שזה קשור עם שבת ששבת הרי ענינה הוא תענוג, ממילא שיהיה זאת מתוך תענוג וכו',

ויהי רצון, שנראה את נפלאות הוי', בעיני בשר, ושיכירו שאין זה "כחי ועוצם ידי" אלא "יד הוי' עשתה זאת", וזה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו, וכהפירוש בחסידות בו בעצמותו,

שזה בא ע"י בירור בדבר הוי' זו הלכה, ובהסכם כל הנאספים ש"אכל בי עשרה שכינתא שריא" ובפרט כשנמצאים פה כמה וכמה עשיריות מישראל,

וכאשר יענו על זה 'אמן', יתקיים הדבר (כפי' המילה אמן – אמת ואמונה), שכל הנ"ל יהיה בדרכי נועם ובדרכי שלום, וידעו שיד הוי' עשתה זאת,

וכל זה יהיה הכנה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו שיבנה ביהמ"ק במקומו, ושם נעשה לפניך כמצות רצונך, וכמבואר הענין בכ"מ ובפרט בהמשך וככה,

ונקיים את מצוות הקהל כפשוטו, בקרוב ממש ובעגלא דידן.

משיחות חול המועד סוכות תשל"ד - מוגה

שהקב"ה ישכח מהחשבונות ויביא את משיח

. . ובסיום של סדר קדשים אומרים, שעל ידי זה שישנו הענין של "זקנה" בגלות, כמו שהגמ' מעידה בעצמה ש"כלו כל הקיצין", כבר מזמן נמצאים לאחרי כל הקיצים, ואעפ"כ "עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו" – אבל הקב"ה אומר שעל ידי זה שיהי' "ישישים" ו"אורך ימים" בגלות, יתוסף עוד חכמה ועוד תבונה.

ולמרות זאת אומרים אנו, שאין אנו מבינים מה יתוסף על ידי שיהיו יותר "ישישים" בגלות, אלא יהודים טועמים "דאלאי גלות", וכפי שאומרים בנוגע לגלות מצרים, שיהודים אמרו להקב"ה שמוותרים על ה"רכוש גדול", העיקר שיצאו מן הגלות –

אבל הקב"ה אומר שהוא מוכרח לתת ליהודים את ה"רכוש גדול", כיון שאם לא, יאמרו ש"ועבדום ועינו אותם קיים בהם. ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם".

שמזה הרי מובן שהגאולה האמתית תהי' כאשר יקחו מאיתם את ה"רכוש גדול", וכידוע תורת הבעש"ט על זה ש"התורה חסה על ממונם של ישראל", שזה בגלל שזה חלק מהיהודים –

ובמילא כיצד הוא יכול להיגאל – דווקא כשנעשה הענין של "כספם וזהבם איתם", ועאכו"כ

1) מלכים רפי"א.

שזה "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותנו", ומוכרחים לסמוך שמסתמא יודע הקב"ה את החשבון כו'.

ויה"ר שישכחו מכל החשבונות – שאע"פ ש"אין שכחה לפני כסא כבודך", הרי זה רק "לפני כסא כבודך", משא"כ למטה מכסא הכבוד, וכל ענין הגלות הוא הרי למטה מכסא הכבוד, כיון שבעולם האצילות הרי "לא יגורך רע".

וכידוע מה שר' הלל מפאריטש מביא מר' זלמן זעזמער מה שהוא שמע מאדמו"ר הזקן, שאצל רשב"י לא הי' ענין הגלות, שאע"פ שרשב"י הסתתר במערה שתיים עשרה שנה (ואחרי שהוא יצא, הוא נכנס שוב לשנה השלש עשרה), כיון שהיה במצב של סכנת נפשות, ורשב"י רץ לרומי לבטל גזירות וכו', אעפ"כ, אדמו"ר הזקן מעיד, שאצלו לא הי' ענין הגלות.

וכיון שכל ענין הגלות הוא הרי למטה מכסא הכבוד, ושם הרי ישנו ענין השכחה – הרי יהי רצון שבקרוב ממש ישכח הקב"ה (כביכול) מכל החשבונות, אפי' מהחשבון של "רכוש גדול", ויהי' "מיד הן נגאלין", ואכן בעגלא דידן.

למרות שאולי צריך עוד איפה שהוא לסיים את בירור הניצוצות – סומכים על הקב"ה שימצא תירוץ גם על זה.

וכמדובר כמה פעמים שאצל חסידים רגילים לברך שבעגלא דידן יבוא משיח צדקנו, אפילו שאוחזים בערב שבת או בערב יום טוב, ואפילו באמצע שבת ויום טוב – שלכאורה זה אינו מובן, כי הגמ' עושה הרי רעש ("שטורעם") שלם ש"אין אליהו הנביא בא לא בערבי שבתות וכו'"? – עונים על זה, שכיון שעם משיח יבוא גם אלי' הנביא, עליו נאמר הרי "תשבי יתרץ קושיות ואבעיות" – הוא יענה גם על קושיא זו, העיקר שהוא יבוא כבר!

ויה"ר שבקרוב ממש יזכו לא רק לדבר אודות הגאולה ובנין בית המקדש, אלא יהי' "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", בקרוב ממש בעגלא דידן.

משיחות כ"ף מנחם-אב תשל"ז

מצד למעלה כל הענינים ישנם

בשיחה זו עונה כ"ק אד"ש לשאלה ששאלוהו: מדוע הוא מדגיש שהגאולה תבוא למטה מעשרה טפחים? התשובה היא שמצד למעלה כבר נפעלו כל הענינים וצריכים רק להוריד זאת "למטה מעשרה טפחים".

עד"ז גם היתה השאלה, מדוע משתמשים – יותר מאחרים – בלשון "למטה מעשרה טפחים" –

הנ"ל קשור עם מארז"ל – שהזכירו אותו כמ"פ – "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה" (סנהדרין צז, ב), שזה כבר נאמר בזמן הגמרא: ולאחרי זה רואים בעקבתא דמשיחא, ובפרט בדורנו זה, שכל הסימנים שכתובים בסוף מס' סוטה מתקיימים, אזי נמצא ביתר שאת וביתר עוז, העניין ש"כלו כל הקיצין". ואפי' לפי סיום מס' סוטה ששם מדובר אחרי הזמן שעליו מדברת הגמ' ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה".

מכיוון שאומרים שכבר "כלו כל הקיצין", אבל לאידך עוד לא הגיעה הגאולה שלכן "אין הדבר

תלוי אלא בתשובה" – מזה מובן שהחילוק בענין זה (האם הגאולה נמצאת) תלוי אם מדברים 'למעלה' או 'למטה':

דהנה כמו שהעניין 'למעלה', שייך שיהיה עיכוב מצד זה שעוד לא הגיע הקץ, מכיוון שהקב"ה כביכול קשר את עצמו עם הקץ (ארבע מאות שנה וכיו"ב), אזי קודם צריך להגיע הקץ. ועל זה אומרת הגמ' שענין זה כבר נפעל היות שכבר "כלו כל הקיצין", זאת אומרת, שמצד המעלה כבר עומד עניין הגאולה בגלוי.

משא"כ מצד ה'מטה', אע"פ שכבר "כלו כל הקיצין", אבל יכול להיות עוד עיכוב מצד זה שחסר בעניין התשובה, שעל זה אומרת הגמ' ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה", זאת אומרת, שאע"פ שמצד למעלה כבר "כלו כל הקיצין", אעפ"כ, כדי שעניין הגאולה ימשך גם למטה בפשטות, צריכים את עניין התשובה.

היכן שייך ענין התשובה, הרי על 'למעלה' אומרים ששם נמצא ענין הגאולה בגילוי, היות שכבר כלו כל הקיצין והענין של תשובה אינו שייך בדרגא זו. א"כ היכן שייך ענין התשובה?

הדבר יובן בהקדים החילוק בין למעלה מעשרה טפחים ללמטה מעשה טפחים:

בנוגע להל' שבת ישנו הדין, שלמעלה מעשרה טפחים אין זה רה"ר כלל, כל הענין של רה"ר שייך רק למטה מעשרה טפחים (משא"כ למעלה מעשרה טפחים זהו מקום פטור, או כל דבר שרק יהיה, אבל עכ"פ אין זה רה"ר).

מפרש האריז"ל את הענין של רה"ר שזהו עלמא דפרודא, משא"כ רשות היחיד ענינה הוא עולם האצילות, שנקרא בשם עולם האחדות, היות שהוא קשור עם יחידו של עולם.

שלכן הדין הוא שרשות היחיד גבהו יו"ד ורחבו ד', היות שרה"י קשורה עם שם הוי' (שאינו כשם אלוקים – לשון רבים): "רחבו ד'" – הד' אותיות של שם הוי', ו"גבהו יו"ד" – יחד עם אותיות המילוי ישנם עשר אותיות משא"כ הענין של רה"ר הוא עלמא דפרודא כנ"ל.

והנה ענין התשובה צריך להיות ברה"ר דוקא, היות שרה"ר ענינו הוא "עלמא דפרודא", צריכים לבוא לענין התשובה, משא"כ במקום שאינו רה"ר שם אין צריכים לענין התשובה.

באם יסתכלו כולם עלי...

מיומן כ"ז תשרי תשכ"ז: בשעה 8:45 התחילה היחידות. נתן להרבה אנשים כסף, גם לר' ראובן דונין נתן ואמר ששמע שמועות טובות מאשתו וממנו, ואמר לו שיקנה לאשתו מתנות ושיקח אחד מהמרכז ויקנה. אח"כ שאל אד"ש למה הוא עוד לא יותר שמח? אמר שמסתכל על הרבי והרבי צחק. ואמר אד"ש באם יסתכלו כולם עלי אז מזמן כבר בא משיח... נגמרה היחידות שעה 4:30. [מיומן הרה"ח ר' ישראל יואל הכהן ע"ה סוסיבר]

ועפ"ז מובן שלמטה מעשרה טפחים, ששם הוא רה"ר – שם צריך להיות ענין התשובה (וזה מעכב את הגאולה), משא"כ למעלה מעשרה טפחים, ששם כבר אין זה רה"ר, במילא אין צורך להגיע לענין התשובה – היות ששם כבר נמצא ענין הגאולה בשלימות, היות שכבר "כלו כל הקיצין" (והעיכוב של תשובה אינו שייך).

ועל פי זה מובן שכאשר עומדים בתקופה שמדברים אודות ענין הגאולה, ורוצים ודורשים שכבר תבוא הגאולה, ובאופן של "מיד הן נגאלין" – אזי באם אין מוסיפים את המילים שהגאולה תהיה "למטה מעשרה טפחים", יכול להיות מענה על זה (= דהיינו על זה שתובעים את הגאולה) שישנה כבר הגאולה, היות שכאמור לעיל שלמעלה מעשרה טפחים נמצא ענין הגאולה בשלימות, היות ש"כלו כל הקיצין", ולכן צריכים להבהיר שמבקשים שתהיה הגאולה "למטה מעשרה טפחים".

ובמכ"ש וק"ו מהסיפור הידוע שבעל ההילולא סיפר (לקו"ש ח"ו ע' 80 הע' 70), שפעם הרבי מהר"ש שאל את הצ"צ, הרי ישנו קץ על שנה פלונית, אז איפה משיח? ! ענה לו הצ"צ הרי הדפיסו את הלקו"ת ! אמר הרבי מהר"ש לצ"צ שצריכים את הגאולה כפשוטה – הרי עאכו"כ בימינו אלה, ודאי הדבר שצריכים את הגאולה כפשוטה, במילא מוכרחים שיהיה "למטה מעשרה טפחים".

ויה"ר שיהיה בעגלא דידן, ובדרכי נועם ובדרכי שלום, ובחסד ובטוב הנראה והנגלה, ומיד הן נגאלין, ובאופן של "ובנ"י יוצאים ביד רמה" – לקבל פני משיח צדקנו.

משיחות י' שבט תשל"ז

אמנם האב צריך להסתתר, אבל עד מתי?

בשיחה שלפנינו מביא כ"ק אד"ש את דברי אדמו"ר האמצעי שהאב מסתתר מהבן בכדי שהבן יחפשו, אך מה קורה כשהבן מתייאש ואינו מחפש את אביו? יש לציין שהשיחה נאמרה מתוך בכיות עצומות.

בנוגע לענייננו, ענין החידוש, הצורך בכלל בחידוש הוא – כיון שנוצר מצב של העדר השמחה ר"ל אצל כמה וכמה מבנ"י. בנ"י עייפים מהגלות, עייפו מהעייפות ועייפים מהצפיה למשיח.

וזו הרי טענה צודקת: עד מתי? ! [ובמכ"ש וק"ו:] אם כבר בנבואת ישעי' נשאלה השאלה "שומר מה מליל עד מתי", ואם בדורות שקדמונו, עוד טרם הגזירות ר"ל, כבר בזמנם צעקו "עד מתי", "עבר קיץ כלה קציר ועדיין לא נושענו" – עאכו"כ לאחרי שעברנו את כל ענינים אלו, וידע איניש בנפשו מעמדו ומצבו, הרי זו זעקה הבוקעת עד לב השמים: עד מתי? !

ורואים שזועקים, ומבקשים ושותקים.

וכידוע המשל של המגיד, שחסידים אמרוהו בשם המגיד, המבארת את טענתו של הקב"ה, ומביא משל על זה, מאב המסתתר מבנו שאין זה ח"ו משום שאינו רוצה להיות יחד עם בנו; אלא שרצונו הוא שהבן יתעורר בתשוקה לחפש את האב ולמצוא את האב!

דהנה כאשר הבן נמצא בתמידות עם האב הדבר אינו ניכר בו, שהרי "תענוג תמידי אינו תענוג" אך כאשר האב מסתתר, אזי מתעוררת בבן תשוקה: היתכן שאינו רואה את אביו. ועד כלשון הסדרה

דפרשת י"ג שבט: "היש הוי' בקרבנו אם אין".

ענין זה אמנם מקורו בעמלק, ואכן מיד אח"כ הי' "ויבא עמלק", וכדפרש"י בזה. אולם מאת בחי' עמלק בעולם – נמשך אח"כ הענין ש"נצטננה האמבטי' בפני כל הרואים", היינו, שהרואים זאת בעיני בשר, אפשר שהדבר יפעל עליהם ג"כ ענין מעין זה: עם היות שיודע שקיימת מציאות כזו, אולם "בקרבנו" – בזה מתעורר בו ספק:

אכן יש הוי', "יש בעה"ב לבירה זו", עם כל פרטי הדברים. והוא יודע אפי' שהוא מתהווה מחדש מאין ואפס המוחלט, אולם מבחינתו – זוהי התהוות באופן של סובב כל עלמין.

אולם לא כפירוש התניא בזה, שנקרא "סובב" כי האדם אינו מרגיש בקיומו, אולם הוא חודר בתוכו ותוכניתו – אלא הוא מפרש "סובב כל עלמין" – "סובב סביב", ואילו "בקרבנו" אפשר מתעורר בו ספק.

ומן הספק הוא מתחיל לטעון, שכיוון ש"אותותינו לא ראינו ואין אתנו יודע עד מה" – במילא "עזב הוי' – ח"ו – את הארץ". ועד כדי כך, שהוא מתייאש ומפסיק את החיפושים.

(כל הבא לקמן דיבר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בקול חנוק מבכי):

וזהו מה שנאמר במשל, שכאשר האב רואה שבנו אינו מחפש אחריו – כאן... מתחיל אמיתית ענין הגלות.

כל זמן שבנו מחפש אחריו, זה גופא הכנה וזה גופא ניצוץ וזה גופא התחלה של הגאולה, שהרי הוא מחפש את אביו; ובזה רצונו מונח, ובזה מונחת השתדלותו.

אך כאשר הוא חדל לחפש – אם מצד חסרון דעת, או מצד יאוש – אזי נעשה "אנכי הסתר אסתיר פני", וכדפירוש הבעש"ט... שההסתר עצמו נמצא בהסתר, כי אינו יודע כלל שזהו הסתר. ובפשטות: הוא אינו חושב אודות אלוקות.

הוא חושב אודות העולם, אף שחושב באופן הכשר, וחושב ע"פ מש"כ בשו"ע, ובנוגע ללימוד התורה הוא לומד כפי שראוי ללמוד תורה, אולם, לחשוב אודות "נותן התורה" בעת לימוד התורה, ולחשוב אודות "משאו ומתנו באמונה", היינו, אודות "הוי' (ש)הוא הנותן לך כח... לעשות חיל" – על זה הוא הפסיק לחשוב.

השבת האבידה השלישית

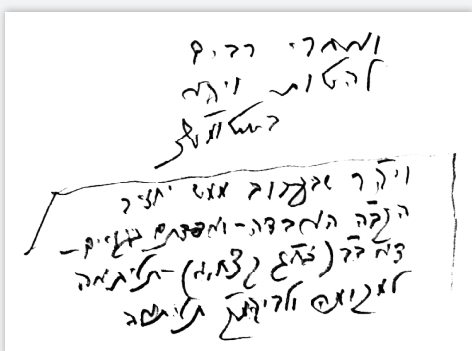

ואחרי רבים להטות ויהא בשעטו"מ [=בשעה טובה ומוצלחת]

ויה"ר שבקרוב ממש יחזיר הקב"ה האבדה – ואבדתם בגויים – דא ב"ב (זח"ג קצח,א) – תליתאה למקומה ולביהמ"ק תליתאה

וכאשר באים אליו בטענות על כך... הוא משיב: מדוע באים אליו בטענות?!... את הטענה יש להפנות כלפי הקב"ה... וכאמור – עד מתי?!...

כי אמנם האב צריך להסתתר מפני בנו... כדי שהבן ירצה לחפש אחריו, וכדי שתתעורר אצלו תשוקה כמו שנמצא ב"ארץ ציי ועיף בלי מים", אולם כאשר הוא תוחב אותו... בתוך חושך כפול ומכופל, ואח"כ נעשה מצב ש"הראשונים כמלאכים וכבני אדם"... ואנו אפי' לא "כחמורו... של ר' פנחס בן יאיר"... וביחד עם זה תובעים ממנו, שהוא... לא יפסיק לחפש...

ביום ראשון הוא חיפש, וביום שני הוא חיפש... ... ...

וכאשר מחפשים הסברה על זה, מחפשים בספרי מוסר, ובודקים בספרי חסידות, ואח"כ מוצאים פס"ד ברור בגמרא, ש"כלו כל הקיצין... ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ואח"כ נפסק פס"ד ברור, שע"י ש"הרהר תשובה" עי"ז נעשה צדיק גמור. ולא קיימת מציאות כזו של יהודי אשר, אם מצד האהבה או מפני היראה, מאיזו סיבה שתהי' לא עלה בו הרהור תשובה. לא קיימת מציאות כזו אצל יהודי.

ועאכו"כ בדורנו, שראינו - הי' לא תהי', לא תקום פעמים צרה... – את כל הענינים שארעו אשר בעינינו ראינו ולא זר ובאזנינו שמענו ולא אחר. וכאמור "לא תקום פעמיים", די כבר בזה, וכמ"ש אדמו"ר האמצעי, שזה לא יקרה שוב ח"ו.

אולם ראה ראינו זאת ושמוע שמענו זאת וזכור זוכרים אנו זאת, ובודאי, כאמור, בכל ישראל לא קיימת מציאות שאפשר שלא הרהר תשובה. ולא הרהר רק פעם אחת, אלא כמה פעמים ככה.

ובמילא, מדוע באים בטענה לבשר ודם... שהוא מדוד ומוגבל... ומדו ומוגבל ע"י הקב"ה עצמו, ובמילא לא ניתן לבוא אליו בטענות ע"כ ג"כ, ומדוד ומוגבל בדברים שיכול להכיל... ואח"כ באים אליו בטענה: היתכן שאינו חושב אודות הגאולה, אע"פ שאומר – או יודע שאחרים אומרים ואילו הוא חושב ע"כ – ש"אצפה לו בכל יום שיבוא", ואח"כ רוצים, שהוא יעמוד במעמד ומצב זה כל היום כולו – והרי זה בלתי אפשרי!!!...

והרי ה' "אינו מבקש.... אלא לפי כוחן". והרי הוא בעצמו לא נתן כוחות גדולים יותר...

וזהו אחד מהענינים: ע"י שלא מוסיפים אור רגיל, אלא באור גופא מוסיפים באור המשמח, אור הקשור עם שמחה, ושמחה פורצת גדר – עי"ז נפרצים הגדרים שלו, ונפרצים גדרי העולם, ונפרצים גדרי החושך כפול ומכופל.

ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט הידועה – אע"פ שלא הובאה בחסידות מטעמים מובנים – שהרי בחסידות מובאים כמה ללקיחת משקה בעת ההתועדות, ויחד עם הזהירות בזה, כידוע השיחה של בעל ההילולא – שנדפסה כבר – על "משקין קודם השחיטה" כדי להסיר את הסרכות וכו', ועל אופן הזהירות בזה..

משיחות ט"ו שבט תשל"ט

העבודה הנדרשת

הענין דביאת משיח בקרוב שייך לכאו"א

השיחה שלפנינו נאמרה בסעודת משיח ובה מסביר כ"ק אד"ש מדוע סעודה זו נתקנה דוקא בדורות האחרונים מפני הקשר של דורותינו אלו לגאולה. בהמשך מסביר כ"ק אד"ש שכל אחד כלי לקבל את ההסבר בזה, וכן את הלימוד מחזקיה לבטוח בביאת המשיח ללא ספיקות.

א. הטעם מה שענין הנ"ל [סעודת משיח] נתגלה ע"י הבעש"ט דוקא י"ל שהוא לפי שכללות ענינו של הבעש"ט שייך לגילוי המשיח, וכידוע מענת מלך המשיח להבעש"ט על שאלתו "אימתי קא אתי מר" – "לכשיפוצו מעינותיך (מעינות הבעש"ט) חוצה".

וכמו שכללות תורת הבעש"ט, מדור לדור היא מתפשטת יותר, עד לאלו שנמצאים ב"חוצה" בדרגא הכי תחתונה – כ"ה גם בנוגע ל"גילוי הארת המשיח" ו"סעודת משיח" דאחש"פ, שבדורותינו אלה נתפשט הענין בין כו"כ מבנ"י.

ומכיון ש"תורה על הרוב תדבר", הרי מובן שענין הנ"ל שייך גם לאלו שמצד עצמם אין מרגישים "גילוי הארת המשיח" (שהרי אלו שמרגישים זה מצד עצמם, הם לע"ע רק מיעוט) – שגם הם, ע"י קיום ההוראה דאכילת "סעודת משיח", נעשה "הענין חלק מגופם (וע"ד דבאכילה דמצוה אין נוגע הכוונה) ובמילא גם קל יותר שע"י ההתבוננות והציור בזה, יוכלו גם הם להרגיש גילוי זה,

כי הרי הוא כבר "עומד אחר כתלנו" – ועוד יותר "משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" היינו שכבר ישנם "חרכים" (פרצה) בהכותל. ומכיון שכבר קרוב מאד לביאת המשיח, "מארגן קומט משיח", לכן גם היום – באחש"פ, (אף שנמצאים בגלות עדיין. אבל הכותל המפסיק בין הגלות להגאולה הוא כבר פרוץ, כנ"ל), מאיר גילוי הארת המשיח באופן שכאו"א יוכל להרגיש זה.

ועי"ז גופא מה שבזמן הגלות עושים "סעודת משיח", שבזה מראים אז אידן אנערקענען ניט דעם גלות [= אינם מכירים בגלות] – פועלים שבקרוב ממש וועט מען פארברענען די וועגט פון גלות [= ישרפו קירות הגלות] כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר ויתגלה משיח ויוליכנו קוממיות לארצנו.

ב. ישנם הטוענים שלאו כל מוחא סביל דא לקבל ענין הנ"ל – שלכאו"א מאיר הארת המשיח, ואדרבא, ע"י שמיעת ענין כזה יתבלבלו וכו'.

אמנם באמת אינו כן, כי כבר נשתנה המצב, וכבר בא הזמן שגם ה"חוצה" יכול לקבל ענין זה, ורק צריכים להסיר הפחדים אצל אלו שצריכים להביא ענין זה לה"חוצה", וכשיאמרו את הענין בפשיטות (בלי שום פקפוק) – ע"י שיחזקו האמונה שלהם עצמם – יתקבלו[2] הדברים אצל השומעים ויפעלו פעולתם.

כדי להקל הרגשת הענין – מרומז ענין זה (ככל ענייני פנימיות התורה) גם בנגלה דתורה: בשמיני של פסח מפטירין "עוד היום בנוב לעמוד וגו'" לפי שבליל פסח היתה מפלתו של סנחריב". ולכאורה תמוה: הרי מפלת סנחריב היתה, בליל הראשון של פסח ולא באחרון של פסח?

והענין, לפי שבהפטרה זו מבואר נצחונו של חזקי', שביקש הקב"ה לעשותו משיח, ובאחש"פ מאיר גילוי הארת משיח.

ועוד יותר: כו"כ פרטים המבוארים בהפטרה זו לא נתקיימו בנצחונו של חזקי' ויתקיימו בביאת משיח צדקנו, כמו וגר זאב עם כבש וגו'" (וכמבואר גם ברמב"ם שקאי על ימות המשיח – רק שלשיטתו ה"ז משל וקאי על או"ה), וגם ענין קיבוץ גליות "והי' ביום ההוא וגו' לקנות את שאר עמו אשר ישאר מאשור וממצרים וגו' ומאיי הים" וכו'. ומכיון שבאחש"פ קורין הפטרה זו, שכו"כ פרטים שבה יתקיימו בביאת משיח צדקנו, הרי מובן שבאחש"פ מאיר הארת המשיח.

ולכן אפשר לומר לכאו"א, שגם אצלו מאיר הארה זו שהרי גם בביהמ"ד שלו קראו ההפטרה עם ברכה לפני' ולאחרי', וכאו"א ענה אמן אחריהם, ושם הרי מדובר ע"ד ביאת המשיח וענינו. ובמילא גם הוא צריך להרגיש ענין זה, וגם אצלו פועל הארה זו לבטוח בבטחון הגמור בה' בלי שום פקפוק כלל וכלל, שאף שע"פ דרך הטבע אינו רואה מראה מקום לזה, מ"מ בוטח הוא בה' שיקיים הבטחתו למעלה מדרך הטבע.

מה פתאום עשרת אלפים?

בליל א' דחג השבועות תשכ"ז, בסעודת החג, אמר רז"י לכ"ק אד"ש מה"מ: עתה קיימת אפשרות ללכת ל"כותל המערבי", ומלונדון יסעו יהודים רבים. ואם יסע כ"ק אדמו"ר שליט"א - יסעו עשרת אלפי יהודים כו'. כ"ק אדמו"ר שליט"א: מה פתאום עשרת אלפים? כשיבוא משיח - יסעו הרבה יותר!

2) וע"ד מה שדובר בההתועדות דשבת הגדול (תשל"ב) בנוגע פעולת ישראל על בכורי מצרים, שע"י שאמרו להם "זבח פסח הוא לה' שיהרוג בכורי מצרים" בתוקף ובפשטות (אף שהיו אז עדיין בגלות מגרים), פעלו שנתקבל זה גם אצל בכורי מצרים, ועד כדי כך, ש"עשו הבכורות מלחמה כו' " (ראה שו"ע אדה"ז ר"ס ת"ל). ואם ב(בכורי) מצרים כן, בישראל מאמינים בני מאמינים –על אחת כמה וכמה.

והבטחון צ"ל באופן המדובר אצל חזקי', שהוא בטח בה' לגמרי, עד שאמר להקב"ה "אני אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף [ואפילו] ולא לומר שירה אלא אני ישן על מטתי ואתה עושה", מבלי הבט על שסנחריב הקיף את ירושלים עם כל חילו, והבטיח לעשות שלום בתנאים מיוחדים ואף ששבנא וסיעתו, שהם היו הרוב בסנהדרין, אמרו שעפ"י תורה צריכים לעשות שלום, ולילך בדרך הטבע, מ"מ מאחר ששמע מישעי' נביא ה' בשם הקב"ה "כה אמר ה' אל תירא וגו' והפלתיו בחרב בארצו" בטח בה' לגמרי, עד שהלך לישן על מטתו, וערבה לו שנתו מצד בטחון זה (לא כאדם הדואג, שא"א לו לישן), והקב"ה עשה המלחמה כמ"ש "ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור וגו",

עד"ז צריך כאו"א לבטוח בביאת המשיח בבטחון גמור בלי שום פקפוק, ובאופן ד"אחכה לו בכל יום" שמחר ממש יבוא משיח –גם כשמצד "חשבונות" של שכל [וטבע] אינו רואה שום מקור לזה, ובטחון זה עצמו ימהר ויחיש את ביאתו, בקרוב ממש.

משיחות אחש"פ תשל"ב - מוגה

הגאולה - בדוגמת עבודתינו כעת

אמנם העבודה דעקבתא דמשיחא בגלות זה האחרון היא באופן אחר. דהנה תכלית כוונת גלות זה האחרון הוא לסיים עבודת הבירורים, עד שכמאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו נשארו רק פכים קטנים בלבד, שע"י בירורם מסתיימים הבירורים. אע"פ דאכשור דרא בתמי', היות שלא נשארו כ"א פכים קטנים בלבד. אמנם ביחד ע"ז, הנה המצוה נקראת ע"ש גומרה, שנשמות אלו הם דור האחרון של הגלות ודור הראשון לגאולה האמיתית והשלימה, והגאולה נקראת על שמם. ואז (בעקבתא דמשיחא) פועלים בעבודה, שעובד עבודתו ויודע שאין עוד מלבדו. מערניט ווי דער אויבערשטער אליין [=חוץ מהקב"ה עצמו], וכל המציאות כולה מתהוה בכל רגע מאין ואפס המוחלט, ובמילא אין שייך לומר שישנו איזה ענין שאינו מתאים ח"ו למילוי רצונו ית' (דלא כבהעבודה שבבחינת אתכפיא, שצ"ל זהירות וכו', כנ"ל), וענין זה מאיר אצלו בגלוי, בבחינת יום. ואז הנה מעורר ג"כ מלמעלה (בדוגמא לזה) שנמשך מבחינת הוא בעצמו, ונמשכת הגאולה האמיתית. שיהי' הגילוי בדוגמא לכמו שהי' בימי צאתך מארץ מצרים, שנגלה עליהם ממה"מ הקב"ה בכבודו ובעצמו וגאלם, אלא שבימי צאתך מארץ מצרים הי' גילוי זה לפי שעה ובאופן של נתינת כח בלבד, ולכן הי' צ"ל אח"כ כי ברח העם. אמנם, ע"י אריכות משך זמן הגלות, שבכל דור ודור ובכל יום ויום הנה כ"א מישראל פועל ומברר ניצוצי קדושה בכו"כ אופנים, והענינים הבלתי רצויים שעושה הרי אין להם קיום, דלהיות שלאח"ז הוא מתחרט ושב בתשובה הנה מתבטלים ענינים אלו, עד שאדרבא, גם הזדונות נעשים לו כזכיות, ועאכו"כ מה שפחות מזדונות, כשגגות וכיו"ב, הנה ע"י כ"ז (שמבררים הניצוצות ומתבטלים הענינים הבלתי רצויים) גם ההמשכה מלמעלה היא באופן של גאולה שאין אחרי' גלות. וגאולה זו היא גאולה אמיתית, באופן של אמת, דאמת אין לו הפסק, והוא בלי שינויים.

. . וע"י עבודה זו נמשך החפזון האחרון שבהעבודה האחרונה דכאילו הוא יצא ממצרים (מצרים דפעם הראשונה שהי' בחפזון כנ"ל), והיינו שנמשך האחישנה בהבעתה, ענין החפזון למעליותא. וזה נעשה הכנה קרובה ובעגלא דידן לקיום היעוד דלא בחפזון תצאו גו' כי הולך לפניכם הוי',

בשובה ונחת תושעון, בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל, בעגלא דידן במהרה בימינו ממש בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ונאכל שם מן הפסחים ומן הזבחים כו' ברוך אתה הוי' גאל ישראל.

ממאמר ד"ה וככה, י"א ניסן תשל"ז

בעקבתא דמשיחא צריכים להתכונן לגאולה

בשיחה זו תחילה מסביר כ"ק אד"ש את מהותה של תקופתנו לקראת הגאולה, לאחר מכן מסביר את דברי הרמב"ם שמביא הוכחות לביאת משיח מדוד, ולאחר מכן מסביר שכדי להביא את הגאולה יש לנהוג כבר עכשיו בהנהגה מעין הגאולה - פריצת כל המדידות וההגבלות.

. . א. ובזה יש תוספת הדגשה בנוגע לקביעות שנה זו, ובנוגע לתקופה זו בכלל:

כמדובר כמ"פ בנוגע לכללות תקופה זו, שע"פ כל הסימנים הכתובים בסוף מס' סוטה, עכשיו הוא הזמן של עקבתא דמשיחא.

ואין ענין יוצא מידי פשוטו – שנמצאים כבר ("מ'האלט שוין") בסוף הגלות, והנה הנה נכנסים לא"י ("אט אט גייט מען אריין אין א"י"),

שזהו ע"ד המעמד ומצב של כלל ישראל המסופר בפר' בלק – ש(א)זה הי' בסיום הארבעים שנה שאז נגזר שבנ"י יהיו במדבר, ועד ל(ב)סיום הפר' שבה מסופר שפנחס כבר עשה את הפעולה של "בקנאו את קנאתי", ז"א שפנחס "פנחס זה אליהו", שהוא הוא מבשר הגאולה – כבר נולד ונתבגר וכבר התחיל את פעולתו של "בקנאו את קנאתי"!

ועניין זה של אליהו הנביא שייך במיוחד למוצאי שבת, כידוע המנהג ישראל בכמה קהילות להזכיר את אליהו הנביא במוצאי שבת כו"כ פעמים ועד לריבוי פעמים, "אליהו הנביא אליהו התשבי אליהו הגלעדי" וכו'.

שזה תלוי בה"מנהגי ישראל"; יש מקומות שאומרים זה בדיבור, יש מקומות שאומרים זה במחשבה, ויש מקומות שיודעים שכך הוא הדין וכיו"ב;

אבל לאחרי זה ישנו דין בשו"ע השווה לכל נפש, שהסעודה נקראת "סעודתא דדוד מלכא משיחא", הסעודה של דוד כפי שהוא מלכא משיחא.

ב. הענין של "דוד מלכא משיחא" מודגש ג"כ בזה שהרמב"ם כותב "אף בפ' בלעם נאמר, ושם נבא בשני המשיחים, במשיח הראשון שהוא דוד . . ובמשיח האחרון שעומד מבניו", ועד"ז בהפסוקים שהרמב"ם מביא, שאינו מסתפק עם הבאת פרט אחד אודות דוד, אלא בכל ענין שהוא מביא, מביא הוא שני המשיחים, הן החלק אודות דוד והן החלק אודות משיח.

והביאור בזה:

ע"ד מה שהגמ' אומרת "מאי דהוה הוה", דהיינו שכל ענין שכבר הי' בעבר, מובן בשכל בקלות יותר שאכן הוא יהי' עוד הפעם, מכיון שכבר הי' ה"פתיחה" בזה, משא"כ ענין שאף פעם לא הי', שאז יכולים לשאול שאלות היתכן שיהיה דבר כזה וכו', וצריכים לסמוך על ("אנקומען צו") אמונה.

ולכן בנוגע לכל פרט ותקופה שכותב הרמב"ם אודות משיח, הוא מביא ג"כ את הענין איך שהיה אצל דוד ("המשיח הראשון שהוא דוד") – שעי"ז שיודעים שזהו ענין שכבר הי', והענין של "אני מאמין בביאת המשיח" מובן ונקלט בקלות יותר ובזריזות יותר.

ומכיון שאנו רוצים ("מ'וויל דאך") שהגאולה האמיתית והשלימה תהי' רגע אחד קודם, שהרי מכיון שצריכים להוציא שכינתא מגלות, ולהוציא כאו"א מישראל וכלל ישראל מגלות, נמצא שכל רגע שנמצאים עוד בגלות הוא ("געוואלדיקע") אריכות זמן ביותר, וע"כ צריכים לפעול ("דארף מען זען") שהגאולה האמיתית והשלימה תהי' רגע אחד קודם.

ועי"ז שאצל כל בנ"י תקבע האמונה והבטחון בביאת המשיח, ועד לבטחון הכי חזק שבו לא שייך כל ספק, מכיון שהוא דבר המפורש בתורה שאפי' הצדוקים מודים בה (כפי שהגמ' אומרת בסנהדרין ומובא ברמב"ם ועוד פוסקים), ועם ההוספה שזהו ענין שכבר היה אצל דוד, הרי זה מקדים את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו רגע אחד קודם "בעגלא דידן".

ג. וע"פ המדובר כמ"פ שאפי' כשמדברים אודות ברכה שהקב"ה נותן מצד עצמו, שהוא עצם הטוב וטבע הטוב להיטיב, הרי ביחד עם זה בכדי לקלוט ("אויפנעמען") את הברכה ובאופן שיקבלו ממנה בצורה המושלמת ביותר – צריכים לעשות כלי שהוא עכ"פ מעין הברכה,

הרי מובן, שמכיון שברכה זו היא ענין של "יעלה הפורץ לפנינו", שהקב"ה מבטל כל המדידות והגבלות, ומביא מיד למטה את הגאולה האמיתית והשלימה – צריך כאו"א מבנ"י וכלל ישראל לעשות כלי לזה, דהיינו לבטל המדידות והגבלות שלהם בנוגע לענינים השייכים לאלקות, לתורת ה' ולמצוותיו,

כלומר: הן כאשר מדובר אודות לימוד התורה וקיום המצוות בנוגע לעצמו, והן כאשר מדובר אודות הפצת לימוד התורה וקיום המצוות לפנה נדחת בעולם – אין אצלו שום מדידות והגבלות, שום דבר אינו יכול לעכבו מלפעול בזה, ופועל בזה באופן של "ופרצת".

וכמדובר לעיל שהלימוד מי"ב – י"ג תמוז צריך "לרדת" ולפעול עד למעשה בפועל – שכל המעשים שעשו עד עתה, יפעלו בהם ביתר שאת ויתר עז, באופן שלא מתחשבים ("ניט רעכענען") עם שום מדידות והגבלות, מניעות ועיכובים,

וזה שייך ג"כ לזה שהעבודה צריכה להיות באופן של שמחה, מכיון ש"שמחה פורץ גדר".

ועי"ז מקדימים עוד יותר ועוד יותר ("נאכמער און נאכמער") את ה"אחישנה" שבה"בעתה", וה"אחישנה" שבה"בעגלא דידן", שיהי' רגע אחד קודם ויום אחד קודם, למטה מעשרה טפחים, ובאופן של עונג.

ד. ואז ישנה ההבטחה, שיהי' כמו שהי' אז, ש"ויהפוך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה", שזה שבלעם רצה שיהי' ענין הפכי, נתהפך לענין של ברכה.

ועד כדי כך שהתחלת התפילה היא "מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל" – חלק מנבואת בלעם; ועד"ז גם הענין של "אחרית הימים", ביאת משיח צדקנו, מרומז ומפורש בפר' בלעם.

וכמו שרואים שכאשר בלעם נסה (בכל הדרכים) להביא על בנ"י ענין של היפך הברכה, ועד

שחיפש יהודים שאינם אלא "בשם ישראל יכונה", שנמצאים מחוץ לענני הכבוד

[וכפי שמפרש התרגום יונתן על פסוק "וירא משם קצה **העם", שראה היהודים שהיו נמצאים מחוץ לענני הכבוד (שבד"כ ענני הכבוד כסו את כל מחנה ישראל)**

ורש"י מביא פירוש התרגום על הפסוק "וישא אל המדבר פניו", שבלעם הזכיר את חטא העגל, שעליו כתוב "וביום פקדי ופקדתי", הוא חיפש אצל בנ"י את שייכותם ל"וביום פקדי ופקדתי"]

וכל הענינים לא הועילו לו, ואדרבה, מזה ניתוסף ("דערפון איז גאר צוגעקומען") לבנ"י ענין של ברכה, ועד שכל הברכות השייכות ל"אחרית הימים", באו לאחרי זה ש"וישא אל המדבר פניו" – לאחרי זה נאמרו כל הפרטים בנוגע לביאת משיח צדקנו.

שמזה מובן, שאפי' כאשר מדובר אודות יהודי שמסיבה שונה ומשונה הי' לו פעם שייכות עם "וביום פקדי ופקדתי" – כשבאים לפר' בלק ולנבואת בלעם רואים ש"ולא אבה אלקיך לשמוע אל בלעם", שהקב"ה מלכתחילה אינו רוצה לשמוע את כל הטענות וההסברים וכו'

ועוד יותר: שמזה נעשה מיד ענין של ברכה, וברכה עצומה, וכפי שאדמו"ר הזקן מפרש שזה באה מהע"ס שבמאציל עצמו, ובפשטות – ברכה שהיא למעלה מכל מדידה והגבלה.

ועד שאפי' אצל יהודים שהם "בשם ישראל יכונה" מונחת בפשטות שהנה הנה משיח צדקנו בא, וכאמור לעיל שכל רגע יקר – וממילא בשעה שכל אחד יעשה את התלוי בו שלא להתחשב ("ניט רעכענען") עם המדידות והגבלות [שבאמת אין להם שום מציאות, אינם אלא לנסות יהודי, שיהודי יוכל להראות ולהוכיח ("באווייזן") שהוא רואה את האמת ש"אמת הוי' לעולם"]

תהי' ברגע אחד קודם את ענין הגאולה, הן בנוגע להשכינה, והן בנוגע ל"ישראל עם קרובו".

משיחות י"ז תמוז תשל"ח

תוקף בשלימות הארץ ומיהו יהודי לפני הגאולה

בשנות הלמ"ד הרבה כ"ק אד"ש לעורר ולדרוש לתקן את הגזירה האיומה של 'מיהו יהודי' וכן את המצב של שלימות הארץ. בשיחה שלפנינו מסביר כ"ק אד"ש שנמצאים בזמן ראוי לגאולה בו נתן הקב"ה לבנ"י הזדמנויות שלא היו בדורות קודמים, אך כיון שלא יודעים להשתמש בדברים אלו באופן הנכון נדחית הגאולה. תוך כדי הדברים מסביר כ"ק אד"ש כיצד צריך להיות היחס לגויים וכיצד צריכים להתנהג עם בקשותיהם וכיו"ב.

א. כבר דובר קודם שעכשיו נמצאים באותו מעמד ומצב של היהודים אודותם מדובר בפרשת בלק, שכבר עומדים על שפת הירדן, ורק צריך לעבור את הירדן ולהיכנס לא"י – ועד"ז גם עכשיו, שאוחזים ברגעים האחרונים של הגלות, והנה הנה מתחילה כבר ה"אתחלתא דגאולה".

רק שצריך להיות אצלנו התוקף שנמצאים ברגעים האחרונים של הגלות, שלא להתפעל מהפיתויים והטענות השונות ומשונות של הגויים, וגם של היהודים שמסיבה שונה ומשונה עדיין לא מרגישים את האמת שכל א"י לגבולותיה שייכת לכל יהודי ולכל היהודים, ואפי' לפי החוק של אוה"ע - אף אחד אינו בעה"ב ואף אחד לא יכול ורשאי לתת חלק מא"י.

והוא חושב שאם הוא מעלים את האמת יהיה מישהו שיצליח לרמותו – אזי חוץ ממנו עצמו הוא לא מרמה אף אחד, היות שמאז נבואת בלעם יודעים כבר אוה"ע ש"באחרית הימים" תהיה א"י שייכת ליהודים, והם רואים ללא כל ספק שעכשיו כבר "אחרית הימים".

ב. וכפי שראו בניסים הגלויים שהקב"ה הראה בארצנו הקדושה, שהיה "זה היום עשה ה'" – שאילו זכינו יכולנו לסיים את הגלות, ולהתחיל את האתחלתא דגאולה, ויחד עם זה גם את הגאולה האמיתית והשלימה.

אבל היות שלא זכינו – מגיעים אנשים מוגי לב, פחדנים, שנופלים לפני הגויים, ומיד שלחו שליח שיודיע שרוצים להחזיר הכל חזרה, לא רוצים לפגוע בגוי, רוצים למצוא חן בעיניו – וזה מעכב את הגאולה, ובינתיים נמצאים בחושך כפול ומכופל של הגלות, על אותם מוגי לב שאין להם את התוקף להחזיק במתנה הגלוי' שהקב"ה נתן לנו, רק היה להם התוקף לפעול ש"ירך לבב אחיו כלבבו".

וכמדובר כמ"פ שהקב"ה נותן ליהודים את כל הכוחות שישנם, אך הוא נותן גם בחירה איך לנצל אותם; במקום לנצל את התוקף שהקב"ה נתן, שיהיה "אל יבוש מפני בנ"א המלעיגים", אפי' בין יהודים, ועאכו"כ ש"אל יבוש" צריך גם כש"רגשו גוים ולאומים יהגו" שכל זה הוא "ריק", מנצלים את התוקף והחוזק להחליש יהודים אחרים.

ורואים בפועל שעי"ז נשארנו בגלות המר ובחשוך כפול ומכופל עוד כו"כ שנים!

ג. ויה"ר שיצאו ידי-חובה עם הטעות המרה שכבר עשו, שעכשיו ישנם עוד כאלה שאוחזים בזה עם הכוחות האחרונים של הרגעים האחרונים של הגלות, לא להראות את היציבות שישנה, שישנו "גאון יעקב", והם "ישראל עם קרובו" ש"אתה בחרתנו מכל העמים"

– שאוה"ע יודעים מזה באריכות, ויהודים יודעים גם מזה, רק יש יהודים ספורים שמתביישים בזה ש"אתה בחרתנו מכל העמים" (מצד סיבות שונות ומשונות) והם מפחדים לדבר אודות גדולת עצמם –

אין זה כבר סוד, ואי אפשר להחביא את זה מאף אחד, מכיוון שעל כך אין שום בחירה, הקב"ה בעצמו בחר כל יהודי ויהודי, והם גם בכלל – רק שהם מתעקשים על זה עם העצם והמציאות שלהם מפני סיבות שונות ומשונות.

וכמדובר שרואים כבר בעיני בשר שעומדים בעבר הירדן מזרחה, ואפי' זה שנמצאים כבר בארץ הקודש- הרי זה מורה שעומדים במעמד ומצב של קדושה, והם מנסים אולי בכל זאת לעשות שהם יוכלו להכניס גוי ולכתוב עליו שהוא "יהודי" אע"פ שזה לא כהלכה, ויתאפשר שהם יכולים להטעות ש"ככל הגויים ביה ישראל" שהם לא עם קדוש ומובדל (שהפירוש הפשוט של "קדוש" – מובדל),

הם רוצים להעלים על הילדים שלהם, החל מהם בעצמם, שכל אחד מהם מהאומה ש"אתה בחרתנו מכל העמים" – בכדי שישא חן אצל גוי, שכולם מודים שהוא גוי, והוא בעצמו אומר שהוא גוי – וגוי שלא אוהב ישראל, אבל הם רוצים להטעות שזה לא כך, הם יהיו שונים, ו"אל תתגרה בגוי קטן", עם כל הפיתויים והטעמים שאים בהם כל שכל וממשות כלל.

ד. והעיקר זה – כמדובר כמ"פ שכבר ניסו ללכת עם הגישה כו"כ פעמים, וכל פעם נכשלו.

שינסו פעם אחת ויחידה ללכת לפי הדרך של ה"תורת חיים", שהיא נקראת "תורת חיים" שלכן היא הוראה בחיים, וביחד עם זה היא גם "תורת אמת", היא מבטאת גם את האמת, שסוכ"ס הרי "אמת מארץ תצמח", מא"י תצמח האמת, אם אותם מוגי לב, יסכימו או לא, אבל האמת מנצחת!

ורואים שא"י שייכת לעם ישראל, באופן שהיא "נחלת עולם", מכיוון שהיא נתנה – ע"י התורה – של "אלוקי עולם", מהקב"ה שהוא מלך הארץ שלכן אי אפשר לשנות את זה.

רק שיהודים מקבלים בחירה - ושהוא רוצה הוא יכול להיות בגלות, ועי"ז נמצאים ר"ל עוד יהודים, וגם שכינתא – בגלותא, בגלות אצל הגויים (אין גלות ביי גוי'שקייט), ועי"ז זה גם בגלות אצל הגויים, אצל אוה"ע כפשוטו.

ה. ויה"ר שיהיה "יערה עליהם רוח ממרום", ושהם יראו את האמת שכבר אוחזים בסיום וחותם פר' בלק, ששם כבר נתכפר החטא שזמרי עשה, נשיא בישראל, וזה כבר נפעל ה"בקנאו את קינאתי" ע"י פנחס – וצריכים רק לקחת את הנקמה רח"ל של יהודים, מכיוון שכל היהודים כבר "שלמים ועומדים להיכנס לארץ", הם יכולים כבר ללכת לקבל פני משיח צדקנו.

צריכים רק שיהיה לרגע אחד ההחלטה שא"י היא "נחלת עולם" שנתנה ל"עם עולם", באופו של "ברית עולם", ע"י "אלוקי העולם" –

שזה העניין שישראל עושין תשובה "ומיד הן נגאלין", שתיכף ומיד מגיע אליהו הנביא, אליהו התשבי, אליהו הגלעדי, ויבשר על ביאת משיח צדקנו, שהוא בא מיד ומוציא את כל היהודים מהגלות, לגאולה האמיתית והשלימה,

שבהיותם ברגע האחרון, "בשתיים או שלוש רגעים האחרונים של הגלות", מכריזים ומודיעים, ופועלים במעשה בפועל (ש"אין אחר מעשה כלום"), שיושבים בכל גבולות א"י, ע"י "ישראל עם קרובו", "שאתה בחרתנו מכל העמים",

ואז גורמים שעוד ברגעים האחרונים של הגלות נעשה העניין של "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך".

וזה נעשה באופן וזה נעשה כמו שהיה מיד אחרי ביום וחותם של פרשת בלק, שהקב"ה אמר "הנני נותן לו את בריתי שלום" – שזה נעשה באופן של "ברית", עניין נצחי, ששום טענות לא יכולות לפגום בזה.

ויהיה "ונתתי שלום בארץ ושכבתי ואין מחריד", עד אפי' ממקום שחרב של שלום גם "לא תעבור בארצכם", והיהודים יהיו בכל א"י לגבולותי', באופן של "ואולך אתכם קוממיות", שכל יהודי ויהודי יעמוד "בקומה זקופה", וילכו לקבל פני משיח צדקנו, "ושמחת עולם על ראשם", ובמהרה בימינו ממש.

* * *

ו. ("בהמשך להעניין ד"הסתר אסתיר" אמר:) האומרים לחושך אור – על ענין של העלם והסתר אומרים שהוא מובן מעצמו, ישנם צרות צרורות ממאה מליון ערבים [רק ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל", שהוא שומר עליהם למעלה מדרך הטבע] – באים וטוענים שההסתר מובן מאליו – זה

"אור" ! וזוהי הכוונה "הסתר אסתיר" שההסתר גופא מוחבא, בזה שחושבים עליו שהוא "אור" !

שכל זה בכדי שיהודי - שכל היהודים הרי הם "בנים אתם לה' אלוקיכם" – יראה שהוא בן חכם, והוא מתחיל לצעוק שזה גלות, היפך מ'עצמאות', מכיוון שצריכים להגיע ולבקש אצל זה ואצל 'ההוא' על עניינים של טבע !

- בנוגע לעניני יהדות, הנשמה אף פעם לא יכולה להימצא בגלות, לא בגלות בבל, לא בגלות מדי, לא בגלות פרס ולא בגלות אדום – כמו שבעל הגאולה אמר עוד לפני שהשתחרר בי"ב-י"ג תמוז, שהנשמה אף פעם לא יכולה להמצא בגלות, וכשהוא עושה מהנשמה עיקר, הוא יוצא מהגלות גם בגופו.

אלא שכך הקב"ה רוצה שבענייני הטבע ינהגו באופן של "אין סומכין על הנס", הוא יראה איך שהגוי עוזר לו –

אבל כשמגיעים לעניין של מסירת חלק מארה"ק שזה עניין שקשור עם פקו"נ של כל יהודי, עאכו"כ מכו"כ יהודים כו"י – מה הוא שייך לסחור עם מישהו, יהודי או שאינו יהודי, אודות עניין של פקו"נ, בעוד שהתורה אומרת שכל התורה נדחית כדי להציל יהודי אחד !

ז. וזה שהוא טוען שהוא מתבייש מהגוי – ממה הוא מתבייש מהגוי ביודעו שהוא מהעם ש"אתה בחרתנו מכל העמים" ? אם הוא מתבייש – הוא צריך להתבייש מנמיכות הרוח שיש לו כנגד הגוי – בעוד הקב"ה נתן לו את אברהם , יצחק ויעקב ושרה, רבקה, רחל ולאה להורים, בעוד שההורים שלו (של הגוי) אכלו בשר-אדם, ליהודים כבר היה את עשה"ד ואת כל התורה כולה, וכבר היה להם סדר חיים מסודר עם כל הפרטים, שעכשיו "הלכו גויים לאורך" !

אבל הוא (היהודי) הולך לאותו "קאניבאל" שממנו הגיעו נכדים ונינים – והוא צועק שאותה 'תרבות' זה "ענין", והתורה שלו זה רק עניין פרטי, אבל ח"ו שמזה יתנהלו כל היהודים... כאשר חיים בעולם שיש בו גויים עם 'תרבות'

תוכניות אינן סתירה לציפיה למשיח

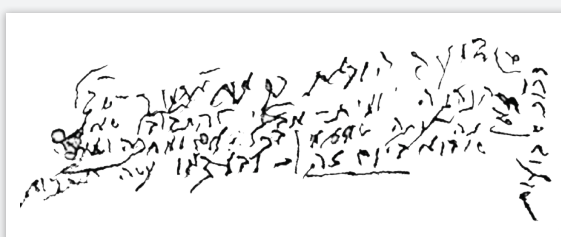

מענה זה נכתב לאחת ששאלה את כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, כיצד תכנון תוכניות לטווח ארוך אינו עומד בסתירה לאמונה וציפיה לביאת המשיח בכל יום:

ידועה הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר – שצ"ל הנהגה יומית – מבלי להתבלבל שאמר זה עתה שמאמין בכל יום ומצפה שיבוא ביום זה – ובעצמו עשה תכניות על זמן דכו"כ שבועות

אחרת, אנחנו צריכים ללכת אחריהם, היות ו"אתם המעט מכל העמים"?!

- מתי שייך לומר שמכיוון שיהודים הם "המעט מכל עם", הם צריכים להיבטל ברוב – באם הייתה יכולה להיות כזו מציאות שיהודי 'יתערבב' ביחד עם גויים, כפי הדין שביטול ברוב שייך דווקא אם שניים מתערבבים ביחד. אבל כאשר המיעוט הוא מציאות בפ"ע, הוא לא מתערבב ביחד עם הרוב, במילא לא שייך העניין של ביטול ברוב.

כאשר מדובר אודות כמות, ולא אודות איכות, אז כשכמות קטנה מתערבבת עם כמות גדולה היא בטלה ברוב – משא"כ כשמדובר אודות יהודים, לא שייך לומר שיהודי יתבטל לגבי גוי!

כאשר הוא מתערבב עם הרוב ורוצה למצוא-חן בעינייהם ושהרוב 'יטפחו לו על השכם' ויגידו עליו שהוא איש טוב ("גוטער מענטש"), לכן כשהוא 'רוקד' אחרי עשו ועמלק ו'רוקד' אחרי פב"פ – הוא יכול באמת להתבטל ביניהם. אבל הנפש האלוקית "גם בשעת החטא הייתה האמנה אתו", אמנם היא מתערבבת עם הגויים, אך היא "באמנה אתו" – ביחד עם הקב"ה. ולכן, כמו שהקב"ה לא יכול להתבטל ח"ו, כך גם בנוגע ליהודי, הוא לא יכול להתבטל.

ובכדי להסיר את ה"הסתר אסתיר" – צריכה להיות ההתחלה בזה, שידעו שזה עניין של הסתר, זה לא עניין טוב (געוואלדיקער טוב), זה בדיוק להיפך מזה, זה נסיון גדול.

אבל ישנה האפשרות וההזדמנות להפוך את ההסתר – עי"ז שישראל עושין תשובה, שאז "ומיד הם נגאלין".

קטע משיחת י"ז תמוז תשל"ח

וודאות בדברי משה רבינו

בכזו גלות, כשמשה רבינו מודיע (בר"ח ניסן) שהגאולה תבוא ויצאו מהגלות "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", כולם יחד בבת אחת, מארץ מצרים – אז נקרא החודש כולו "חודש הגאולה".

וכמ"ש בפסוק, מיד כשבני ישראל שמעו בשורה זו – "ויעשו", כלומר, שהדבר כבר נעשה, ורש"י מבאר ומסביר שזה הי' בראש חודש. ולכאורה מה הכוונה שהדבר כבר נעשה, הרי זה קרה רק בחמשה עשר בניסן?

אך הענין הוא, הבטחון והוודאות של בנ"י בקיום דבריו של הקב"ה בדיוק כפי שנתבשרו ע"י משה רבינו הי' בתוקף כל כך עד שמצדם הענין כבר נפעל לגמרי, ולכן זה נכתב בתורה בתור "ויעשו", דהיינו, שזה כבר נפעל בר"ח ניסן.

והנה ענין זה אינו סיפור לשם סיפור אלא תורה והוראה בעבודתינו:

ללא הבט על המעמד ומצב שאנו נמצאים בו היום, כיון שישנה הבטחה והודעה בתורה – תורה– שבכתבו ותורה שבעל– פה – "הבטיחה תורה ש(בודאי) ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין", זאת– אומרת, שכאשר יהודים פונים ("גיבן זיך א קער") להקב"ה, הקב"ה בודאי מוציאם מיד מן הקצה אל הקצה, מהחושך כפול ומכופל של הגלות הכי קשה לגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות – במילא, צריכה להיות אצל כל יהודי [בין בנערינו, בין בזקנינו, בין בבנינו ובין

בבנותינו] הוודאות בדיוק כמו שהדבר כבר נפעל בפועל.

אלא שצריכים לעבור עדיין מספר רגעים, כפי שהי' ב"ימי צאתך מארץ מצרים", אשר אז בישרו זאת בר"ח ניסן ובפועל רק בט"ו בניסן יצאו "ביד רמה".

. . ובמילים אחרות: ביודעו שנמצאים בגלות, וביודעו בכל הוודאות שעוד לא היתה ה"אתחלתא דגאולה", ואדרבה, הגלות בתוקף יותר מכפי שהי', וכדוגמא המובאת לכך מחושך הלילה – שדוקא ברגעים האחרונים לפני שמפציע אור היום, מתחזק החושך יותר; ורואים זאת הרי גם מצד הטבע – שחושך הגלות בימים אלו האחרונים, כפול ומכופל – פי כמה בתוקף – מהחושך שהי' בימים ובשנים הקודמות, ואין כאן המקום להאריך בדבר הקשור בצער ובהלה,

מ"מ אומרים לו, שהיות והחל כבר ר"ח ניסן, עליו לדעת שזהו "חודש הגאולה". והיות שזה עתה הי' שבת הגדול, אזי, בלשון אדמו"ר הזקן "קבעוהו לדורות" – שהעמידו א"ז באופן של קביעות, באופן מוחלט – שבכל דור, כשמגיע שבת הגדול נהי' "נס גדול הי' שם", וזוהי הכנה (כפי שאדה"ז כותב שם) לתחלת הגאולה דיציאת מצרים.

. . וכך גם בענינו: הרי ישנה הבטחה ד"היום אם בקולו תשמעו", והגמ' אומרת בסנהדרין שזה תלוי ביהודי, כאשר יחליט להתחיל להתנהג באופן ד"בקולו תשמעו", ובלשון הרמב"ם "ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין; ולכן אין זו גלות אמיתית אלא "תחפושת" של גלות ("א פארשטעלטער גלות"), שנועדה לנסות את בנ"י ולראות שהם אינם נבהלים, ומחזיקים את עצמם בהקב"ה וביהדות, ואצלם נמצא המפתח כדי לבטל את כל הגלות (כבדוגמא הנ"ל).

ואפי' אם מאיזו סיבה שתהי' זה לא נפעל, אזי – כאמור לעיל – כאשר יהודי נמצא בגלות, הוא יודע שהנשמה מעולם לא הלכה לגלות והגלות אינה בעה"ב עלי', כלשון הידוע של הרבי נ"ע, כלומר, שבעניני יהדות אין ביכולת הגלות לשנות כלום, מאחר ואלו דברים השייכים לנשמה (אלא שהיא פועלת זאת ע"י הגוף).

וכאשר עושים מהנשמה עיקר ומהגוף טפל, מבין היהודי שהוא אכן נמצא בחירות, כיון שאצלו הראש הוא העיקר ולא הרגליים, ובראש הרי שולטת הנשמה וכן בלב שולטת הנשמה, במילא הם נמצאים בחירות משום שהנשמה מעולם לא הלכה לגלות.

משיחות י"א ניסן תשל"ו

מה הגבירים יעשו כשיבוא משיח?

. . א. ומכאן מקבלים חיזוק ונתינת כח נוספים בעבודת האדם:

אפי' אחד כזה שמוותר ח"ו וצועק מה כל הרעש ("דער געוואלד") שהוא ישאר עוד רגע אחד בגלות, ומדוע בשביל הרגע הזה עליו להתאמץ, לשנות את טבעו ולעסוק בענינים של יהדות, הן בקשר לעצמו והן בהפצת היהדות והתורה בקשר ליהודי שני,

[וממשיך לטעון, ש]לאחרי אלף ותשע מאות שנה בגלות לא איכפת לו להיות עוד רגע בגלות, ובלבד שיוכל לישון בשלוה ברגעי הגלות האחרונים... הוא כבר עמל מספיק, ועתה רצונו לישון ולא להתאמץ.

ובמילא – טוען – שלא נייגע אותו ונאמר לו שמוכרח להפחית זמן משנתו עבור לימוד תורה, ומוכרח לקיים מצוות בהידור שלכן עליו לתת עוד כמה דולרים לענינים של תורה ומצוות, וכדי שהגאולה תבוא בהקדם האפשרי עליו להתעסק עם יהודי שני ביתר להט – עתה רצונו לנוח, הוא יהודי עייף ("א פארמאטערטער איד") מאלף תשע מאות שנות גלות, במילא, שיניחו לו לישון בנחת בימי הגלות האחרונים, בכדי שיקום לביאת משיח צדקנו ערני ורענן...

הוא מוחל על כך שהגאולה תבוא רגע קודם, לא איכפת לו שהגאולה תהי' רגע מאוחר יותר – ברצונו להנות ברגעי הגלות האחרונים מהרחבות שישנה בארצות הברית, להנות מכספו.

זאת למרות שאינו משתמש בכסף, אלא רק יושב וסופר את הניירות ("די פאפירלאך") ומחשב כמה דולרים יש לו בבנק...

איזו הנאה יש לו מכך?!

לצדקה נותן לא יותר מאשר כך וכך, לפרנסת בני ביתו מוציא כך וכך בלבד – שהרי גם אם ירצה אין ביכולתו לאכול מאכלים טובים כל היום כולו ומוכרח לנוח בין סעודה אחת לשני' מאחר שזהו טבע הגוף – וא"כ, הוא אינו יכול להוציא את כל כספו עבור פרנסת בני ביתו,

וגם אם יחפץ בלבושים הכי יקרים, אין ביכולתו ללבוש יותר משמונה עשרה לבושים – כהדין בהל' שבת שכמות הלבושים הגדולה ביותר שמותר לצאת בהם בשבת (ע"י לבישתם) היא שמונה עשרה בלבד, ונמצא שגם אם יש לו כ"כ הרבה דולרים ורצונו לקנות שלושים ושתה לבושים – זה לא יעזור לו, משום שאינו יכול ללבוש יותר משמונה עשרה לבושים...

ואם־כן, מה יוצא לו מכספו – רק מה שניתוסף (בחשבון כספו) עוד "אפס" ("נאך א "זירא" – כפי שנקרא עתה), שאזי מתעשר עשר פעמים ככה, וצועק: שישו בני מעי!...

– מה יש לך מהדולרים? תשתמש איתם לדבר טוב!

– אך הוא אומר: לא! עליו להיות גביר...

– מה ייצא לך מכך שתהי' "גביר", שיהיו לך עוד כל כך הרבה "אפסים" לאחרי המספר הראשון ("אזוי פיל "זירא'ס" נאכן איינס")?!...

זה הרכוש שלו, ולכן אינו מרשה לעצמו להשתמש בדולרים עבור עצמו, ולא עבור יהודי שני, וכו' וכו'.

אומרים לו, אע"פ שיש לו רצון להנות מכספו וכו', שלכן מוותר על כל הענינים ולא איכפת לו להשאר בגלות וכו' – אבל תיכף מגיע משיח, ואז הדולר לא יתפוס מקום!

זועקים הגבירים: היתכן, הוא התייגע כל כך הרבה לאסוף דולרים, והחביא אותם בבנק שנותן כך וכך אחוזים (אחוז אחד יותר מהבנק השני) – ולפתע מגיע משיח וכל המציאות שלו לא תתפוס שום מקום, לא יצטרכו את הדולרים כיון שיהי' אז "לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'" – יאמרו לו: יש לך כל כך הרבה דולרים, מי צריך את זה עכשיו?! זה כבר לא מטבע המהלכת!

במילא הוא צועק, שיניחו לו להשאר עוד מעט בגלות, כי ברצונו להנות מכספו עד שהמפרסמים את רשימת המליונרים בארה"ב יכניסו גם אותו לרשימה זו – עבור זה כדאית לו הגלות!...

ומי מדבר עוד על כך שתהי' לו מכונית אחת יותר מזולתו, אשר בה הוא לא יישב במושב הנהג שהרי עבור זה יש לו משרת מיוחד שמסיע אותו, ואף שהמשרת מזיק ושובר את רכבו וכו' – אבל העיקר שהוא יושב במושב האחורי... הנהג יושב במושב הקדמי, ואותו הושיבו מאחור ("אוועקגעזעצט פון אונטן"), ובזה מתבטא כבודו – שיושב מאחור ומכריז: שישו בני מעי, אני הגביר!...

אין הוא מרגיש כלל שנמצא בגלות, היות ורק כשמרגישים באמת מהי "חירות" אזי ניתן להרגיש באמת מהי "גלות" – אך הוא מלכתחילה נולד במעמד ומצב זה, ושכנעו אותו שחירותו מתבטאת בכך שיתוסף לו עוד דולר, וכל דולר נוסף יתוסף בחירותו, וכשיהיו לו עוד שני דולרים יהי' עוד יותר בחירות, וכשיתוספו לו עוד שלשה דולרים הוא כבר אדם מורם מעם!... וכאשר עומד במעמד ומצב כזה – שמתחנן ורוצה להשאר עוד בגלות כדי שיוכל להנות מכספו וכו' – אזי מפני שהקב"ה הוא עצם הטוב וטבע הטוב להטיב, מוותר לו הקב"ה ("גיט ער אים נאך"). וכידוע הפירוש שהפשטנים מפרשים על הפסוק "פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון" – שהקב"ה נותן לכל בעל חי כפי רצונו, וגם כשהרצון עקום מוותר לו הקב"ה.

ב. אך הרי סוף כל סוף רחמנות עליו, וצריך להוציאו מגלותו (אצל הדולרים) – על כן מספרים לו, שבכל רגע שנמצא בגלות "שכינה עמהן" – הקב"ה נמצא בגלות יחד איתו, בגלל שהוא נמצא בגלות.

ואין ענין יוצא מידי פשוטו – ענין זה אינו דרוש או פשט'ל, ולא רוצים לשכנע על ידו מישהו כדי שיהי' לו לב רגוע, אלא ענין שכתוב ב"תורת אמת" – שכאשר יהודי נמצא בגלות, הוא מחזיק יחד איתו את השכינה בגלות, את ה"חלק אלוקה ממעל ממש".

וכפי שאדמו"ר הזקן כותב בתניא בנוגע לעבירה, שאפי' אם היא רק "לפי שעה" הרי זה "כמשל האוחז בראשו של מלך ומורידו למטה וטומן פניו בתוך וכו'". ולכן אומרים לאותו יהודי, שאפי' אם רצונו ושיטתו הם – שעוד "אפס" בסכום כספו זה דבר גדול מאוד משום שהונו מוכפל עשר

הם שם מבקשים עבורנו!

אחרון של פסח תשכ"ט, בסעודת החג: **שאלה:** כשהודפס ה"לקוטי תורה" וכן כשנאמרו מאמרי "המשך תרס"ו" אמרו על כך שזהו בבחי' "אתחלתא דגאולה", היתכן?! **כ"ק אדמו"ר שליט"א:** אין הפי' ב"אתחלתא דגאולה" כמו שהעולם חושב - אלא שהיו אז גילויים נעלים מעין מה שיהי' בגאולה דלעת"ל! **אחד המסובין:** בגן עדן לא מחכים למשיח. **כ"ק אדמו"ר שליט"א:** אני צריך למחות על הכל? האם הייתם שם (בג"ע) שאתם יודעים? הם שם הרי מבקשים עבורינו שיבוא כבר משיח!

פעמים יותר, ומביא ראי' שכך אומר הרואה– חשבון שלו ("אקאונטענט"), כך אומר הבנק וכך אומרים ה"דאו" וה"בראדסטריט" המפרסמים את רשימת המליונרים מי גביר גדול יותר [ותודות לזה באפשרותו לקבל הלואה גדולה יותר (זה הרווח מכך שהוא גביר גדול יותר – שיכול לקבל הלואה גדולה יותר !...)] – עליו לדעת שעי"ז הוא מחזיק את הקב"ה בגלות !

שאזי מצד אנושיות בלבד (לא מצד יראת שמים ("פרומקייט")) יוותר גם על שנתו המתוקה כשהולך לישון על כרית שנעשתה מדולרים (שלכן ברצונו לישון ושמשיח לא יבלבל אותו מלהנות מהדולרים שלו) – אומרים לו: תרחם על הקב"ה ! השכינה נמצאת יחד איתך בכל מקום – בשעת הליכתך לבנק, וכאשר אתה יושב "מאחורי" הנהג ונהנה מענינים של מה בכך, הקב"ה נמצא יחד איתך, כביכול –

ומובן, שכאשר נודע לו שזה קשור עם הוצאת הקב"ה מהגלות רגע אחד קודם – הרי אם יש לו קצת חוש אנושי, יוותר על שנתו המתוקה (שנראה לו שבזה מתבטא אצלו הנחת האמיתי), ויעשה כל התלוי בו בכדי להיות יהודי חי ("א לעבעדיקער"), ע"י "תורת חיים" ומצוותי' עליהם נאמר "וחי בהם".

משיחות ל"ג בעומר תשל"ח

עשרת המבצעים

במהלך שנות הלמ"ד יסד כ"ק אד"ש את עשרת המבצעים ועורר רבות על העיסוק בהם מתוך מרץ והתמסרות ע"מ לדאוג שכמה שיותר יהודים יקיימו מצוות מעשיות. בשיחות שלפנינו מסביר כ"ק אד"ש את הקשר של עשרת המבצעים לגאולה, וכן שהם מביאים למבצע הגדול מכולם, המבצע של הקב"ה - מבצע הגאולה.

המבצע של הקב"ה - מבצע הגאולה

כמדובר קודם שצריך לקשר את ר"ה עם מוצאי ר"ה, זאת אומרת שמר"ה ימשך על כל השנה, לכן כאן המקום לעורר עוד הפעם אודות ה'מבצעים'.

החל ממבצע אהבת ישראל, שהראי' שמביאים על זה שאהבת ישראל גדולה מאהבת ה', היא מהפסוק "אהבתי אתכם אמר ה'" – שהוא אוהב מה שהאהוב אוהב, וזה הרי קשור עם ר"ה, שאז ה"אהבתי אתכם אמר ה'", ו"ואוהב את יעקב" – בגילוי.

שבנוגע לאהבת ישראל אזי נוסף לזה שהלימוד בזה פועל ומשנה את המוח והרגש הלב, אך אין זה מספיק עדיין, אלא צריך להיות ענין של אהבת ישראל במעשה בפועל.

עד"ז מבצע חינוך, שבהם (הן מבצע אהבת ישראל, והן מבצע חינוך) נכללים כל שאר המבצעים.

עד"ז מבצע תורה, שזה גם כולל כל המבצעים, היות שכל הענינים כתובים בתורה, שהיא נקראת "תורה אור", שהיא מאירה את כל הענינים.

עד"ז מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, מבצע בית מלא ספרים – יבנה וחכמי', מבצע נרות שבת קודש, מבצע כשרות האכו"ש, ומבצע טהרת המשפחה.

עד למבצע הכי גדול, מבצע הגאולה, שאת הגאולה פועל הקב"ה, אבל היהודים הם המבצעים של הענין, במילא זהו גם ענין של מבצע, היות שזה בא ע"י עבודת האדם, שזהו מה שאומרים בכל ר"ה "תקע בשופר גדול לחירותינו", וכמבואר לעיל (בהמאמר).

ויה"ר שכשיתעסקו בכל המבצעים, ובכללות התומ"צ ובכל מעשיך לשם שמים ובכל דרכיך דעהו – ובאופן של תענוג, היות שבאים משנה שתחילתה וסיומה בשבת [היות שצריכים להוסיף מחול על הקודש, יוצא שגם הסיום של שנת תשל"ו הוא בשבת] ששבת הרי היא ענין התענוג, תענוג המורכב עד לתענוג הפשוט, וכל מלאכתך עשוי' בלי כ"ף הדמיון, היות ש"ועמדו זרים ורעו צאנכם", בביאת משיח צדקנו בעגלא דידן.

משיחות יום ב' דר"ה תשל"ז

המבצעים - מצוות הקשורות לעכבתא דמשיחא

בנוגע למדובר ולהחלטות שצריך להחליט בהתועדויות – כבר דובר אודות זה כמ"פ באריכות גדולה. שבכללות ישנו בכל מקום ומקום את ענייניו המיוחדים שהמקום גורם, וכמו שהגמ' מספרת שבקעה מצא וגדר בה גדר, ובזה ישנם כמה חילוקים: במקום אחד ישנה בקעה בנוגע לעירובין, ובמקום שני ישנה בקעה בנוגע לבשר בחלב וכיו"ב;

אבל לאחרי כל הנ"ל ישנם מצוות כלליות שזמנם הוא במיוחד ב'עקבתא דמשיחא': החל

ההבטחה לאלתר לגאולה

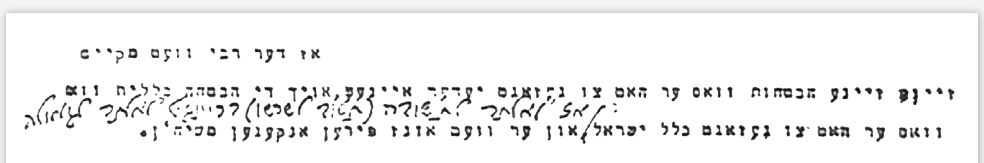

בתרגום ללה"ק:

שהרבי יקיים את ההבטחות שלו שהוא אמר לכל אחד, וגם ההבטחה הכללית שהוא אמר לכלל ישראל (כאן הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק:) אז לאלתר לתשובה (תשוב לשרשו) בריינגט לאלתר לגאולה [= **שלאלתר לתשובה יביא לאלתר לגאולה] ויפעל את ביאת המשיח.**

מ"אהבת ישראל", עם כל הפעולות שקשורות בזה, שלזה יש שייכות מיוחדת לעקבתא דמשיחא, היות שהגמרא אומרת: "אלו שלא נתגלה עוונם", אלא ישנו הענין של שנאת חנם, לכן צריכה להיות עיקר העבודה באהבת ישראל.

ובכדי שידעו מה לעשות ואיך לעשות – בא לאח"ז מבצע תורה, שיהיה התמדה ושקידה בלימוד התורה, וכמודבר לעיל שישנה "מ"ע של תורה על כל חכם וחכם מישראל ללמד את כל התלמידים אע"פ שאינן יוצאי ירכו", הרי מזה מובן שאפילו אם הוא חכם רק בערך ליהודי שני יש לו חיוב ללמוד תורה עם היהודי השני, ללמוד איתו ענין שבינתיים הוא לא יודע, ואפי' שזה לא יותר מענין של "זוהמא ליסטרון", אבל הגמ' אומרת שבזמן שהוא אומר מה הפי' של המילים, היות שזה נוגע לענין של תורה, הוא נקרא בשם – רבו.

ששני הדברים, הן הענין של אהבת ישראל, והן הענין של "ושננתם לבניך" – קשורים לענין של חינוך, ועד"ז שאר כל המבצעים קשורים עם ענין החינוך:

החל ממבצע תפילין, שהוקשה כל התורה כולה לתפילין, עד"ז גם מבצע מזוזה, שפועלת שיהיה "ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם", שהקב"ה ישמור עליו הן כשהוא בביתו, והן כשהוא יוצא מביתו, כפי שכתוב בשו"ע "כשאדם יוצא מן הבית יניח ידו על המזוזה ויאמר ה' ישמור צאתי וגו'".

לאח"ז בא מבצע צדקה, כמדובר קודם שכתוב בספרים והאדמוה"ז מאריך בזה באגה"ק, שעכשיו עיקר העבודה – היא העבודה של צדקה וגמ"ח. ולאח"ז בא גם מבצע בית מלא ספרים – יבנה וחכמי'.

עד"ז גם שלושת הענינים שנמסרו ונשמרים ע"י נשי ובנות ישראל, שהם הינם ה-ג' עמודים שעליהם כל בית ישראל עומד:

הענין של נרות ש"ק, כמו שכתוב במדרש שע"י ההדלקה האשה "מדליקה נרו של עולם" (שלכן נתנו לה את הענין של הדלקת הנר), עד כמו שזהו כפשוטו שהיא מאירה את הבית היהודי, והוא נעשה בדוגמא כפי שהיה אצל "אין קורין אמהות אלא לארבעה", עד לראשונה שבהם – שרה, שאצלה היה "נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וברוחניות נמשך ענין זה של הדלקת הנר של שרה אמנו, בהדלקת הנר של כל אשה ובת בישראל.

וכמדובר כמ"פ שאין לומר שהפשט הוא שבע"ש השני לא היה הענין של "נר מצוה ותורה אור", אלא אדרבה, זה נעשה באופן של "מעלין בקודש", שהיא מדליקה נר חדש ואור חדש, ונעשה "מעלין בקודש" ב"נר מצוה ותורה אור".

עד"ז הענין של כשרות האכילה והשתיה, שזה נעשה דם ובשר כבשרו, וכמו שכתוב ברמב"ן ובכ"מ, בנוגע לאיסור של בע"ח הדורסים וטורפים, שזה מוליד טבע של חיה דורסת וטורפת, וכמובא גם בשו"ע בנוגע לחלב שאינו טהור.

עאכו"כ הענין של טהרת המשפחה, שזה קשור עם ביאת משיח צדקנו, שהרי "אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף", ולכן כל אחד צריך לעשות כל התלוי בו שיהיה נשמות ראויות ומתאימות לקבל פני משיח צדקנו.

ופועלים בכל אלו באופן של חינוך, שחינוך הינו כפי שהרמב"ם אומר בהקדמתו לפירוש

המשניות, שכאשר מחנכים ילד, מתחילים באופן של "עפ"י דרכו", שמביאים לו ענינים שיש לו בהם תענוג לפי הבנתו והשגתו, בכדי שלאחמ"כ יעמוד הוא על הענין שהוא טוב מצ"ע.

ויעשו זאת מתוך אהבת ישראל, ובאופן של "ואהבת לרעך כמוך", וכפי שמובא בספרים שאהבת ישראל צריכה להיות בדוגמא של "ואהבת את ה' אלקיך" – שעל זה כתוב שצריך להיות "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך".

וכמו שאומר הצ"צ במצות אהבת ישראל, שהיהודי השני הינו "עצמו ובשרו הוא", ומביא ע"ז המשל שכתוב בירושלמי שזהו בדוגמא של שני ידיים בגוף אחד.

ועושים את כל הענינים באופן של גאולה מה"א-ל זר אשר בקרבך", ובאופן של "אל יבוש מפני המלעיגים", ובמילא יהיה זה באופן של פורץ גדר – גדרו של עולם, שפורצים את כל המדידות והגבלות של ההעלם והסתר של העולם.

שזה מקרב את היעוד "יעלה הפורץ לפנינו" – שזה נאמר על מלך המשיח, יבא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, ובעגלא דידן.

משיחות יו"ד כסלו תשל"ז

ביטול הגלות ע"י המבצעים

. . שע"י כל המבצעים, שוללים ומבטלים את השירים האחרונים שנשארו בגלות, וכאמור לעיל שזה הופך את הענינים האחרונים שעדיין אינם 'קדוש' ועד "על טהרת הקודש", ועאכו"כ הענינים שפועלים גם את ענין הטהרה בכלל, ויהיה ויקויים הענין של "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ".

עד שיהיה הענין של "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר" – שנראה זאת בגילוי, בקרוב, ממש, עוד ברגעים האחרונים של הגלות, ועאכו"כ לאחרי זה – בביאת משיח צדקנו.

משיחות ש"פ מקץ תשל"ח

אגרות קודש

לנצל את הזמן לפעול בעניני יהדות

ב"ה, ג' ניסן, ה'תשל"א ברוקלין, נ.י.

הוו"ח אי"א נו"נ מו"ה אלי' שי' ביסק וב"ב יחיו,
ומו"ה אפרים שי' ביסק וב"ב יחיו,
ומו"ה יצחק שי' ביסק וב"ב יחיו,
ומו"ה ישראל שי' קונסון וב"ב יחיו - כולל גם אלה שעלו משם לפניהם ושיעלו אחריהם — יחיו

שלום רב וברכה!

מאשר הנני קבלת המברק מעליהם לארצנו הקדושה בשעה טובה ומוצלחת, ובשורה טובה על בשורה טובה — מהסתדרותם בנחלת הר חב"ד,

אשר תקותי חזקה אשר כשמה כן תהי', נחלה בלי מצרים ועלי' באופן דמוסיף והולך, כבכל עניני קדושה שמעלין בקודש. שמזה מובן גם כן שכל הוספה במספר המתישבים בנחלה זו, ובפרט מאחינו בני ישראל אשר עמדו בנסיון בהיותם במצור ובשבי' וכו' - הרי זו הוספה בכמות ועוד יותר באיכות בכל עניני הנחלה, ועל ידי זה בכל עניני חב"ד אשר באה"ק ת"ו, ועל ידי זה בכל עניני ארצנו הקדושה.

ויהי רצון אשר גם זה יוסיף בברכת ה' לכל אחד ואחת מהם עם משפחותיהם — שליט"א — בהמצטרך להם מנפש ועד בשר, ותהי' העלי' ברוחניות ובגשמיות גם יחד. ועוד, וגם זה עיקר, אשר זה יוסיף פרצה בההגבלות שהיו עד עתה לאחינו בני ישראל אשר שם; וכל אלה אשר עליהם לצאת משם יהי' זה בלי העלמות והסתרים בטוב הנראה והנגלה, וכל אלה אשר עליהם להמשיך וימשיכו בפועל בביסוס היהדות והפצתה והפצת המעינות במיוחד במדינה ההיא ובסביבותי' - יהי' המשך עבודתם־בקודש זו מתוך הרחבה ובלי כל העלמות והסתרים ומתוך שמחה וטוב לבב, ויאירו המחשכים במקומות ההם על ידי שיעוררו את כל אחד ואחת מבנ"י אשר שם לדעת בחוזק ובהתמדה

אשר נפש כל אחד ואחת מהם היא חלק אלוק ממעל ממש, נר הוי׳ נשמת אדם, ויוסיפו באור נר זה על ידי נר מצוה ותורה אור ומאור שבתורה היא תורת החסידות.

ואשרי חלקם של כל אלה המשיכים בעבודה קדושה זו, וכידוע שיחת קודש מכ״ק מו״ח אדמו״ר אשר עוד מעט ויבוא קץ גלותנו בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו, און מ׳וועט זיך כאפן פארן קאפ ס׳א טייערע צייט ס׳איז געווען ערשט וואס מ׳האט געקענט אויפטאן אין אידישקייט און תורה ומצוות וכו׳, וואס וואו קען מען האבן אזא געלעגנהייט לאחרי הגאולה האמיתית והשלימה [ויתפסו את הראש, זה היה זמן יקר שהיה אפשר לפעול ביהדות ותומ״צ, שאיפה יכולה להיות כזאת הזדמנות אחרי הגאולה האמיתית והשלימה], ועל דרך זה בנוגע דידן.

בברכה להסתדרות טובה בגו״ר גם יחד ובשורות טובות בכל האמור וחג הפסח כשר ושמח,

מ. שניאורסאהן

נ.ב. פשוט שהכתוב לעיל בסיום מכתבי יש לזה שייכות גם לאלה שכבר עלו לארצנו הק׳, אשר ילמדו מכל שכן וקל־וחומר ומה במקום ההוא התעסקו בהפצת היהדות והפצת המעינות בפרט וכו׳, על אחת כמה וכמה בארצנו הקדושה, ארץ אשר עיני הוי׳ אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ועליהם להיות דוגמא חי׳ בזה לאלה שכבר עלו לפניהם ולאחינו בני ישראל אשר באה״ק בכלל. ויחי רצון שגם בזה יבשרו טוב.

דברי הרמב״ם בנוגע לגאולה ולמלך המשיח

ב״ה
ד׳ בניסן, תשל״ו
ברוקלין, נ.י.

הרב...
ווסטבורי, נ.י.

שלום וברכה:

במענה על מכתבך מכ״ג אדר שני, בו אתה מתייחס לעלון ״a thought for the week״, [׳רעיון השבוע׳ - עלון שיצא מעובד משיחות כ״ק אדמו״ר שליט״א] ובייחוד לציטוט מהרמב״ם בהלכות מלכים, בנוגע להשתלשלות האירועים שיבואו לפני קיבוץ גלויות. אתה מטיל ספק בהחלטיות של ההשתלשלות שברמב״ם על יסוד זה שהוא משתמש בביטוי ״ואם...״.

אבל הפשט ברמב״ם הוא לא, כפי שאתה מציע, שהרמב״ם נותן כאן רק דוגמה אפשרית של סדר הפעולות שהמשיח יבצע. אלא - כפי שניתן לראות מתוך המשך הדברים שם - ה״ואם״ מתייחס לאישיותו של המשיח וכיצד אמורים לזהות אותו בוודאות על ידי הפעולות וההישגים שלו; אין זה מתייחס לסדר של הפעולות שלו.

בנוגע לטיעון שלך שהרמב״ם היה צריך להשתמש בביטוי החלטי, כמו ״עתיד ל...״, הוא אכן פותח את כל הפרק בצורה זאת, כפי שגם אתה מציין במכתבך. שים לב כאן גם לסדר האירועים:

"המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה ובונה בית המקדש ומקבץ נדחי ישראל".

בזמן זה, לקראת חג הפסח, זמן חירותנו, הנני שולח לך ולאשר לך איחולים לבביים לפסח כשר ושמח, ויהי רצון שכולנו, בתוך כלל ישראל, נשיג חירות אמיתית מכל ההפרעות שמעכבות את עבודת השם בשמחה ובטוב לבב, ושנזכה לקיום הייעוד כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

בברכה,
[חי"ק]

המכתב הינו בתרגום מאנגלית

"שיבוא הקץ בפועל"

י"ג אייר תש"ל

הוו"ח אי"א נו"נ בחור מעם ומורם מעם ודורש טוב לעמו בעל מדות תרומיות ענף עץ עבות מו"ה שניאור זלמן שליט"א [שז"ר]

. . כאן המקום להזכיר מה במובא בשם הגאון הרש"ז מלובלין בעל "תורת חסד", שכששאלו אותו בנוגע הקריאה דזכר עמלק, אם צריך לקרוא (ז' צרויה) או זכר (ז' סגולה), הנה לאחרי אריכות השקו"ט בזה סיים "זכר (סגולה) - זכר (צרויה), אבי גוט אפמעקן [=העיקר שיימחה טוב].

אף אנו נאמר בנוגע לחשבון הקץ: אם באופן כך או באופן אחר, אבל יהי רצון - שיבוא הקץ בפועל, בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

שער רביעי

תש"מ - תשמ"ז

פתיחה

אף שמתחילת נשיאותו עסק כ"ק אד"ש בהכנת הקרקע לביאת המשיח, בכל זאת, בשנות המ"ם היתה עליית מדריגה בכל הקשור לדיבורים אודות משיח ולתשוקה והזעקה לביאתו.

בשנים אלו הירבה כ"ק אד"ש לדבר אודות ענין זה, עד כי ניתן להשאיל לכך את הלשון הידוע "כל הספרים מלאים בדבר זה".

בשער שלפנינו לוקטו מעט מזעיר מריבוי השיחות בעניני משיח מאותם שנים, מתוך שיחות אלו נבחרו במיוחד שיחות העוסקות במהות דורנו ותקופתנו, ובעבודה הנדרשת כעת: לצאת מהשאננות הגלות, לזעוק לקב"ה "עד מתי?!", "ווי וואנט משיח נאו", ולהוסיף בקיום תורה ומצוות ע"מ להחיש את בואו.

בשנים אלו הקדיש כ"ק אד"ש שיחות ארוכות לביאור גודל מעלת התקופה וממילא כיצד צריכה להיות העבודה להבאת הגאולה בזמננו. וכיון שכן, בשער זה (בשונה מהשאר השערים) הובאו בעיקר שיחות ארוכות עם הסברה רחבה בענין, בשיחות אלו כ"ק אד"ש מסביר הן את מעלת התקופה והן את העבודה הנדרשת, ומטעם זה השיחות בשער זה לא חולקו לפרקים לפי 'מעלת התקופה' ו'העבודה הנדרשת' שכן העדפנו להביא את דברי כ"ק אד"ש כמו שהם ולא לחלקם לחלקים.

איך יהודי יכול לשבת בשאננות בגלות?!

בשיחה זו מביא כ"ק אד"ש את נבואה על כך שהקב"ה קצף על הגויים שבמקום לעזור לבנ"י בגלות הינם שאננים, ומסביר מדוע אסור לגויים להיות שאננים כאשר בנ"י נמצאים בגלות. ומזה מובן עד כמה מושלל שבנ"י שאננים בגלות! ועד כדי כך ששואלים חב"דניק מדוע מדברים אודות משיח הוא לא יודע מה לענות!... כ"ק אד"ש התבטא ע"כ בשיחה "א"כ מה פעלתי במשך 33 שנה שמדברים על כך"?... ולאחר מכן מסביר מדוע אכן יש לצפות לביאת המשיח ומדוע זה ענין עיקרי ביהדות.

א. איתא בזכרי' (א. ז ואילך): "ביום עשרים וארבעה לעשתי עשר חודש הוא חודש שבט היי' דבר ה' אל זכרי' . . הנביא לאמר", "ראיתי הלילה והנה איש רוכב על סוס אדום והוא עומד בין ההדסים גו'", "ואמר מה אלה אדוני ויאמר אלי המלאך הדובר כי אני אראך מה המה אלה", "ויען האיש העומד בין ההדסים ויאמר אלה אשר שלח ה' להתהלך בארץ", "ויענו את מלאך ה' העומד בין ההדסים ויאמרו התהלכנו בארץ והנה כל הארץ יושבת ושוקטת", "ויאמר מלאך ה' ויאמר ה' צבאות עד מתי אתה לא תרחם את ירושלים ואת ערי יהודה אשר זעמת זה שבעים שנה", "ויען ה' את המלאך הדובר כי דברים טובים ניחומים".

ובהמשך הדברים: "ויאמר אלי המלאך הדובר כי קרא לאמר כה אמר ה' צבאות קנאתי לירושלים ולציון קנאה גדולה", "וקצף גדול אני קוצף על הגוים השאננים אשר אני קצפתי מעט והמה עזרו לרעה", "לכן כה אמר ה' שבתי לירושלים ברחמים ביתי יבנה בה נאם ה' צבאות וקו ינטה על ירושלים", "עוד קרא לאמר כה אמר ה' צבאות עוד תפוצנה ערי מטוב ונחם ה' עוד את ציון ובחר עוד בירושלים".

אלו הם דברי הנבואה שנאמרו לזכרי' הנביא בעשרים וארבעה בחודש שבט.

והנה, ע"פ מארז"ל (מגילה יד. א) "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה כו'" – מובן, שנבואה זו הנ"ל היא נוגעת ושייכת (ולכן יש ללמוד ממנה) לכל הדורות, עד לימינו אלו, כדלקמן.

ב. תוכן דברי הנבואה הוא – קנאתו של הקב"ה על ענין הגלות: "קנאתי לירושלים ולציון קנאה גדולה" – בהמשך לדבריו של הנביא: "עד מתי אתה לא תרחם את ירושלים ואת ערי יהודה אשר זעמת גו'" – כללות ענין הגלות.

וממשיך בכתוב: "וקצף גדול אני קוצף על הגוים השאננים", שענין זה הוא בהמשך למש"נ לעיל "והנה כל הארץ יושבת ושוקטת" (פי' הרד"ק), כלומר, שהגוים יושבים במצב של מנוחה ושקט בתכלית – "הגוים השאננים", מלשון שאנן והשקט (מצודת ציון), היינו, שלימות המנוחה, ללא כל דאגות.

ועל זה הוא הקצף של הקב"ה, ועד ל"קצף גדול": היתכן ש"כל הארץ יושבת ושוקטת", אומות

העולם יושבים "שאננים" – בה בשעה שבנ"י מתייסרים בגלות? !...

ויתירה מזו – לא זו בלבד שאומות העולם יושבים בשקט ובשלוה ("הגוים השאננים") ואינם מצטערים בצרתם של בנ"י, אלא אדרבה: הם מוסיפים עוד יותר בצרות גלותם של בנ"י – "אשר אני קצפתי (על עמי) מעט והמה עזרו (על הקצף) לרעה" !

כלומר: הטענה והקצף הגדול על אומות העולם הוא – בשנים: (א) על עצם העובדה שהם יושבים בשלוה ושקט ("שאננים") לנוכח בנ"י המתייסרים בגלות. (ב) ולא עוד אלא שהם עוד מוסיפים בצרות הגלות !

ג. ולכאורה, צריך להבין:

בשלמא הטענה והקצף על כך שאוה"ע מוסיפים על צרות הגלות, "אשר אני קצפתי מעט והמה עזרו לרעה" – מובנת היא, כי: אע"פ שעצם העובדה שאוה"ע מוסיפים על צרות הגלות מהוה הוכחה שהסיבה לכך היא – פירצה בהנהגתם של בנ"י. כי לולי זאת לא יתכן שאוה"ע יוכלו להוסיף על צרות הגלות – מ"מ, בודאי מגיע עונש לאוה"ע על כך שעושים זאת מצד רוע טבעם !

[וע"ד המבואר באגה"ק (סכ"ה) ש"על הניזק כבר נגזר מן השמים, והרבה שלוחים למקום", אבל מ"מ, המזיק מתחייב על "רוע בחירתו"].

אבל עדיין אינו מובן: מהי הטענה והקצף הגדול על כך ש"כל הארץ יושבת ושוקטת", "הגוים השאננים", היינו, שעומדים מנגד ואינם מצטערים על הצרות של בנ"י – מהו ההכרח שאוה"ע לא ינוחו ולא ישקטו מפני צרותיהם של בנ"י, עד כדי כך ש"קצף גדול אני קוצף על הגוים" מפני היותם "שאננים"? !

וכי בשבע מצוות דב"נ ישנו חיוב על אוה"ע להצטער על צרותיהם של בנ"י? ! ואם אין חיוב כזה – הרי אדרבה: "אין מניחין אותן לחדש דת ולעשות מצוות לעצמן מדעתן" !

יתירה מזו: מה יכולים כבר אוה"ע להועיל בכך אילו היו מצטערים על צרותיהם של בנ"י – הרי בלאה"כ אינם יכולים לשנות את גזירת הגלות שנגזרה ע"י הקב"ה, ובפרט ע"פ המבואר בתניא (פכ"ד) ש"אינם יכולים לעבור כלל על רצונו ית'". וא"כ, למאי נפק"מ אם הם מצטערים על צרותיהם של בנ"י אם לאו, ועד כדי כך שהקב"ה קוצף "קצף גדול" על היותם "שאננים"? !

ד. והביאור בזה – לכל לראש – שלמעשה נכלל ענין זה בשבע מצוות שנתחייבו בני נח:

א' הציוויים שנצטוו ב"נ הוא – "אבר מן החי". וענינו – זהירות מפני צער בעלי־חיים, שכן, אכילת אבר מן החי גורמת צער גדול לבע"ח, ולכן נאסרו באכילת אבר מן החי, כי אם לאחרי שממיתים אותו תחילה.

ועפ"ז: אם אוה"ע הוזהרו על צער בעלי חיים – הרי ק"ו בן בנו של ק"ו שיש להם להצטער על צערם של בני אדם דוגמתם !...

ובפרט שב"נ הוזהרו גם על דינים, ועל צדקה וכו'.

ובקשר לשאלה למאי נפק"מ אם אוה"ע מצטערים על כך אם לאו - הרי המענה לזה בפשטות:

אילו היו אוה"ע מרגישים את צער הגלות ומשתתפים בצערם של בנ"י (היפך הענין ד"שאננים") - הנה לא זו בלבד שלא היו מוסיפים ח"ו על צרות הגלות, אלא אדרבה: הם היו משתדלים לעשות את כל התלוי בהם כדי להקל ככל האפשרי על צערם וסבלם של בנ"י במשך זמן הגלות, עי"ז שהיו עוזרים ומסייעים לבנ"י בכל עניניהם. ע"ד ובדוגמת הענין ד"מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך"!

ומובן שהנהגה זו מצדם של אוה"ע ("מלכים אומניך") אינה בסתירה לגזירת הגלות – כי מצד עצם גזירת הגלות, מספיקה העובדה שבנ"י נמצאים "בארץ לא להם" (מחוץ לארץ ישראל) בלבד, שאז – הנה גם כאשר יש להם את כל צרכיהם בהרחבה. ללא כל מניעה ועיכוב, צרות וכו'. עד למצב ד"מלכים אומניך" – עדיין קיימת גזירת הגלות בכל תקפה!

הוכחה לדבר:

למרות שבגזירת "ברית בין הבתרים" נאמר "כי גר יהי' זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה" – הנה בארץ מצרים היו בנ"י מאתיים ועשר שנים בלבד – כמנין "רדו" (פרש"י עה"פ), ואילו בשאר השנים – הסתפקו בכך שהיו "בארץ לא להם", אף שלא היו בארץ מצרים.

יתירה מזה: אפילו מאתיים ועשר שנים (כמנין "רדו") שהיו בנ"י צריכים להיות בגלות ושעבוד מצרים – הרי תקופה זו מתחילה מאז כניסת בנ"י לבין החומות, וזאת – למרות שבחלק מסויים מתקופה זו היו בנ"י במצב של מנוחה ושלוה, הן מבחינה רוחנית – כמ"ש "ואת יהודה שלח לפניו גו' להורות לפניו גושנה", ובפרש"י: "לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה", והן מבחינה גשמית – כדברי יוסף בשם פרעה ("מלכים אומניך"): "ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ .. כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא", "במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך", ועד כדי כך – ששנותיו המובחרות של יעקב היו י"ז השנים שהי' במצרים. באופן ד"ויחי יעקב"!

זאת ועוד: לא זו בלבד שליעקב אבינו ובני ביתו לא הי' חסר מאומה בהיותם בארץ גושן, מכיון שיוסף דאג לכל מחסורם – ע"פ ציווי והסכמת פרעה ("מלכים אומניך"), אלא עוד זאת, שיוסף הי'

שעה וחצי ללא הפסקה - "וי וואנט משיח נאו"!

מיומן ל"ג בעומר תשמ"ו: "דיבר מענין ההוראה מהרמב"ם שפוסק שאסור לקדש אשה על מנת לגרשה, ואיך זה שהקב"ה שלקח את עם ישראל גירש אותו עכשיו בזמן הגלות, אלא שזה לא נקרא גירושין אלא אזהרה, א"כ צריכים לזעוק עד מתי, לדפוק על השולחן ולתבוע עד מתי. אחר שיחה זו החלו לשיר ווי וואנט משיח נאו, השירה היתה נשמעת כמו קריאה, קראו עשרות אלפי פעמים במשך **שעה וחצי** ללא הפסקה. אד"ש בתחילה הורה לר' אבוחצירא לשרוק וסימן ליהודי א' לשתות לחיים, אחרי כן בכל העת היה מביט לכל עבר בדומיה ואומר מידי פעם לחיים. זה היה מחזה אדיר ונפלא, מידי פעם שרו בחוזק בגלים מחודשים, כ-10 דקות קראו רק "נאו", האנשים יצאו מגדרם ואלו שישבו קמו רקדו על מקומם וכו' וכו'.

"מושל בכל ארץ מצרים", ובאופן ש"בלעדיך לא ירים איש את ירו ואת רגלו בכל ארץ מצרים". וכל זה – למרות שכל מצרים ידעו שיוסף יעשה ככל אשר יאמר לו אביו (שהרי הענין דכיבוד אב הי' מקובל גם אצל אוה"ע, כדמוכח מדברי רש"י (ס"פ נח) אודות מיתתו של תרח כו').

ונמצא, שגם כאשר בנ"י ישבו בארץ מצרים במעמד ומצב ש"טוב כל ארץ מצרים לכם הוא", באופן ד"מלכים אומניך", ועד שיוסף הי' "מושל בכל ארץ מצרים" – הנה שנים אלו נכללות במנין מאתיים ועשר שנים של גלות מצרים, אף שענין השעבוד התחיל רק לאחרי ש"וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא". ומכל זה מובן. שמצד עצם גזירת הגלות - יכולים לצאת י"ח בעצם העובדה שנמצאים "בארץ לא להם". ואילו בנוגע לכל שאר הענינים – יכולה להיות ההנהגה באופן ד"מלכים אומניך", היינו, שאוה"ע משתדלים לעזור ולסייע לבנ"י בכל עניניהם, להושיבם "במיטב הארץ", ולומר להם "טוב כל ארץ מצרים לכם הוא", וכל זה – כאמור – מצב של גלות!...

וזוהי טענתו של הקב"ה, עד ל"קצף גדול", על כך ש"כל הארץ יושבת ושוקטת", ואומות העולם יושבים "שאננים" – כי אילו היו אוה"ע מרגישים ומשתתפים בצערם של בנ"י (היפך הענין ד"שאננים"), אזי היו מקילים על סבל וצער הגלות של בנ"י בכך שהיו עוזרים ומסייעים להם בכל עניניהם, באופן ד"מלכים אומניך".

ה. והנה, ע"פ מארז"ל "בראשית – בשביל ישראל כו'". היינו, שכל העולם כולו נברא בשביל בנ"י, מובן, שמצב העולם הוא לפי ערך וביחס למצבם של בנ"י. ולכן, כאשר רואים ש"כל הארץ יושבת ושוקטת", "הגוים השאננים" – הרי עובדה זו מהווה הוכחה שסיבת הדבר היא – מפני שישנה "פירצה" בהנהגתם של בנ"י בענין זה:

ישנם יהודים שלא איכפת להם העובדה שנמצאים בגלות, יש להם את כל צרכיהם הגשמיים והרוחניים – טוענים הם – ולכן, לא איכפת להם שנמצאים עדיין בגלות! ועד כדי כך שיושבים בשקט ובמנוחה – "שאננים" – ללא כל דאגות!...

אמנם בתפלתו מבקש הוא "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ובימי החול – מוסיף לבקש "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום", ומבקש זאת ג' פעמים ביום, ובודאי מכוין הוא את "פירוש המלות" שבתפלה – כהוראת השו"ע; אבל כעבור חמש דקות בלבד – שוכח מכל זה, ושב לחיי היום יום ע"ד הרגיל, בעניני טוב וקדושה – כמובן, מתוך מנוחה ושלוה ושאננות מוחלטת!...

היתכן שבזמן הגלות ישב לו יהודי "שאנן", ללא כל דאגות – כיצד יכול הוא לשקוט על שמריו בידעו שנמצאים במעמד ומצב ד"בנים שגלו מעל שולחן אביהם"?!...

פירוש המלות ד"לישועתך קוינו כל היום" הוא – לא רק שישנם רגעים ספורים במשך היום שבהם חושב הוא אודות הגאולה העתידה מתוך תקווה וצפי', אלא – שמצב זה ("לישועתך קוינו") הוא "כל היום", כל היום ממש, והרי פשוט שלא יתכן שיהודי יעמוד בתנועה ורגש ד"לישועתך קוינו כל היום", וברגע זה עצמו ישב רגוע, בשלוה ושאננות מוחלטת, ללא כל דאגות!...

וכאשר ישנם יהודים שיושבים "שאננים" – מהו הפלא, איפוא, ש"כל הארץ יושבת ושוקטת". "הגוים השאננים"!!...

ו. מניין נובעת, איפוא, "שאננות" כזו אצל בנ"י – הרי האשמה בזה תלוי' ב"ראשיכם", "ואשימם בראשיכם", "שהי' להם למחות ולכוון אותם לדרך הישרה", ובלשון הידוע – הדג מסריח מראשו:

זה כבר משך זמן ארוך ביותר ש"מרעישים" בכל הזדמנות "דאלאי גלות", היינו, שבנ"י אינם יכולים לסבול עוד את מצב הגלות, וכטענת הנביא: "עד מתי אתה לא תרחם את ירושלים ואת ערי יהודה אשר זעמת"...

ולאחרי כל זה, כאשר נגש יהודי ל"חסיד חב"ד, ושואל אותו: מה פשר ה"רעש" וה"צעקה" שאין יכולים לסבול עוד את הגלות, ורוצים "משיח נאו" - גם אני (טוען הנ"ל) יהודי חרדי המתפלל ג"פ בכל יום "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ומאמין בביאת המשיח, ואעפ"כ, לא שמעתי מעולם שישנו ענין להרעיש ולצעוק שלא יכולים לסבול עוד את הגלות, וא"כ, מדוע אתם – החב"ד'ניקים – מרעישים וצועקים על ענין זה? מניין המקור בתורה להנהגה כזו? – מתבלבל אותו "חב"ד'ניק" למשמע "שאלה" זו, ונשאר לעמוד בפה פעור, ללא מענה בפיו!...

יהודי הנ"ל יודע שאותו "חב"ד'ניק" הי' בכמה התוועדויות [שלשה התוועדויות, ג"פ שלשה התוועדויות, ויותר כו'] שבהם מדברים אודות ענין הנ"ל – שבנ"י צריכים להרעיש ולצעוק שאינם יכולים לסבול עוד את ענין הגלות וכו'. ולכן, כאשר מציע את שאלתו בפני ה"חב"ד'ניק". ואותו "חב"ד'ניק" מתבלבל ואינו יודע מה להשיב – הרי פירוש הדברים שאין לו מה להשיב, ומדוע – מכיון שגם הוא סבור שזוהי "שאלה טובה", ויתירה מזו - בעצם אין כל שאלה בדבר, וד"ל... ובלשון חז"ל: "מדאשתיק – אודויי אודי לי"!

פגישתו עם יהודי הנ"ל היתה בהשגחה פרטית כדי שיפעל עליו להיות במצב של תקווה וצפי' תמידית לגאולה העתידה. באופן שלא יוכל לנוח ולשקוט כו'; ולפועל – הנה לא זו בלבד שאינו פועל עליו מאומה, הרי אדרבה: יהודי הנ"ל נוכח לדעת שגם הוא (ה"חב"ד'ניק") אינו יודע מהו המקור בתורה להנהגה זו, והראי' – שאין לו מה להשיב!

היתכן שלאחרי שדובר פעמים רבות כל כך אודות ענין זה – ישנם עדיין כאלו שנשארים ללא כל מענה לשמע "שאלה" כזו?!

אם כך הוא מצב הדברים – מה פעלו, איפוא, במשך שלושים ושלש השנים שמדברים אודות ענין זה?!...

אלא מאי – הסיבה לכך היא – השאננות והאדישות האוכלת כל חלקה טובה:

הוא אמנם שומע את הדברים הנאמרים בהתוועדות, ומשתדל שלא להחסיר שום התוועדות... ולאחרי כן לומד את ה"רשימות דברים", כורך אותם ומניחם ע"ג ה"מדף" כדי שיוכל לעיין בהם בכל עת מצוא, אבל – לימוד זה אינו בתור ענין שנוגע למעשה בפועל, כי אם לימוד סתם - כשם שיש לו כו"כ שיעורים קבועים בלימור התורה, הנה מצד החביבות שבדבר – לומד גם את ה"רשימות" הנ"ל, אבל דברים אלו הם אצלו בבחינת "הלכתא למשיחא"... ובנוגע לפועל – לא נגע ולא פגע!

ועד כדי כך – שבראותו שנכדו שר וצועק "ווי וואנט משיח נאו", ובחמימות אמיתית – כדרכו של ילד קטן, הנה הנהגה זו נראית בעיניו "מוזרה"!...

בנוגע לעצמו – אינו מסוגל לפעול על עצמו לשיר "ווי וואנט משיח נאו", מכיון שלאמיתתו של דבר קשה לו לומר שהוא אמנם ממתין ומצפה באמת לביאת משיח צדקנו – אדרבה: הוא חושש מזה... כיום הוא "אדם מכובד" וכו', ומי יודע מה יהי' כאשר יבוא משיח צדקנו – הרי אז עלול להיות בלבול כל הסדרים כו', ובמה יהי' נחשב הוא עם כל ד"דרייערייי" וכיו"ב!... עד כדי כך אינו מרמה את עצמו לחשוב שלאחרי ביאת המשיח יחשב ליהודי מכובד!...

והרי איתא בגמרא – ממשיך בטענתו – "מתוך שיודעין בהקב"ה שאמיתי הוא לפיכך לא כיזבו בו": כיצד יכול לצעוק "ווי וואנט משיח נאו" – בשעה שאינו מרגיש שהוא אכן "אוחז" בכך באמת!...

בשלמא בנוגע לאמונה בביאת המשיח – מאמין הוא באמונה שלימה (ללא כל ספק וספק ספיקא) שמשיח יבוא בכל יום – "אחכה לו בכל יום שיבוא"; אבל מכאן ועד לרגש של צער על ענין הגלות, וצפי' אמיתית לביאת המשיח – הדרך רחוקה עדיין!...

ולכן, כאשר רואה שישנם כאלו ששרים וצועקים "ווי וואנט משיח נאו" – הנה הנהגה זו נראית בעיניו "מוזרה"!...

(חסר קצת)

אמנם, המדובר כאן הוא לא רק בנוגע אליו, שהוא נמצא במצב ירוד כזה שאינו ממתין ומצפה באמת לביאת המשיח, אלא עיקר ההבהלה שבדבר היא - שאינו מסוגל לענות ליהודי הנ"ל על שאלתו מהו המקור בתורה להנהגה זו, כך שיהודי הנ"ל עלול לחשוב שאכן אין מענה לשאלה שלו, והראי' – שה"חב"ד'ניק" ששומע כל כך הרבה בנושא זה, אין לו מה להשיב!

אפילו אם אצלך חסר רגש זה – תתנהג עכ"פ באופן ד"דע מה שתשיב כו'", ואל תגרום שיהודי יחשוב שאין תשובה לדבריו!

ז. בנוגע לעצם השאלה הנ"ל – הרי אדרבה – הפלא הוא כיצד יכול יהודי לשאול שאלה כזו:

הנהגה זו (לצעוק "דאלאי גלות", "ווי וואנט משיח נאו", וכיו"ב) – אינה "חידוש" שנתחדש בשנים האחרונות ב"יונייטעד סטייטס"... שכן, ישנם ריבוי פסוקים בתנ"ך שתוכנם - טענת בנ"י שאינם מסוגלים לסבול עוד את קושי הגלות, ולדוגמא – הפסוק הנ"ל בזכרי': "עד מתי אתה לא תרחם את ירושלים ואת ערי יהודה אשר זעמת", ומובן, שכאשר אומרים "עד מתי", הרי פירוש הדברים – שלא מסוגלים להמתין עוד...

וכמו כן ישנם כו"כ פסוקים בספר תהלים, מגילת איכה, וכיו"ב, שתוכנם – כנ"ל – טענת וזעקת בנ"י על שאינם יכולים לסבול עוד את ענין הגלות.

זאת ועוד:

כל יהודי – אפילו פשוט שבפשוטים – יודע אודות המושג ד"תיקון חצות", וזאת – גם אם הוא בעצמו אינו עורך "תיקון חצות" ומעולם לא ראה איך שעורכים "תיקון חצות" [מכיון שאלו שעורכים "תיקון חצות" עושים זאת בביתם ובחשאי כו', – בדורות שלפנינו היו עורכים "תיקון חצות" בבית הכנסת ובעשרה, וישנם מקומות שבהם נוהגים כן גם כיום, אבל ברוב המקומות, ובפרט

בחוץ לארץ – עורכים "תיקון חצות" בבית ובחשאי דוקא כו'], מ"מ, יודע הוא שב"סידור" – השוה לכל נפש – מופיע "סדר תיקון חצות", בכל הסידורים, ועד – שענין זה מובא בהתחלת השו"ע.

והנה, כל הענין ד"תיקון חצות" תוכנו – להצטער ולהתאבל על כללות ענין הגלות. כמודגש ומבואר בארוכה בכל הפסוקים והפיוטים שאומרים ב"תיקון חצות". וביניהם – ביטויים רבים בתוכן האמור לעיל, שבנ"י אינם מסוגלים לסבול עוד את צער הגלות!

ישנם נוסחאות ב"תיקון חצות" שבהם יש פיוט א' בעל שש פיסקאות, שכל פיסקא מתחילה בתיבות "עד מתי"...

[ואף שפיוט זה לא הובא בנוסח "תיקון חצות" שבסידורו של אדמו"ר הזקן – יש לומר, שטעם הדבר הוא – לפי שתוכן הענין נאמר כבר בפסוקי תהלים ואיכה וכו' שאומרים ב"תיקון חצות"].

כאשר מדברים עמו אודות פסוקי תהלים – טוען: אמירת תהלים שייכת לאנשים פשוטים... אבל אני – אינני איש פשוט!... נו! – לו יהי כדבריו!... אבל "תיקון חצות" – שייך כבר ליהודים "בעלי מדריגה"!...

ועפ"ז – מה מקום לשאלה הנ"ל (מה פשר הרעש והצעקה שלא יכולים לסבול עוד את ענין הגלות כו') – הרי על זה הוסד כל הענין ד"תיקון חצות"?!... צער הגלות גדול כל כך – עד שאינו יכול להתאפק עוד, וקם באמצע הלילה כדי לבכות ולצעוק על אריכות הגלות!...

ופשיטא – שאין הכוונה שלאחרי עריכת "תיקון חצות" [בכל יום, או לעתים מזומנים. כמבואר בקונטרס התפלה (פי"א). בליל ששי. וכיו"ב] ילך "לישון", ולמחרת בבוקר לא ישאר שום רושם מזה... וימשיך לעסוק בכל ענייניו מתוך רגש של שלוה ושאננות... – הנהגה כזו היא היפך תכלית המכוון ד"תיקון חצות, כפשוט! כאשר צועקים "עד מתי" – לא יתכן להתהלך שקט ושאנן, מכיון שבמשך כל היום חש הוא ומרגיש את צער הגלות, ולכן מקווה ומצפה לביאת משיח צדקנו באופן ד"לישועתך קוינו כל היום"!

משיחת ש"פ משפטים, כ"ד שבט תשד"מ

'קרייזי אבאוט משיח'

מיומן י"ז סיון תשמ"ו: בצאתו מהתפילה עמדו בהול ר' אלימלך ניימן ומר נח דיר, הנ"ל ביקש לדבר עם אד"ש, אד"ש: עכשיו? לבסוף קרא לו להיכנס לג"ע התחתון ודיבר עמו כ-20 דקות. בסיום השיחה עם נח דיר נכנס ר"א ניימן, אד"ש התעניין בשלום האדמו"ר מגור. ניימן אמר לאד"ש שנוסע לאה"ק, אד"ש בירכו: נסיעה טובה ובשו"ט. נתן לו צדקה ואמר שזכות היא עבורי לתת ליהודי שנוסע לאה"ק מעות צדקה, ובפרט שהיא מקרבת את הגאולה. (המשפט דלקמן אמר באנגלית) העולם אומר שאני משוגע על משיח. (בעתונות כתבו כך על אד"ש אחר ששרו בל"ג בעומר כשעה וחצי 'ווי וואנט משיח נאו').

אם היו דופקים על השולחן משיח היה בא

והנה, בעמדנו בחודש ניסן - יה"ר שיקויים בקרוב ממש היעוד "בניסן עתידין להיגאל".

ובפרט לאחרי שבנ"י עברו כבר ריבוי סוגי נסיונות במשך כל שנות הגלות, היינו, לא רק ד' סוגים כלליים שבגלות, החל מגלות בבל, הנקראת "רישא דדהבא", אלא בכל א' מד' הגלויות עברו בנ"י ריבוי סוגים של נסיונות, ובמיוחד - בגלות זה האחרון.

ובפרט ע"פ המבואר בשערי תשובה לאדמו"ר האמצעי (ספ"ה) שלאחרי כל הגזירות ושמדות כו' לא יהיו עוד ענינים כאלו, כמבואר שם בארוכה - והרי ענין זה נאמר בזמנו של אדמו"ר האמצעי!

והנה, למרות כל הנ"ל הרי כבר עבר ר"ח ניסן (ה"ראש" דכל החודש), "ואנחנו לא נושענו"!

ויתירה מזו: כבר עבר גם יום ב' ניסן, יום ההילולא דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, שביום זה נפעל עילוי בכללות עבודתו במשך כל ימי חייו, וכן הוא בכל שנה ושנה - ע"ד המבואר בדרושי חסידות אודות גודל העילוי דל"ג בעומר, יום ההילולא דרשב"י, בכל שנה ושנה שבה נאמר המאמר ע"י רבותינו נשיאינו [וכידוע המסופר אודות אופן הנהגתו של אדמו"ר האמצעי בל"ג בעומר - שהיו רואים אצלו מופתים גלויים בנוגע לזרעא חייא וקיימא] - ולמרות גודל העילוי דיום ההילולא דב' ניסן, עבר כבר יום זה "ואנחנו לא נושענו"!

וכבר נמצאים אנו ביום השבת, ג' ניסן, שבו עולים הענינים דר"ח ניסן וב' ניסן, ואעפ"כ "אנחנו לא נושענו"!

והעיקר - שאין פוצה פה ומצפצף!

אם בנ"י היו מבקשים ודופקים על השולחן ותובעים שמשיח צדקנו יבוא תיכף ומיד, "נאו" - היו פועלים כבר ביאת משיח צדקנו "נאו", ואפילו ביום השבת, וכאשר יבוא משיח צדקנו - יתרץ כבר את הקושיא בנוגע לענין התחומין, והקושיא בנוגע להכנת "סעודה שלישית" וסעודת "מלוה מלכה"!

זאת אומרת: לא זו בלבד שכאשר רואה שהילדים שרים "ווי וואנט משיח נאו", הרי הוא מצטרף לשירה שלהם - אלא הכוונה שהוא ירצה ויבקש באמת שמשיח צדקנו יבוא "נאו"!

(פני כ"ק אדמו"ר שליט"א הרצינו מאד, ולאחרי שהפסיק לרגע, הפטיר בחיוך:) ונסיים כפי שה"מגידים" רגילים לסיים: "ובא לציון גואל ונאמר אמן", "יהי רצון מלפניך שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך".

משיחות ש"פ ויקרא תשמ"ב

להביא את משיח ל-770 איסטערן פארקווי

כאשר מדברים עם "ילד", וכן כשמדברים עם "ילד" שיש לו כבר "זקן לבן", ואומרים לו ש"ה' נצב עליו" - צריך לדעת שהדברים מכוונים אמנם אליו, היינו, שמציאותו היא - "מרכבה" לעצמות ומהות!

ולכן, בכחו ויכלתו לחשוב מחשבה טובה אחת, ועי"ז - לפעול ביאת משיח צדקנו עתה, במוצאי פורים (והתחלת שושן פורים) דשנת תשמ"ב, ב-770 איסטערן פארקווי" ! ! - כן הוא פס"ד הרמב"ם !

ועאכו"כ כאשר יחשוב ב' מחשבות טובות, ג' מחשבות טובות, ועוד יותר, ואם יגיע למעמד ומצב ד"עד דלא ידע", למעלה ממדידה והגבלה יפסיק כבר למנות את מחשבותיו, כי זהו דבר שלא יתכן במציאות, מאחר שכח המחשבה נובע תמיד ללא כל הפסק.

ועד"ז בנוגע לדיבורים טובים, ומעשים טובים.

משיחות פורים תשמ"ב

דורנו - "מאסף לכל המחנות"

בשיחה שלפנינו מסביר כ"ק אד"ש שדורנו הוא דור עקבתא דמשיחא - "מאסף לכל המחנות", דבר זה צריך להביא להוספה בעבודתו של יהודי, שכן הוא יודע שתפקידו לסיים את העבודה ולהביא את הגאולה. לאחר מכן שואל כ"ק אד"ש האם אין בכך "חישוב קיצין"? ומסביר מדוע ענין זה לא שייך, ולאחר מכן מסביר את העבודה למעשה בפועל בעומדנו לפני הגאולה.

א. האמור לעיל ש"אחרון של פסח" הוא ה"מאסף לכל המחנות" דעבודת ימי הפסח - הרי זה ענין השייך בכל שנה ושנה ובכל הדורות כולם.

אבל אעפ"כ, מודגש ענין זה ביותר בדורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא [כמובן מהסימנים המובאים בגמרא ובמדרשים אודות הזמן דעקבות משיחא] - מאחר שזהו הדור האחרון דזמן הגלות, בדוגמת ה"עקב" שהוא חלק הכי תחתון בגוף האדם (כי הנעל והארץ שלמטה

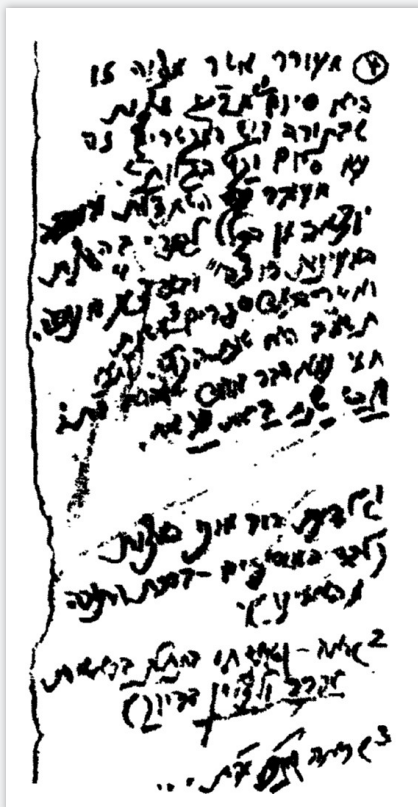

מתוך הגהות כ"ק אד"ש מה"מ על שלשלת היחס שבספר היום יום, בקשר לשנת תשמ"ב:

מעורר אשר מצוה זו היא סיום תרי"ג מצות שבתורה ויש המקשרים זה עם סיום וקץ הגלות.

מעורר ע"ד השתדלות ובמדה יוצאה מן הכלל לגמרי ב"הפצת המעינות חוצה" ובמבצע חנוכה. ואשר בכמה ספרים שנת תשמ"ב היא שנת הקץ. ותא חזי עמא דבר אומר שהוא ר"ת: תַּהי' שַׁנת בְּיאת מַשיח.

מהעקב הם מחוץ לגוף האדם), היינו, שבכללות הדורות הרי ענינו של דור זה הוא - "מאסף לכל המחנות".

ומזה מובן שבדורנו זה מודגשת ביותר כללות העבודה ד"מאסף לכל המחנות" בנוגע לעבודת "אחרון של פסח" הקשורה עם ביאת משיח צדקנו - כי דורנו זה הוא ה"מאסף לכל המחנות" ביחס לכל הדורות.

זאת אומרת: כשם שבנוגע לימי הפסח מודגש הענין דביאת משיח צדקנו ב"אחרון של פסח" דוקא, למרות שבאופן כללי שייכת הגאולה העתידה גם לימים הראשונים דחג הפסח, כמובן ממארז"ל שאילו זכו היתה הגאולה דיצי"מ באופן שאין אחרי גלות, היינו, שהגאולה דיצי"מ (בימים הראשונים דחגה"פ) שייכת כבר לגאולה העתידה - כמו כן מובן שבנוגע לכללות הדורות שייכת הגאולה העתידה לדור דעקבתא דמשיחא (דור האחרון, "מאסף לכל המחנות"), אע"פ שביאת משיח צדקנו היתה יכולה להיות גם בדורות הקודמים.

. . ב. בנוגע לענייננו - למרות שביאת משיח צדקנו היתה יכולה להיות ברגע שלאחרי החורבן, הרי מובן, שכאשר נמצאים בסוף זמן הגלות, בעקבתא דמשיחא, בדור שהוא בבחינת "מאסף לכל המחנות" ביחס לכל הדורות - הרי זה זמן מסוגל ומוכשר ביותר לביאת משיח צדקנו.

ועפ"ז מובן שכאשר יהודי מתבונן בעובדה שהוא נמצא בתקופה דעקבתא דמשיחא - הרי התבוננות זו פועלת עליו להוסיף בכל הענינים הקשורים עם ביאת משיח צדקנו, שזוהי כללות העבודה דקיום התורה ומצוותי'.

וכאשר יהודי מוסיף בעבודתו הפרטית, ועד שפועל את הגאולה הפרטית שלו - הנה עי"ז נפעלת הגאולה הכללית דכללות ישראל, כמבואר באגה"ק (ס"ד) שהגאולה הפרטית דכאו"א מישראל קשורה עם הגאולה הכללית דכללות ישראל.

ובעצם - מפורש הדבר בגמרא (סנהדרין צח, א): "אימת אתי משיח . . היום אם בקולו תשמעו", היינו, שע"י כללות הענין ד"בקולו תשמעו" (קיום התומ"צ ע"י כאו"א מישראל) זוכים לביאת משיח צדקנו. וכאשר יהודי שואל: כיצד מדברים עמו אודות פעולות הקשורות לביאת משיח צדקנו - הרי ביחס לענין זה הוא "תינוק קטן" בלבד, כי זה עתה התחילו לדבר עמו אודות ביאת משיח צדקנו?!

הנה על זה אומרים לו - היות שנמצאים אנו בתקופה דביאת משיח ("מ'געפינט זיך אין משיח'ס צייטן") [ובדיוק המפרשים אודות לשון הגמרא "עקבות משיחא", ולא "עקבות הגלות", היינו, למרות שמדברים אודות סוף זמן הגלות, נקראת תקופה זו בשם "עקבות משיחא"] - הרי כל הענינים נעשים באופן שלמעלה ממדידה והגבלה לגמרי, ולכן, מדברים עמו אודות ביאת משיח צדקנו (למרות היותו "תינוק קטן" בענין זה).

וכמובן שהמעבר מגלות לגאולה נעשה ברגע אחד - שהרי אמרו חז"ל בנוגע לגאולה דיצי"מ, שכאשר "הגיע הקץ לא עיכבן המקום אפילו כהרף עין", - ומאחר שענין זה מובא בפרש"י עה"ת (בא יב, מא), מובן, שהפירוש בדבר הוא כפשוטו - שהגאולה היתה תיכף ומיד, ולא היו צריכים להמתין אפילו "כהרף עין" (משך זמן הכי קטן)!

וכללות ענין הגאולה שייך לכאו"א מישראל כמדובר כמ"פ שהיות והגאולה העתידה תהיה "כימי צאתך מארץ מצרים", הנה כשם שהגאולה דיצי"מ היתה בנוגע לכל בנ"י ממש, ועד שאפילו יהודי א' לא נשאר בגלות מצרים, במו כן יהי' בגאולה העתידה (כאשר "אראנו נפלאות"), שאפילו יהודי א' לא ישאר בגלות.

זאת אומרת: קודם מ"ת היתה יכולה להיות מציאות ש"אילו הי' שם לא הי' נגאל", אבל לאחרי מ"ת - הרי הובטחנו ש"לא ידח ממנו נדח" [כפס"ד אדמו"ר הזקן בהל' ת"ת (פ"ד ה"ג) ובספר התניא (ספל"ט)], ובודאי שאפילו יהודי א' לא ישאר בגלות ח"ו.

אבל בענין זה גופא - צריכים להשתדל שהדבר ייעשה בזריזות, ויפה שעה אחת קודם, היינו, לא רק "שעה" הכוללת ששים דקות, אלא "שעה" מלשון הפנה ("א קער"), שענין זה נעשה בחלק הכי קטן שבענין הזמן.

וכאמור לעיל - עי"ז שכאו"א מישראל פועל את הגאולה הפרטית בעבודתו, זוכים לגאולה הכללית דכללות ישראל.

ג. האמור לעיל שדורנו זה, "מאסף לכל המחנות", שייך במיוחד לגאולה העתידה - אין זה שייך לכללות הענין דחישוב קיצין כו'.

ובהקדים:

ישנם כאלו ש"תואנה הם מבקשים" וטוענים הם: כיצד מדברים אודות הזמן דביאת משיח צדקנו, לכאורה, הרי זה בדוגמת הענין דחישוב קיצין, והרי ידוע מ"ש הצ"צ (אוה"ת נ"ך ע' קפג) אודות דברי רבינו הבחיי בקשר לחישוב קיצין - "ואם מיעקב נסתם הקץ ק"ו בן בנו של ק"ו מכבוד רבינו הבחיי עצמו, לכן לא דק בענין הקץ שכתב ס"פ נח ובפ' בראשית גבי והנה טוב מאד, במחילת כבוד תורתו, שבמקום שיש חילול ש"ש אין חולקין כבוד, והרמב"ם קצף על מחשבי קיצין כו'",

[וענין זה כתב הצ"צ על רבינו הבחיי - למרות גדלותו של רבינו הבחיי, וכידוע שפירושו על התורה כולל "ארבעה חלקים ודרכים" בלימוד התורה - דרך הפשט, דרך הדרוש, דרך הרמז ודרך הסוד. אלא שפירושו של רבינו הבחיי הוא באופן שד' דרכים אלו מחולקים לד' מחלקות נפרדות, ואילו דרכו של הצ"צ היא - לחבר את כל ד' חלקי התורה ביחד].

וא"כ, שואלים הם, מדוע אומרים שדורנו זה שייך ביותר לגאולה העתידה - הרי זה בדוגמת הענין דחישוב קיצין?!

והביאור בזה:

כללות הענין דחישוב קיצין הי' שייך רק בדורות הקודמים, שאז הי' מקום לחקור אם הגאולה תהי' באופן ד"בעתה" (כאשר "לא זכו"), או שהגאולה תהי' באופן ד"אחישנה" (כאשר "זכו"). אבל כאשר מדובר אודות דורנו זה - הרי אמרו חז"ל (סנהדרין צז, ב) שכבר "כלו כל הקיצין", היינו, שכבר עברנו את כל החשבונות של תאריכי הקיצין כו', ומכאן ואילך לא זקוקים עוד לחשבונות וקיצין, כולל החשבון שבסוף דניאל כו' - כי "אין הדבר תלוי אלא בתשובה".

ומאחר ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה", מובן, שהגאולה יכולה לבוא בשעתא חדא וברגעא

חדא, כשם שעבודת התשובה היא בשעתא חדא וברגעא חדא - "מיט איין קער".

וכפס"ד הרמב"ם "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה" - היינו, שהגאולה הכללית דכללות עם ישראל תלוי' בהוספת "מצוה אחת" של יהודי א' - כך פוסק הרמב"ם אודות כאו"א מישראל באופן פרטי!

ועפ"ז מובן שהמדובר לעיל אינו שייך לחישוב קיצין - כי "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה".

ד. אבל עדיין אינו מובן:

כיצד אפשר לומר שדורנו זה שייך ביותר לגאולה העתידה - הרי ידוע מארז"ל "אם הראשונים כמלאכים וכו'", "אכשור דרא בתמי'"?!

ונוסף לזה: כיצד אפשר לומר שפעולה אחת בלבד תביא את הגאולה העתידה לכאורה, הכרעת כף המאזניים בחוט השערה בלבד, אינה שייכת עדיין למעמד ומצב דגאולה אמיתית ושלימה?!

והביאור בזה:

ידוע המשל של גדולי ישראל המובא בספרי מוסר מננס העומד על גבי הענק, שלמרות היותו "ננס", הנה בעמדו על גבי הענק, הרי הוא מסוגל לראות למרחק רב יותר מאשר ה"ענק". ועד"ז בנמשל: הדורות הראשונים הם בדוגמת ה"ענק", "ראשונים כמלאכים", ואילו דורנו זה הוא בדוגמת ה"ננס" בלבד. אבל אעפ"כ, מאחר שכללות העבודה דדורנו ("ננס") באה לאחרי העבודה דדורות הראשונים (על גבי ה"ענק"), הרי דוקא ע"י העבודה דדורנו זה זוכים לגאולה העתידה, ועל זה אמרו חז"ל "אין המלאכה נקראת אלא על שם גומרה".

זאת אומרת: עצם העובדה שה"ננס" נמצא על גבי ה"ענק" - אין זה מצד "כחו ועוצם ידו" של ה"ננס", אלא לפי שה"ענק" מעמיד את ה"ננס" על גביו (וכללות עבודתו של ה"ננס" היא רק

מעכבים את משיח...

מיומן ש"ק פר' תולדות מבה"ח כסלו תשמ"א: בהמשך השיחה דיבר בחריפות ובכאב רב על כך שבסיום חודש תשרי, ביקש שידפיסו מחדש את חוברת י"ב הפסוקים, ומאז עברו חמש וחצי שבועות ועדיין אין אפילו חוברת אחת... והילדים סובלים! כ"ק אד"ש אמר שכך הי' גם בנוגע ל"כולל תפארת זקנים לוי יצחק" - הוא ציפה שיוקמו "כוללים" רבים ותחת זאת קיבל שאלות בסגנון: מי יהי' היושב ראש?...

הרבי התבטא בביטויים חריפים ואמר שמשיח הי' יכול לבוא לפני חמש וחצי שבועות ומעכבים אותו! הוא אמר שאין זה מענינו לחלק עוה"ב ולקבוע מי חייב לעסוק בזה. מה החשש? שמא יהיו יותר מדאי חוברות? - שיהיו יותר מדאי, אך הלא עתה אין אפילו אחת!

לאחרי הקדמת כללות עבודת ה"ענק"), והכוונה בזה - כדי שיקויים היעוד "קץ שם לחושך", ותבוא אתחלתא דגאולה, ביחד עם הגאולה האמיתית והשלימה, אבל לאידך - הרי זה נפעל סוכ"ס ע"י פעולת ה"ננס".

ועפ"ז מובן שאין לשאול כיצד מגיע ה"ננס" לעמוד על גבי ה"ענק", הרי "אכשור דרא בתמי'" - כי ענין זה נקבע ע"י הקב"ה, ואין זה תלוי בבחירתו, שהרי לא שאלו אותו מתי ברצונו להולד, ב"עקבות משיחא" או כמה מאות שנה לפנ"ז, אלא כך נקבע ע"י הקב"ה.

ובמכ"ש וק"ו: אם כל פרט ופרט המתרחש בעולם הוא בהשגחה פרטית, הרי עאכו"כ שכן הוא כאשר מדובר אודות ירידת הגשמה מלמעלה (מ"אותו אוצר ששמו גוף") להתלבש בגוף ונה"ב ("מאיגרא רמה לבירא עמיקתא"), שענין זה הוא ע"פ השגחה פרטית מיוחדת - ממחשבה הקדומה דא"ק (בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר)!

והרי ביאור הנ"ל מובן בפשטות גם לאלו שאינם שייכים להבנה והשגה באופן נעלה כו', ולאידך - ישנו צורך לבאר זאת באופן המתאים גם אליהם, מאחר שגם הם יוצאים מהגלות "ביד רמה", אלא שזהו ע"ד מ"ש "ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם" - כאו"א לפי ערכו.

[דהנה, כשם שישנו חילוק ב"מושבותם" בין דירה בעלת ריבוי חדרים, דירה נאה המרחיבה דעתו של אדם, לדירה שהיא ד' על ד' - שזהו חילוק מן הקצה אל הקצה, כמו כן מובן שישנו חילוק ב"אור" המאיר ב"מושבותם", שהוא בכל מקום לפי ערכו].

ונקודת הביאור היא - שכשם שבימי הפסח גופא הרי "אחרון של פסח" שייך ביותר לגאולה העתידה, כמו כן מובן ביחס לכללות הדורות, שהדור האחרון ד"עקבות משיחא", שהוא בדוגמת העקב שברגל שאין למטה ממנו - שייך ביותר לגאולה העתידה, כנ"ל בארוכה.

ה. והנה, מאחר שדורנו זה שייך במיוחד לגאולה העתידה - מובן, שבדורנו זה נדרשת עבודה מיוחדת הקשורה עם הגאולה העתידה.

זאת אומרת: נוסף על כללות הענין ד"אני נבראתי לשמש את קוני" (וכהגירסא הב' - "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני"), ישנה עבודה ושליחות מיוחדת המוטלת על דורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא - להכין "כלים" מתאימים לקבלת פני משיח צדקנו, ולבער את הענינים הבלתי רצויים המעכבים את ביאת משיח צדקנו אפילו לרגע א' בלבד.

וע"פ המבואר בגמרא (יומא ט, ב) "אחרונים שלא נתגלה עונם לא נתגלה קיצם", וכמבואר שם שבית שני חרב "מפני שהיתה בו שנאת חנם" - מובן, שהעבודה המיוחדת דדורנו זה מתבטאת בביטול הענין ד"שנאת חנם" שזוהי סיבת הגלות.

וכדי לבטל את הענין ד"שנאת חנם" - צריכים להתנהג באופן הפכי לגמרי, שזהו כללות הענין ד"אהבת ישראל", ע"פ המבואר בתורת הבעש"ט, וכן בתורת הרב המגיד תלמידו וממלא מקומו, ובן בתורתם של רבותינו נשיאינו - אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר מהורש"ב, וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאופן כזה צריכים להתנהג כל ההולכים באורחותיו, כי "בתר רישא גופא אזיל".

ונוסף לזה - צריכה להיות התעסקות מיוחדת בהפצת המעיינות חוצה, במענה מלך המשיח להבעש"ט שביאתו תהי' כאשר "יפוצו מעינותיך חוצה".

וזוהי השליחות המיוחדת המוטלת על דורנו זה, דרא דעקבתא דמשיחא, שהוא בדוגמת ה"ננס" הנמצא על גבי ה"ענק" - לעשות פעולות שתוכנם הכנה לקבלת פני משיח צדקנו (נוסף על כללות הענין ד"בקולו תשמעו").

ובפרט כאשר בדור זה גופא נמצאים אנו עתה ב"אחרון של פסח", היינו, שנוסף על כללות הענין ד"מועדים לשמחה", המורה על ענין הגילוי כו', ובפרט בחג הפסח, "ראשון לרגלים", "זמן חרותנו", הכולל את החירות דלעתיד לבוא - נמצאים אנו עתה ב"אחרון של פסח", השייך במיוחד לגאולה העתידה, כפי שנתבאר ע"י רבותינו נשיאינו.

ויה"ר שע"י כללות העבודה ד"בקולו תשמעו", בכל ענייני יהדות, תורה ומצוותי', ובמיוחד בנוגע לענינים האמורים לעיל (הפצת המעיינות חוצה, ואהבת ישראל) - נזכה בשעתא חדא וברגעא חדא לביאת משיח צדקנו, "וארו עם ענני שמיא", "כעב תעופינה וכיונים אל ארובותיהם", היינו, שכל בנ"י "עפים" ביחד עם משיח צדקנו לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש השלישי שיבנה ע"י משיח צדקנו "מיד", בעגלא דידן.

משיחות אחש"פ תשמ"ב

מצות צדקה כהכנה לגאולה

עד"ז ישנה הוראה מיוחדת מהנהגתו של האריז"ל בנוגע לקיום מצות הצדקה, כדלקמן.

ובהקדים - ביאור הקשר המיוחד דמצות הצדקה לכללות הענין דגלות וגאולה:

ענין הצדקה שייך רק כאשר ישנו מציאות של "עני", וכמבואר במדרז"ל "אמר דוד לפני הקב"ה, רבון העולמים, ישב עולם לפני אלקים, תיישר עולמך בשוה העשירים והעניים, א"ל א"כ חסד ואמת מן ינצרוהו, אם יהיו כולם עשירים או עניים מי יוכל לעשות חסד", זאת אומרת, כדי שיוכל להיות קיום מצות צדקה, בהכרח שתהי' מציאותו של העני.

ובפרט כאשר מדובר אודות "צדקה" דוקא, ולא אודות "גמילות חסדים", כי "גמילות חסדים" היא "בין לעניים בין לעשירים", ואילו "צדקה" היא לעניים בלבד.

ועפ"ז מובנת השייכות דמצות הצדקה לכללות ענין הגלות וגאולה - כי הירידה דמעמדו ומצבו של העני (שאז שייך קיום מצות צדקה) היא בדוגמת כללות ירידת הגלות, ולכן, כאשר פועלים עילוי במעמדו ומצבו של העני (ע"י נתינת הצדקה), נפעל העילוי שבענין הגאולה (לאחרי ירידת הגלות).

וכמארז"ל "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה", היינו, אע"פ שכל עניני התורה ומצוותי' קשורים עם הבאת הגאולה, אבל בזה גופא ישנו עילוי מיוחד במצות הצדקה, שהיא "מקרבת את הגאולה" (יותר משאר עניני התורה ומצוותי').

ובזה מתבטא העילוי שבמצות צדקה אפילו לגבי לימוד התורה - כמבואר באגה"ק (ס"ט) ש"כל עיקר עבודת ה' בעתים הללו בעקבות משיחא היא עבודת הצדקה, כמ"ש רז"ל אין ישראל נגאלין

אלא בצדקה, ולא ארז"ל ת"ת שקול כנגד גמ"ח אלא בימיהם, שת"ת הי' עיקר העבודה אצלם.. משא"כ בעקבות משיחא שנפלה סוכת דוד עד בחי' רגלים ועקביים, שהיא בחי' עשי', אין דרך.. כ"א בבחי' עשי' ג"כ, שהיא מעשה הצדקה כו'".

[ואף שלכאורה אינו מובן - כיצד אפשר לומר שמארז"ל ת"ת שקול כנגד גמ"ח הוא "בימיהם" בלבד, משא"כ בעתים הללו עיקר העבודה היא בענין הצדקה?! - הביאור בזה: היות שבעקבות משיחא "נפלה סוכת דוד כו'", הרי מצות הצדקה היא מצוה שהזמן גרמא - להקים את סוכת דוד מנפילתה, ומצוה שהזמן גרמא דוחה אפילו את לימוד התורה].

וזהו גם העילוי ד"שבי' בצדקה" לגבי "ציון במשפט (תורה) תפדה": ע"י לימוד התורה ("משפט") נפעל הענין ד"תפדה", פדי' בלבד; ואילו הענין ד"שבי'", לא רק פדי' בלבד, אלא השבה למקומה הראשון (ע"ד הענין ד"הרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה") - נפעל ע"י ענין הצדקה דוקא, "ושבי' בצדקה".

משיחות ש"פ דברים תשמ"ב

לצעוק לקב"ה "ונשאתני ממצרים"

טו. והנה, גם כאשר נמצאים במצרים בסוף זמן הגלות במעמד ומצב ד"ויחי" (ע"י ההנהגה ע"פ הוראת התורה, "בית תלמוד שמשם תצא הוראה") – ח"ו לחשוב שהגלות הוא המקום המתאים ליהודי, יהודים בגלות הם במעמד ומצב ד"בנים שגלו מעל שולחן אביהם"! ולכן, כל זמן שיהודי נמצא עדיין במצרים הרי הוא מכריז וצועק ללא הרף: "ונשאתני ממצרים"!! - מה יש ליהודי לחיות במצרים?!

וכמודגש בסיפור שבהתחלת פ' ויחי - שיעקב אבינו שלח לקרוא ליוסף, וביקש ממנו: "אל נא תקברני במצרים . . ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם" (במערת המכפלה), ועד שביקש ממנו "השבעה לי":

יעקב אבינו לא הסתפק בזה שיוסף בנו יבין מעצמו (ובפרט בהיותו "בן זקונים") שאין מתאים לקברו במצרים בה בשעה שישנה "מערת המכפלה" [ובפרט שמספר המקומות ב"מערת המכפלה" הי' מתאים בדיוק לד' זוגות - עד ליעקב ולאה], ואף שיוסף לא הי' זקוק לזירוז מיוחד בענין זה, שלח יעקב לקרוא ליוסף (מבלי להתחשב בכבוד המלכות) וביקש ממנו "אל נא תקברני במצרים . . ונשאתני ממצרים", ויתירה מזו: יעקב אבינו לא הסתפק בהבטחתו של יוסף "אנכי אעשה כדברך", אלא הוסיף לבקש ממנו "השבעה לי" - הבטחה באופן של שבועה!

וכמדובר כמ"פ - כל סיפורי התורה אינם סיפורים בעלמא ח"ו, כי אם הוראות בנוגע להנהגה בפועל לכאו"א מישראל (לא רק ל"יחידי סגולה"), ובכל הזמנים כולם, מכיון ש"התורה היא נצחית":

יהודי צריך לבקש ולצעוק להקב"ה ללא הרף - "ונשאתני ממצרים"! - הוא נמצא אמנם במעמד ומצב ד"ויחי", הוא לומד תורה ומקיים מצוות, נותן צדקה וכו' - אבל הגלות אינו מקומו ומעמדו ומצבו האמיתי, ולכן מבקש הוא מהקב"ה - ומשביעו (כביכול) - "ונשאתני ממצרים"! רצונו לצאת מהגלות!!

ואינו מסתפק בזה שכתוב ב"ספרים" אודות ביאת משיח והגאולה העתידה, אלא הוא בעצמו מבקש מהקב"ה - ללא הרף - על ענין הגאולה: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים"; וגם לאחרי שביקש זאת בתפלת מנחה, הרי בתפלת מעריב שלאח"ז (בסמיכות זמן) חוזר הוא ומבקש על ענין הגאולה, וכן הלאה. כלומר, שהוא מבקש ללא הרף - "ונשאתני ממצרים";

והדיוק בזה הוא - "ונשאתני ממצרים", לשון המורה על ענין של עלי', מכיון שדוקא ע"י ירידת הגלות נפעל עילוי גדול ביותר - כיתרון האור מן החושך. וע"ד שאמר הקב"ה ליעקב אבינו בקשר עם ירידתו למצרים - "ואנכי אעלך גם עלה" (ויגש מו, ד), כלומר, שע"י הירידה למצרים נפעל עילוי גדול יותר - ב' עליות, "אעלך גם עלה".

משיחות עשרה בטבת תשמ"ג

עבודת נשי ישראל להבאת הגאולה

והנה, מעלתן של נשי ישראל (האמורה לעיל) נצחית היא בכל הדורות - ככל עניני התורה הנצחית.

[ובפרט כאשר מצינו את מעלתן של נשי ישראל בנוגע לנדבת המשכן - שהוא קיים באופן נצחי, כמארז"ל שהמשכן וכליו (מעשי ידי משה) נגנזו כו' ויתגלו בשלימות לעתיד לבוא].

ובמיוחד מודגש הדבר בדורנו זה - ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל שהדור האחרון של הגלות (שהוא הדור הראשון של הגאולה העתידה) הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים, ולכן, כשם שגאולת מצרים היתה בזכותן של נשים צדקניות שבאותו הדור, כמו כן תהי' הגאולה העתידה בזכותן של נשי ישראל שבדורנו זה.

וכמדובר כמ"פ שאין צורך להביא ראיות והוכחות שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ובדרך ממילא - דור הראשון של הגאולה העתידה. וטעם הדבר שדוקא דורנו זה יזכה לגאולה העתידה - מכיון שהוא בדוגמת ננס העומד על כתפי הענק, כלומר: עם היותו "ננס", הרי כאשר ה"ענק" מעמידו על כתפו - רואה ה"ננס" למרחוק יותר מאשר ה"ענק", ואז אומר ה"ננס" ל"ענק" שהוא רואה שהנה בא משיח צדקנו ("אט גייט משיח צדקנו"), ולכן - אומר ה"ננס" ל"ענק" - בוא ונרקוד לקראת משיח צדקנו ("לאמיר גיין טאנצן אנטקעגן משיח'ן");

והנה, פעולתן של נשי ישראל שבאותו דור (שיצא ממצרים) התבטאה בזה שהעמידו "צבאות השם" ע"י הולדת בנים ובנות בישראל, וכמ"ש "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד" (שמות א, ז) - ו' לשונות, וכפרש"י "שהיו יולדות ששה בכרס אחד", וכל זה - מבלי להתפעל מקשיי הגלות כו'.

ועד"ז מובן בנוגע לדורנו זה - שע"י השתדלותן של נשי ישראל בקיום המצוה ד"פרו ורבו" (ללא כל חשבונות כו'), מעמידים "צבאות השם", ועי"ז מקרבים וממהרים את הגאולה העתידה בביאת משיח צדקנו, כמארז"ל (יבמות סב, סע"א) "אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף" ("באותו אוצר ששמו גוף" - פרש"י).

וכל זה צריך להיות בשמחה וטוב לבב - ככל עניני התורה ומצוותי' שצריכים להיות בשמחה,

כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה", ומכ"ש כאשר מדובר אודות הענין דהולדת בנים ובנות, שעי"ז נפעל גילוי כח הא"ס בעוה"ז הגשמי, כמבואר בהמשך כל הנהנה (תרנ"ב) ובכ"מ, ועאכו"כ כאשר יודעים שעי"ז מקרבים את הגאולה - הרי בודאי שענין נעלה כזה צריך להיות מתוך שמחה וטוב לבב.

ועי"ז זוכים להעמיד "צבאות השם", בנים ובנות, בני בנים ובנות בנות, עד סוף כל העולם, שבזה נכלל גם הפירוש שמבטלים ועושים "סוף" לכללות ההעלם וההסתר דמציאות העולם, וכל זה - כאשר נמצאים עדיין בסוף זמן הגלות, וכפי שהי' בגלות מצרים - "ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם", עוד בהיותם בארץ מצרים, כפשטות הכתובים.

וענין זה ("אור במושבותם") נפעל ע"י כללות עבודת בנ"י בעניני התורה ומצוותי', ובירור חלקו בעולם, כולל - הפעולה וההשפעה על אומות העולם לקיים ז' מצוות דב"נ, שעי"ז נפעל הענין ד"אור במושבותם" בחלקו בעולם, ובצירוף עבודת כל בנ"י - בעולם כולו.

משיחות ש"פ בא תשמ"ג

לצעוק משיח נאו בכל רגע

בשיחה זו מסביר כ"ק אד"ש מדוע יש לצעוק משיח נאו בכל הזדמנות. בתחילה מסביר אד"ש מדוע אי אפשר להתחמק בטענות שונות, ולאחר מכן מסביר באריכות את גודל הזעקה לביאת משיח, וכן שאין להתבייש ולהסתיר זאת אלא לגשת ליהודי ולומר זאת מיד.

א. ע"פ האמור לעיל מובנת ההוראה המיוחדת שלמדים מקרבנו של מנשה בשמיני בניסן - גודל החפץ והכמיהה והתשוקה לגאולה העתידה, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בפרטי הקרבנות של מנשה הקשורים עם הגאולה העתידה!

ישנם יהודים שטוענים ש"טוב להם בגלות" - רחמנא ליצלן, ומצדם - יכול מצב הגלות להימשך עוד אלפיים שנה... דבר הכי מבהיל אפילו לחשוב כן, ועאכו"כ - לומר כן בדיבור! ואעפ"כ - אין פוצה פה ומצפצף!...

והסיבה לדבר - מפני שאלו שצריכים לצעוק "משיח נאו", מתביישים לעשות זאת... ולא עוד, אלא שהם בעצמם תמהים על כך - לשם מה היא הצעקה "משיח נאו":

הקב"ה זיכה אותו להיות במצב שביכלתו ללמוד תורה ולקיים מצוות בהידור מתוך הרחבה, וללא כל מניעות ועיכובים. ואכן, מתנהג כן בפועל — לומד תורה, נגלה וחסידות, בהתמדה ושקידה, מקיים מצוות בהידור, ועוסק בעבודת התפלה כהוראת רבותינו נשיאינו, ולא רק בזמנים מיוחדים, בשבת ויו"ט, אלא אפילו "אין א פשוט'ע מנחה" בימות החול! ובמילא, יש לו גם את הענין דעבודת הקרבנות - "תפלות כנגד תמידין תקנום" - בעבודה הרוחנית, בתכלית השלימות.

ומה שאינו יכול (ואדרבה: אסור לו) להקריב קרבן בפועל, "כמצות רצונך" - אין זו אשמתו כלל, ואין בכחו לשנות את המצב;

אדמו"ר האמצעי מבאר בתו"ח - טוען הוא - שלעתיד לבוא תהי' השלימות דכל ד' הסוגים דדומם צומח חי ומדבר שבבריאה, ואז יוכל להיות עבודת הקרבנות "כמצות רצונך", אבל בזמן הזה, כאשר

עדיין לא נשלמה מציאות הבריאה - אין אפשרות לקיים את הענין ד"כמצות רצונך". וכן בעבודה הרוחנית: ה"בהמה" שבו, נפש הבהמית, אינה במצב של תכלית השלימות, וזאת - לא מפני שחסר בעבודתו, אלא מפני שבזמן הזה אין אפשרות לבוא לתכלית השלימות, כך הוא רצונו של הקב"ה... ובמילא, אין אפשרות שעבודתו תהי' "כמצות רצונך".

וכאמור, אין זה באשמתו כלל, ואין בכחו לשנות את המצב - כידוע פתגם נשיא דורנו - ממשיך לטעון - "לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכחותינו אנו נשוב לארץ ישראל, אבינו מלכנו הגלנו כו' והוא יתברך יגאלנו";

ובמילא, כל זמן שנמצאים בגלות (בגלל שכך הוא רצונו של הקב"ה) - צריך יהודי לעבוד את עבודתו, "אני נבראתי לשמש את קוני", בתכלית השלימות, "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך", כולל - "בכל ממונך", בירור חלקו בעולם כו', וכל זה - אכן עושה בפועל...

ומה שחסרה השלימות שתהי' בגאולה - הרי "אונס רחמנא פטרי"! אמנם, "אונסא כמאן דעביד לא אמרינן", אבל לאידך, להיות מיצר ודואג ומתאונן על דבר שאינו באשמתו ואינו בשליטתו, שזהו תוכן הצעקה "משיח נאו' - מהי התועלת בכך, שואל ותמה?! אדרבה: אם יצטער ויתמרמר על זה שעדיין לא באה הגאולה - יבלבל הדבר לעבודת ה' בשמחה ובטוב לבב!

ב. ועל זה באה ההוראה מהנהגתו של מנשה (שהקריב בשמיני בניסן) - שהי' חפץ ומשתוקק כל כך לגאולה העתידה, עד שביקש לקבל נחלה שהיא מעין ודוגמת הנחלה שתהי' בגאולה העתידה!

למנשה - לא הי' כל צורך בנחלה בעבר הירדן; הוא מצדו, מצד צרכיו האישיים, הי' יכול לנחול בארץ כנען יחד עם כל בנ"י, ללא כל צורך שחצי שבט יצטרף לבני גד ובני ראובן; דבר אחד בלבד הי' איכפת ונוגע למנשה - הגאולה דלעתיד לבוא...

יהודי יכול להימצא במעמד ומצב טוב ונעלה, הן בגשמיות והן ברוחניות, לומד תורה ומקיים מצוות בתוך הרחבה; אבל כיצד יכול הוא לנוח ולשקוט כאשר עדיין לא באה הגאולה האמיתית והשלימה?!... היתכן שאינו מרעיש עולמות בקריאה וצעקה "משיח נאו"?!...

בשעת התפלה, ק"ש שעל המטה וכו' - עליו לצעוק "שמע ישראל"; אבל בשאר הזמנים - עליו לצעוק "משיח נאו"!...

יש לו אמנם כל טוב עוה"ז ועוה"ב - אבל איזה ערך יש לזה לעומת הגאולה האמיתית והשלימה?!... כל הגילויים הכי נעלים שהיו אפילו בזמן שביהמ"ק הי' קיים - לא הגיעו אלא עד חיצוניות עתיק בלבד, וא"כ, איזה ערך יש לזה לעומת הגילוי דפנימיות עתיק שיתגלה לעתיד לבוא?!...

ובלשון הכתוב: "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ", כידוע לשון אדמו"ר הזקן בעת דביקותו: "איך וויל זע גאר ניסט, איך וויל ניט דיין ג"ע, איך וויל ניט דיין עוה"ב כו', איך וויל מער ניט אַז דיך אַלייך"...

אמנם מספרים זאת על אדמו"ר הזקן, ואצלו גופא - בעת דביקותו, אבל אעפ"כ, אדמו"ר הצ"צ גילה וכתב את הדבר בספר המצוות שלו, ורבותינו נשיאינו ציוו לפרסם את הדברים באופן של דפוס,

לדורי דורות, כדי שכולם ידעו את הדבר, ומזה ילמדו גם בנוגע לעבודתם - ש"אפס קצהו ושמץ מנהו" צריך להיות גם אצלם!

ועד שענין זה שייך אפילו אצל פשוט שבפשוטים - כלשון הידוע "אני מתפלל לדעת זה התינוק", שתפלתו - לעצמות ומהות, "אליו ולא למדותיו", כפירוש אדמו"ר הזקן ש"אליו" קאי על עצמות ומהות, "דיך אַליין"...

ואדרבה: אצל פשוט שבפשוטים, "תינוק", אין צורך להסביר ולבאר את הענין ד"אליו ולא למדותיו", מכיון שאינו יודע כלל אודות המושג דתפילה ל"מדותיו"! - "מקובל", ועכ"פ יהודי שיודע אודות עשר ספירות, הוא יודע פירוש המילות ד"פתח אליהו" שאומר במנחת ערב שבת - שייך להסביר לו שהתפלה צריכה לחיית "אליו ולא למדותיו"; אבל "תינוק", שמעולם לא שמע אודות "ספירות" - פשוט אצלו שמתפלל להקב"ה בכבודו ובעצמו!

ובלשון אדמו"ר הזקן בתו"א: "המאור הוא בהתגלות, ולכן, אפילו תינוקות יודעים שיש שם אלוקה מצוי כו'", ויתירה מזה; "תינוקות" - אינם יודעים אודות הענין ד"מאור" (שגם שם "מאור" מורה על איזה יחס ל"אור"), כי אם אודות מהותו ועצמותו ית', "דיך אלייך"!

וזהו תוכן הצעקה "משיח נאו" - שאין חפצים בשום דבר, לא ג"ע ולא עוה"ב כו', כי אם "דיך אַליין". וכאמור, "עמך לא חפצתי"; עבודתו היא אמנם "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך", אבל ה"חפץ" שלו, "חפץ" שלמעלה גם מ"מאד", אינו בשום דבר, כי אם "דיך אַליין"! ולכן צועק "משיח נאו" - מכיון שבגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו יהי' הגילוי ד"פנימיות עתיק" - בלשון הקבלה, ובאותיות פשוטות: "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר גו'", "כבוד" - קאי על בחי' המקיף, ובזה גופא - עד לתכלית העילוי, בחי' פנימיות עתיק.

ג. והנה, הנהגה זו צריכה להתבטא גם בשעה שהולך לדבר עם הזולת - שלכל לראש עליו לצעוק "משיח נאו"!... ולצעוק עד כדי כך, שגם הזולת עצמו יתחיל לצעוק "משיח נאו"!...

לכאורה, יכול מישהו לטעון: היתכן, כאשר רוצים לפעול על הזולת - צריכים להתנהג כמו "ג'נטלמן"... לכל לראש צריכים לתת לו "שלום עליכם", ולשאול אותו: מה שלומך ואיך אתה מרגיש, ובשפת המדינה דוקא: "האַו דו יו דו", ואח"כ להתעניין בשלום אשתו ובני ביתו, לשאול

צעק יחד עם החסידים

קטע ממכתב שכתב א' הת' למשפחתו באה"ק: בש"ק פרשת ויגש ט' טבת תשמ"ז, התוועד כ"ק אדמו"ר שליט"א והיו דיבורים נוראים בנוגע לביאת משיח צדקנו, ולמשל בגמר שיחה ב' אמר בקול חזק שכאשר בנ"י יצעקו פה אחד עד מתי הרי מיד הוא בא! וכל הקהל התחיל לצעוק יחד 'עד מתי' 'עד מתי', וכ"ק אד"ש מורה בידיו הק' להגברת הצעקה, וגם צעק יחד עם החסידים, והי' נראה דמעות בעיניו הק'.

אותו כיצד מתנהלת פרנסתו, מה עשה ומה מתכונן לעשות, וכיו"ב, ואח"כ להתחיל לדבר עמו אודות עניני יהדות, החל מאל"ף בי"ת של יהדות, עד שיגיע ל"אחרית הימים", "אָט אָט קומט משיח"...

— הנהגתו, טוען הוא, כהנהגת הבעש"ט... כידוע הסיפורים אודות הבעש"ט שהי' מתעניין בשלומו של כל יהודי ובני ביתו, בפרנסתו וכו', כדי שישיב "ברוך השם", ורק אח"כ הי' מדבר עמו אודות עניני יהדות;

אבל להתחיל לצעוק "משיח נאו" - הנהגה מוזרה היא זו... אדרבה - טוען הוא: "דברי חכמים בנחת נשמעים", בישוב הדעת ובמתינות ("סטאַטעטשנע"), "עקב בצד אגודל", וא"כ, איזה רושם על הזולת - טוען הוא - תעשה הצעקה "משיח נאו"?!...

הנה לאמיתו של דבר - ההיפך הוא הנכון:

אדם נורמלי לחלוטין - לבוש כאדם נורמלי ומדבר כאדם נורמלי כו', ולפתע מתחיל לצעוק "משיח נאו"... דוקא הנהגה כזו היא היא זו שפועלת ומעוררת אצל הזולת את הפנימיות שבו, שלאמיתו של דבר, גם נפשו צועקת "משיח נאו!"...

מצד פנימיות נשמתו - חפצו ורצונו של כאו"א מישראל בגאולה האמיתית והשלימה, "משיח נאו"; צריכים רק להסיר את הקליפה החיצונית, המכוסה אף היא בשכבת אבק ובוץ... כדי לגלות את פנימיותו. ולכן: כאשר יגש אליו עם כל גינוני הנימוס - לא יוכל אפילו להוריד את האבק והבוץ שמכסה על הקליפה החיצונית; משא"כ כאשר יגש אליו ויצעק "משיח נאו", "הער זיך אַיין, אידן דאַרפן האָבן משיח'ן"... - עי"ז יסיר את הקליפה החיצונית, ובמילא, תתגלה פנימיות נשמתו!

ד. ומעשה שהי' אצל אחד השלוחים:

פעם נכנס שליח לביתו של יהודי נכבד, אדם מוצלח ביותר ובעל אמצעים, הן בענינים גשמיים, ולפי דעתו - גם בענינים רוחניים, בעניני חכמה ושכל כו', על מנת לקרב אותו ליהדות.

אותו יהודי לא הי' מוכן להשתכנע כל כך מהר, ובהיותו בעל־שכל רצה להבין כל דבר בשכלו. שאל שאלות והתווכח על כל פרט ופרט, שכן, ל"קלוגינקער" ישנם גם טענות שכליות, לא רק מצד השכל דנה"ב, אלא אפילו מצד השכל דנפש השכלית...

תוך כדי היותם שקועים בכל להט נשמתם בעיצומו של וויכוח שכלי, עיין הלה בא' מספרי החכמה שהיו מונחים אצלו, כדי לנסות ולהוכיח את צדקתו בויכוח. כשהרים את עיניו מהספר כדי להמשיך בויכוח - לא האמין למראה עיניו: בן שיחו - השליח - עומד עם הפנים לקיר ומתנענע...

שיחתם נמשכה זמן רב, וכאשר הבחין ה"שליח" שעוד מעט תשקע השמש - נעמד להתפלל מנחה.

וראה זה פלא; הנהגה בלתי מנומסת זו - להפסיק לפתע באמצע וויכוח שכלי, מבלי לבקש סליחה מחבירו לוויכוח שהתפנה מכל עיסוקיו והזמינו לביתו... דוקא הנהגה זו היא שגרמה להתחלת ה"מהפיכה" בלבו של אותו יהודי, עד שבמשך הזמן נתקרב ליהדות, ולא עוד, אלא שהוא בעצמו קירב ליהדות עשרות ומאות יהודים...

יהודי הנ"ל לא ידע "תפלה" מהי; הדבר שממנו התרשם עמוקות, עד שנעשתה "מהפיכה" בלבו

- לא הי' אלא העובדה שלפתע "שכח" בן שיחו את כל כללי ה"אנטלגנציה" הנהוגים בין בני אדם, שלפיהם התנהג בן שיחו במשך כל זמן פגישתם, והתנהג כאדם שאינו מן הישוב - לעמוד עם הפנים לקיר ולהתנענע !...

סיפור זה: - נודע בדרך מקרה, וכמותו - ישנם עשרות, מאות, ואפילו אלפים...

והעיקר: אין צורך בראיות והוכחות - "טעמו וראו"... ינסה כאו"א דרך זו, ויראה בעצמו את התוצאות !

ומזה מובן גם בנוגע לענין ד"משיח נאו" - שזוהי ההוראה שלמדים מקרבנו של מנשה בשמיני בניסן - שדוקא הצעקה "משיח נאו" היא זו שתפעל ותעורר את הזולת.

משיחות ש"פ צו, שבת הגדול, תשמ"ה

האחריות עברה מנשיא הדור לאנשי הדור

בשיחה זו מעלה כ"ק אד"ש שאלה ששאלוהו: מדוע מדברים בהתוועדויות כל הזמן אודות משיח? אד"ש מסביר שהביאור בזה הוא שמעכשיו הענין דמשיח עבר מהנשיא אל העם, וממילא מעוררים את העם להוסיף בתומ"צ ע"מ לזרז את הגאולה. ענין זה קשור לפס"ד הרמב"ם שע"י מצוה אחת אפשר להביא את משיח, וממילא מובנת החשיבות של כל מצוה שיהודי עושה.

א. לאחרונה התעוררה שאלה אודות השינוי בענינים המדוברים בהתוועדויות. ובהקדמה:

ברור שכל המדובר איננו "המצאה" ח"ו, אלא לקוח מספרים, ממדרשי חז"ל, ומאמרי רבותינו נשיאינו וכיו"ב (ועד שבחלק מהדברים מראים את המקור בגלוי כו'), ואם כן מתעוררת השאלה:

מהו פשר השינוי אשר דוקא בשנים האחרונות, הנה בכל התוועדות מדברים באריכות, ולעתים קרובות ביותר – אודות הקץ והגאולה ?

הרי היו התוועדויות רבות בשנים הקודמות (בשנים הראשונות), וכן ריבוי התוועדויות ושיחות של רבותינו נשיאינו שלפני זה, ובהן אמנם הזכירו, מזמן לזמן, אודות ענינים אלו, אבל לא עשו מזה עיקר גדול כל כך, ואילו עתה – בכל התוועדות משתדלים לבחור את המאמרים בענין זה ולחזור עליהם, ולהדגיש פעם אחר פעם את השייכות של הגאולה לכאו"א מישראל "למגדול ועד קטן", ובלשון פסק דין הרמב"ם (שכתב את ספרו לכל אחד "לקטן ולגדול"):

"צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב כו' עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

והשאלה היא:

דברי הרמב"ם מיוסדים על הגמרא במסכת קידושין (כמצוין במפרשי הרמב"ם) ומאז שהרמב"ם נדפס ונתפרסם – נתפרסמו בתור פס"ד ברמב"ם, לאחרי זה הובאו במפרשי הרמב"ם, בכמה שו"ת וכו', ואעפ"כ – לא מצינו שיחזרו על זה פעם אחר פעם, בלי הרף – מלבד בזמנים מיוחדים ביותר ובמקומות מיוחדים, וגם בהתוועדויות של רבותינו נשיאינו, ואפילו בשנים הקודמות בתקופה

האחרונה – לא חזרו על פסק דין זה אלא בזמנים מיוחדים. ואם־כן, מהו הטעם לשינוי בזמן האחרון?

. . ב.והביאור בזה יובן בהקדים ביאור כללות הענין דמצב העולם לפני הגאולה (כדלקמן).

ובהקדמה:

הגמרא (בזמנה) קבעה ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה". לאחרי זה באו רש"י, תוס', הפוסקים, הראשונים והאחרונים, עד לאחרוני האחרונים. ובמשך הדורות כולם למדו ענין זה כפי שהוא בגמרא, ברמב"ם, בפוסקים ועד לאחרוני האחרונים.

אמנם, לימוד ענין זה היה רק מזמן לזמן, עד שבא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו והכריז ב"שטורעם" – "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"! וציוה להדפיס ולהפיץ את ההכרזה בפירסום גדול וב"שטורעם" דוקא, ולמרות שהיו לו מפני זה קשיים (אינני רוצה להשתמש בביטוי חריף יותר, אף שהיו לו הרבה יותר מסתם קשיים), אעפ"כ המשיך לפרסם את ההכרזה הזו וציוה להדפיסה כדי שתשאר לדורות הבאים אחריו, והענין נמצא בדפוס גם עכשיו, רק שצריך להוריד את הספר מהמדף ולקרוא זאת עוה"פ (אבל לא רק בתור חזרה על הישנות, שהרי אם דברי צדיקים בכלל עומדים לעד, עאכו"כ בענין עיקרי כל כך שהוא עצמו ציוה להדפיס).

וכמדובר כמ"פ – דוקא לדבר בולט לא שמים לב:

ענין הקיצין נמצא כבר בכמה וכמה ספרים, החל מהרס"ג, וכן הרמב"ם וכן בספר "מגילת המגילה", ועוד, לאח"ז התפרסם גם "קץ" בשם אדמו"ר הזקן, ועושים מכל זה "שטורעם" – אבל לא שמים לב שגם בשיחות שנדפסו בדורנו (וע"ע היו בכתב או נעתקו בקופיר ביותר מהעתקה אחת) – ישנם קיצין החל מ"קץ" שנאמר ע"י אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע על שנת תרס"ו (וכיו"ב, כמוזכר כמ"פ) ועד לקץ שנדפס בימינו ב"הקריאה והקדושה" על שנת תש"ג, תש"ד וכו' (כנדפס שם).

וא"כ רואים שמאז ש"כלו כל הקיצין בזמן הגמרא, עברו שנים רבות כל כך, עד שבשנת תרס"ו ישב אדמו"ר נ"ע בהתוועדות ואמר "קץ" על שנה ההיא – אבל הענין נשאר רק אצל אלו שהשתתפו בהתוועדות או אצל אלו שהגיע לידם העתק השיחה, ואחר כך לא דיברו ע"ז במשך עשרות שנים, עד שבא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו והחל ב"שטורעם" ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה".

וכאמור – ההדגשה היא על הפירסום בדפוס דוקא, והוא עצמו (במקום אחר), גילה את פתגם הצמח צדק שענין הנדפס הוא לדורות – ובזה התכוין לרמז אודות תוקף הדברים שבדפוס גם לאחרי חיים חיותו בעלמא דין!

ומזה מובן, שכל הקיצין שנאמרו בכל הדורות החל מזמן הגמרא ועד לקץ הנ"ל שנתפרסם ונדפס ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לא נאמרו לשעתם בלבד, אלא שהענין הוא בכל התוקף גם בשנים הבאות, ואם־כן, מתחזקת עוד יותר ("ווערט נאך שטורעמ'דיקער") השאלה "עד מתי"?!

ועיקר השאלה היא כיון שמדובר אודות קץ שנאמר ע"י נשיא דורנו וגם מאז כבר עברו עשרות שנים!

ג. והנה, חפשתי מה יכול להיות הביאור בדבר עד שהביאור היחיד שמצאתי הוא, שמעתה הענין עבר מ"הנשיא הוא הכל" אל "הכל", היינו לכל אחד ואחד מישראל.

כלומר:

כל עוד הי' הענין ד"הנשיא הוא הכל" וכל אנשי הדור היו מסורים אליו וכו', אפשר הי' לצאת י"ח עי"ז ולומר שהענין שייך לנשיא הדור בלבד, אלא שאעפ"כ בפועל "עדיין לא בא", אבל לאחר ירידת הדורות, כאשר המצב הוא ד"אכשור דרא" בתמי', וביחד עם זה הולכים ומתקרבים לזמן ד"בעתה" ו"אחישנה" (כמבואר בסוף דרושי פורים שבשערי אורה) – הרי עכשיו נהי' הכרח גדול יותר לעסוק בזה, וממילא הדבר נמסר לכאו"א מישראל.

ובנוגע לפועל – יש לפרסם, ביתר שאת וביתר עוז, עד שהענין יגיע לידיעתו של כאו"א מישראל, אשר ע"י מעשה אחד ויחיד, דיבור אחד ויחיד, או מחשבה אחת יחידה, ביכלתו להביא ישועה והצלה לעולם, כפס"ד הרמב"ם!

ולהוסיף ולהדגיש שעומדים בזמן ד"עקבתא דמשיחא", ובזה גופא – עקבתא דעקבתא דמשיחא, ולכן, אפילו אם עד היום הי' יכול לצאת י"ח בעבודתו של נשיא דורנו (שאפילו פירסם "קץ" וכו', כנ"ל) – הנה לאחר שמאז כבר עברו עשרות שנים, הרי זה דבר ברור שהדבר היחיד שעדיין לא נעשה הוא, להביא לידיעתו של כאו"א מישראל שקיום הלכה זו ברמב"ם הוא ענינו הפרטי!

ועפ"ז מובן מדוע אין ברירה ומוכרחים לדבר פעם אחר פעם ולהרעיש ללא הרף אודות הקיצין, אודות ימות המשיח וכל הפרטים שבזה, כדי שידעו את העיקר, אשר אין הכוונה רק אודות המדובר בספרים כו', אלא בהלכה מפורשת הנוגעת לכאו"א אנשים נשים וטף וכולם יחד (ובל' המגילה "ביום אחד") באופן ד"קהל גדול" לשון יחיד.

וזהו גם הטעם לדיבור אודות ז' מצוות בני נח דוקא בזמן האחרון (דאי משום ביטול הסכנה בלבד, כנ"ל, הרי גם זה נתחדש כבר לפני כו"כ שנים):

ביאת משיח צדקנו קשורה, כמובן, בשינוי במצב העולם, ומכיון שרואים שכבר נפעל שינוי בעולם (כנ"ל) ואעפ"כ עדיין לא בא, הרי זה גופא מוכיח ומחזק את הנ"ל, שמעתה הפעולה בזירוז הגאולה נעשתה ענינם הפרטי של כל אחד ואחת!

ד. ויש לעורר אשר לגודל חשיבות הענין, כדאי ונכון שבכל אסיפת כו"כ מישראל יזכירו ויעוררו:

הקשיבו יהודים!

הוספת מעשה אחד ע"י כאו"א מכם – ובפרט ע"י שלשה יהודים ביחד – יכולה להיות המעשה שהוא ה"מכה בפטיש" לפני הגאולה האמיתית והשלימה.

ובהוספה – דע"פ הלכה "מכה בפטיש" יכול להיות ברגע כמימרא, [ונפק"מ להלכה, בהלכות שבת וכמובא גם (ברמז) בפרש"י בנוגע למעשה בראשית (ובאריכות יותר – במדרשים) בענין "ויכל אלקים ביום השביעי"].

ה. כאמור לעיל, זהו הביאור היחיד בענין זה, לאחר חיפוש, וביגיעה, ביאור מספיק לקושיא הגדולה הנ"ל: "היתכן"?! ו"עד מתי"?!...

ובפרטיות יותר:

מעתה ההשתדלות להביא את הגאולה היא עבודת הרבים, רבים כפשוטו, אנשים, נשים וטף.

דהנה, ישנם ענינים שלגביהם צ"ל לאחרי גיל בר מצוה, בענינים אחרים צ"ל לאחרי גיל עשרים (ולדוגמא – מחצית השקל, כמפורש בכתוב, בשיעור חומש היומי "מבן עשרים שנה ומעלה"), ועד"ז ישנם ענינים השייכים דוקא ל"בן ארבעים לבינה" (דהיינו, להיות פוסק דינים), או "בן חמישים", "בן ששים" או "בן שבעים" וכו' וכו' – אבל, לאידך גיסא, ישנם דברים כאלו ששייכים לכאו"א ממש, אנשים נשים וטף.

ובנדו"ד – ע"פ המבואר לעיל בארוכה מובן, שפסק־דין הרמב"ם הנ"ל נוגע לכאו"א ממש:

וגם אם עד עתה הי' אפשר לצאת י"ח בלימוד ההלכה בלבד, הנה לפי מהלך העולם כעת יש לשוב וללמוד את ההלכה, לימוד בשטורעם הכי גדול, עד שיהא לימוד המביא לידי מעשה – "מעשה אחד" שיביא "ישועה והצלה לעולם"!

לאחר שעבר כבר גם הקץ שנאמר ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו וכבר אין מי שביכלתו לחשב קיצין – ויתירה מזו, אין צורך בחישוב קיצין, "גענוג חשבונות", ו"כלו כל הקיצין" בפשטות – צ"ל קיום ההלכה בפועל!

וגם אם קיום ההלכה יהי' באופן כזה שיעשה "מעשה אחד" שלא לשמה, אלא על מנת להביא ישועה והצלה לעולם – הרי כבר פסק אדה"ז בהלכות ת"ת (ויסודו בגמרא מפורשת') "לעולם יעסוק (או "ילמד") אדם בתורה ומצוות שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה".

ותורת החסידות מוסיפה ומבארת ד"מתוך", היינו שה"לשמה" הוא הוא ה"תוך" ד"שלא לשמה".

. . ו. ויש להוסיף ולהדגיש דנוסף על הסימנים שבסיום מסכת סוטה, ברור שבזמננו "כלו כל הקיצין, כולל גם, ובפרט, מפני המעמד ומצב המיוחד דדורנו זה ולאחר כל מה שעבר על דור זה בפרט – ו"לא תקום פעמיים צרה".

ועוד ועיקר – מפני החושך הכפול והמכופל, עד כדי כך שצריך לעורר ולהתווכח וכו' אודות הזכרת משיח צדקנו וענין הגאולה, ולא רק הזכרה בפה, אלא גם אודות המחשבה אודות משיח...

ויתירה מזו: כיון שכל דבר קשור בתורה באה "טענה" חדשה – מכיון שאמרו חז"ל "ג' באין בהיסח הדעת . . משיח מציאה", וכמש"נ על משיח "מצאתי דוד עבדי", אשר לכן, הרי אדרבה אסור לדבר על משיח...

ואולם, נשיא דורנו בודאי ידע מחז"ל זה, ואעפ"כ ציוה להדפיס את ההכרזה ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", ובכוונה שיתבוננו בדבר, מתוך התעניינות, ועד לתוצאות במעשה בפועל!

ז. ע"פ כל האמור לעיל מובן בפשטות הטעם לאריכות הדיבור, לעתים קרובות, הן בענין הגאולה והן בענין ההשפעה על אוה"ע לקיים שבע מצוות בני נח:

ריבוי הדיבור אודות הגאולה הוא מפני שעצם הדיבור בדבר מבטל את פיתויי הייצר הרע שבא וטוען שעדיין חסרים לו ענינים אחרים ולמה לו לדאוג אודות משיח צדקנו והגאולה... בני ישראל כבר היו בגלות כל כך הרבה שנים, ובמילא מהיכי תיתי, שישהו בגלות עוד כמה שנים, ואפילו אם

הגלות תמשך עוד אלף ותשע מאות שנה – גם לא איכפת לו ! ! ! הוא עסוק בענינים חשובים !

ולכן חוזרים ומדברים על כך פעם אחר פעם כדי לעורר ולהזכיר שאין שום הבדל אם הוא אדם שעסוק בענינים גדולים וטובים או שאיננו עסוק, מדובר על כך ש"שכינתא בגלותא", בני ישראל הם בגלות, וגם הוא עצמו נמצא בגלות, ואי לאו חושך הגלות לא הי' אומר דבר שכזה ! ואדרבה – הא גופא ראי' שנמצא בעמקי הגלות !

ועוד ועיקר:

לדעת כל גדולי ישראל בזמן האחרון (ולאו דוקא רביים חסידיים) – עומדים עתה לאחר שכבר "כלו כל הקיצין" (כמבואר במפרשי התנ"ך על דניאל, מפרשים שנתקבלו ע"י יראי שמים ועד"ז בעוד כו"כ ספרים) !

ואין צורך בראיות לזה כיון שהדבר נראה ונגלה בעיני בשר, ובפשטות: כשלומדים את הגמרא בסיום וחותם מסכת סוטה רואים שהכוונה לרגעים אלו.

ולכן, מובן שדוקא עכשיו הזמן לדבר אודות הגאולה ומכיון שאין יודעים מה עוד מעכב – לעסוק בפועל בכל ענין שע"פ תורה שייך לזה (כנ"ל).

משיחות פורים תשמ"ז

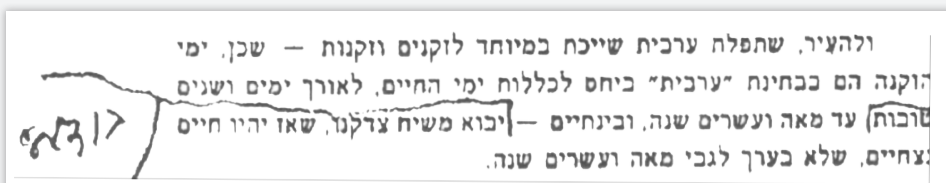
ולהעיר, שתפלה ערבית שייכת במיוחד לזקנים וזקנות – שכן, ימי
הזקנה הם בבחינת "ערבית" ביחס לכללות ימי החיים, לאורך ימים ושנים
טובות) עד מאה ועשרים שנה, ובינתיים – יבוא משיח צדקנו, שאז יהיו חיים
נצחיים, שלא בערך לגבי מאה ועשרים שנה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח נשא שיחה מיוחדת, לחברי הכולל "תפארת זקנים, לוי יצחק" ו"חכמת נשים", ביום ד' פ' מקץ כ"ח כסלו, אור לה' דחנוכה תשמ"ו. כשהכניסו את השיחה להגהה לכ"ק אד"ש מה"מ כתבו המניחים:

ולהעיר שתפילת ערבית שייכת במיוחד לזקנים וזקנות – שכן, ימי הזקנה הם בבחינת "ערבית" ביחס לכללות ימי החיים, לאורך ימים ושנים טובות עד מאה ועשרים שנה, ובינתיים – יבוא משיח צדקנו, שאז יהיו חיים נצחיים, שלא בערך לגבי מאה ועשרים שנה.

והוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק, בקשר עם המילים "ובינתיים יבוא משיח":

בודאי

כל יהודי צריך לחשוב ולדבר אודות הגאולה

שיחה זו נאמרה בהמשך לשיחה הקודמת ובה מוציא כ"ק אד"ש מעשה בפועל מענין זה: לחשוב, לדבר ולעשות מעשים אודות הגאולה.

בהמשך לזה – כאן המקום להזכיר עוה"פ מה שדובר בארוכה בהתוועדות דפורים בקשר לביאת המשיח – שכבר "כלו כל הקיצין ונמצאים ברגעים האחרונים לפני ביאת המשיח, והעובדה שעדיין לא בא ר"ל ברגע זה, אינה משום שהוא מחוסר זמן, אלא מפני שעדיין חסר ה"מעשה אחד", "דיבור אחד" או "מחשבה אחת" – שתכריע את כל העולם לכף זכות ותביא הגאולה!

ויתכן, שהמעשה שיכריע ויביא הגאולה, ייעשה ע"י קטן בישראל (שגם קטן יש לו מעשה)!

וכיון שכן, הרי הכרח השעה מחייב, שכאו"א מישראל, מקטן ועד גדול, "יחשוב" אודות הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ו"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא" – שע"י המחשבה בעניני גאולה, ה"ז גופא פועל שירגיש ענין הגאולה, ומביא שיעשה כל התלוי בו, הן בעצמו והן להשפיע על זולתו, להמשיך את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ומובן ג"כ, שאי אפשר לצאת י"ח עם מחשבה טובה לחוד, אלא צ"ל גם הדיבור אודות ביאת המשיח – דנוסף על הדיבור והבקשה על ביאת המשיח ג' פעמים בכל יום בעת התפלה (בברכת "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח"), הנה גם בשעות שבין תפלה אחת לחברתה, צריכים לדבר ע"ד ביאת משיח, אמנם אי אפשר לתבוע מ"בן חמש למקרא" שידע ע"ד עניני גאולה הכתובים במשנה וגמ' – אבל די לו לדבר בעניני גאולה המפורשים במקרא, שגם ממנו יש חומר מספיק למלאות כל כ"ד שעות היממה עם דיבורים בעניני גאולה (ע"ד "בית מלא ספרים")... –

והמעשה הוא העיקר – שכאו"א, אנשים נשים וטף, יעשה בפועל כפי יכולתו בעניני "גאולה", בדברים שימשיכו הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

משיחות ט"ז אדר תשמ"ז

עמדו הכן כולכם לבנין בית המקדש!

השיחה שלפנינו נאמרה בשבת שאחרי ה' טבת תשמ"ז - דידן נצח, בשיחה מסביר כ"ק אד"ש שמעכשיו נמצאים בזמן ומקום חדשים בקשר לגאולה בהם צריכים להכריז: עמדו הכן כולכם לבנין ביהמ"ק השלישי.

א. לאחרי סיום ימי חנוכה, כל עניני העבודה דחנוכה, כולל קריאת התורה דימי חנוכה, הן אצל העולה לתורה ומברך, והן אצל השומעים, "שומע כעונה", ואדרבה, "גדול העונה אמן יותר מן המברך", בדוגמת נצחון המלחמה ע"י הגבורים" – הנה, בבוא יום א' דפ' ויגש, ועאכו"כ ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב (**ועד"ז ביום הששי שנאמר בו "טוב" ב"פ**), **עד לתכלית השלימות דפ' ויגש ביום השבת אזי מתחיל זמן (ובמילא – נמשך גם בבחי' המקום)** חדש, **השייך** לביהמ"ק העתיד וגאולה העתידה, **ע"י "ודוד עבדי נשיא להם לעולם"**, דוד מלכא משיחא.

ליתר ביאור:

נתבאר לעיל אודות התוכן הפנימי דחנוכה – שקשור עם נס ה"שמן", בחי' ה"שמן" שבתורה, פנימיות התורה, רזין דרזין דאורייתא, ו"שמן" זה צריך להאיר "על פתח ביתו מבחוץ"", שזהו תוכן הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", שה"מעיין" עצמו (לא רק המים שמתפשטים ממנו) בא באופן של הפצה גם במקום ה"חוצה", עד ל"חוץ" שאין חוצה הימנו(כנ"ל בארוכה).

דהנה, בדורות הראשונים היתה פנימיות התורה "נסתרה . . ונעלמה מכל תלמידי חכמים, כי אם ליחידי סגולה, ואף גם זאת בהצנע לכת ולא ברבים", אמנם, בזמנו של האריז"ל התחיל "מותר ומצוה לגלות זאת החכמה".

ולאחרי כן ניתוסף יותר בגילוי פנימיות התורה – ע"י התגלותה של תורת החסידות, ובפרט תורת חסידות חב"ד, שעל ידה באה פנימיות התורה באופן של "יתפרנסון", בהבנה והשגה בחכמה בינה ודעת, עד לגילוי תורת החסידות באופן ד"יפוצו מעינותיך (דהבעש"ט) חוצה".

ובענין זה – "יפוצו מעינותיך חוצה" – ניתוסף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר, שעל ידו נעשה הענין דהפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, ע"י תלמידיו ושלוחיו, "חיילי בית דוד", שיוצאים ל"מלחמת בית דוד", לבטל את אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", עד לביאת המשיח, באופן ד "ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

ולכן, לאחרי עבודתם של רבותינו נשיאינו בהפצת המעיינות חוצה במשך ששה דורות, "שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך", בעידור וניכוש "אילנא דחיי" דתורת החסידות, כדי שיתן את פריו (פירות ופירי פירות עד סוף העולם), "עד כי יבוא שילה" – הרי, בדורנו זה, דור השביעי, "כל השביעין חביבין" (בדוגמת שנת השמיטה, "בדורות שביעית חביב . . בשנים שביעי חביב"), לא נותר אלא להוריד ולהביא את ביהמ"ק הנצחי, "מקדש אדנ־י כוננו ידיך", בגאולה האמיתית והשלימה (שאין אחרי' גלות) ע"י משיח צדקנו (שביאתו תלוי' בהפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט).

ובסגנון האמור – שלאחרי העבודה דימי חנוכה, שתוכנה הפצת המעיינות חוצה, כולל הקריאה דימי חנוכה, שבה מודגש הענין דעניית אמן, שזהו"ע הנצחון ד"מלחמת בית דוד",

– לאחרי בזבוז אוצרות המלוכה, "הון יקר הנאסף והנקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", "אוצרותיו ואוצרות אבותיו מימי קדם", אשר, במשך כל השנים היו כמוסים וחתומים מעין כל רואה כו', ואעפ"כ, בשביל נצחון המלחמה פותחים את כל האוצרות, ומבזבזים אותם, לכאו"א מאנשי הצבא, כאו"א מישראל, כפי שנקראו בנ"י בעת יצי"מ ולתמיד, כמ"ש "בעצם היום הזה יצאו כל צבאות הוי' מארץ מצרים" (ויתירה מזה "על צבאותם"', למעלה מהניצוצין, מצבאות הוי'), כמבואר בהמשך ההילולא –

אזי באים לפ' ויגש, "קורות בתינו ארזים רהיטנו ברותים", ביהמ"ק העתיד להבנות בימיו של מלך המשיח, "ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

ב. ולכן:

יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו", כלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר עמדו הכן כולכם, לבנין

ביהמ"ק העתיד בביאת דוד מלכא משיחא.

ובמילא, על כאו"א מישראל, מוטלת השליחות להביא ולגלות את ביהמ"ק העתיד – ש"בנוי ומשוכלל" בשמים, וצריך רק לירד ולהתגלות למטה – תיכף ומיד ממש.

וכאמור, ענין זה שייך לכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", מהגדול שבגדולים עד לקטן שבקטנים, ללא כל חילוקי עדות חוגים ומפלגות כו', שכן, אין זה ענין השייך לסוג או נוסח כו' מסוים, כי אם, ענין השייך לכאו"א מישראל, כל העשר סוגים ד"ראשיכם שבטיכם גו' טפכם נשיכם גו' מחוטב עציך ועד שואב מימיך", שהרי הדברים האמורים לעיל מיוסדים ונעתקים מהמפורש בתורה, **תושב"כ ותושבע"פ, באופן המובן ושייך לכאו"א מישראל.**

ובלשון הכתוב – בא' ההפטרות, אשר, כללות ענין ההפטרה קשור עם גזירות הגלות – "עם זו יצרתי לי (למען) תהלתי יספרו", היינו, שענינו דכאו"א מישראל (כולל גם זה אשר "בשם ישראל יכונה", כהמשך הפטרה הנ"ל) לספר תהלותיו של הקב"ה, עד לתהלה עיקרית – "כי גאל ה' יעקב גו'" (כסיום וחותם ההפטרה הנ"ל).

. . ופשיטא, שכאשר מדברים אודות ביהמ"ק בגלותנו זה האחרון – אין הכוונה לבית ראשון ובית שני, כי אם, לבית שלישי, **אשר, בית זה בהכרח שיהי'** באין-ערוך **אפילו ביחס לבית שני, "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שכן, בשביל העילוי דבית שני, היתה "מספיקה" הירידה דחורבן בית ראשון וגלות במשך שבעים שנה, ובמילא פשוט, אשר חורבן בית שני וגלות במשך** למעלה מאלף ותשע מאות שנה... **אפשרי להיות אך ורק בשביל עילוי** שבאין-ערוך לגמרי!

"בעקבות משיחא חוצפא יסגא"

בחלוקת דולרים יום א' פ' בהעלותך, יו"ד סיון ה'תש"נ, עבר לפני כ"ק אד"ש מה"מ הרב צבי כהנא, ושאל את כ"ק אד"ש: "אודות השמועה הנוראה בענין שינה בסוכה", שבני התורה אומרים על חב"ד שאינם ישינים בסוכה.

כ"ק אד"ש ענה לו בחריפות רבה, שאין צורך למסור מאומה כי הוא רק "מחלוקת ושנאת חנם" ואין מדובר ב"בני תורה", בין הדברים אמר:

"על חוצפה שכזו אומרת הגמרא ש"בעקבות משיחא **חוצפא יסגא**" - חוצפה סתם היתה גם לפנ"ז, אבל כשרואים ש"חוצפא **יסגא**", ה"ז סימן שנמצאים "בעקבות משיחא", שאז מתגברת חוצפתם של אלה שממלאים את שליחותו של **הס"מ**... להחדיר בין בנ"י **שנאת חנם**, סיבת הגלות, שעי"ז מעכבים רח"ל את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו! כבר "כלו כל הקיצין", וזה שמשיח צדקנו עדיין לא בא - **אשמים בכך אלו שמחדירים עכשיו מחלוקת ושנאת חנם בישראל!** אין לך דבר גדול יותר מזה שמעכב את הגאולה ע"י משיח צדקנו!

ואם בזמן הגמרא – כבר "כלו כל הקיצין", ומאז "עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"... עאכו"כ לאחרי החושך כפול ומכופל דעקבות משיחא.

ולכאורה צ"ל דהסיבה להמשך אריכות הגלות היא – כדי שיתוסף עוד יותר ביציאה ב"רכוש גדול" (כפי שמצינו בגלות מצרים (שגאולתנו היא כימי צאתך מארץ מצרים), "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם"), אמנם, בימינו אלה לא שייך עוד סיבה זו – שהרי ישנו כבר גם ה"רכוש גדול", ריבוי הכי מופלג דתורה ומצוות שקיימו בנ"י במשך כל הדורות,

ובפרט לאחרי גילוי פנימיות התורה ובאופן דהפצה, בחכמה בינה (וגם) דעת, **הרי כמחז"ל "דעה קנית מה חסרת".**

[**וזה שיכול להיות עוד יותר – הרי מכיון ש"ארוכה מארץ מדה ורחבה מיני ים", באופן** דאין-סוף, **לא יוכלו לעולם להגיע לתכלית וסוף הענין, ואילו כל מה שיכולים להשיג – הרי ע"פ חזקת כשרות דבנ"י,** השיגו כבר: ואדרבה, **בכדי שיתוסף עוד יותר בעבודתם ורכושם של ישראל - ה"ז ע"י שתבוא תיכף הגאולה האמיתית והשלימה, שאז תהי' עבודתם של ישראל** בתכלית השלימות, **"כמצות רצונך"**].

ואולי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד, היא - מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים" ("ועמך כולם צדיקים"), שיתפללו ויבקשו וידרשו ויתבעו מהקב"ה על אריכות הגלות, "עד מתי"... **וידרשו ויתבעו שתבוא הגאולה תיכף ומיד, "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו** כל היום", **ובשבתות וימים טובים – "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", וכיו"ב, ואז,** מיד הוא בא!!

אבל גם תפלה צ"ל ושלימתה "כמצות רצונך" – תיכף לאחרי הגאולה, מנוחת הנפש **שאפ"ל כוונה כדרוש, שכוונה עיקר בתפלה".**

משיחות ש"פ ויגש תשמ"ז

ע"י הציפיה למשיח נזכה לביאתו

בשיחה זו מסביר כ"ק אד"ש מדוע הדיבורים אודות הגאולה אינם "דיבורים פראיים", שכן נמצאים ב"זמן פראי" זמן הגלות שבו כל יהודי מתפלל לביאת המשיח ג' פעמים בכל יום. אד"ש מביא את דברי החיד"א שבשכר הקיווי לגאולה נזכה לביאתה, ועפ"ז מסביר מדוע יש לחכות למשיח ולזעוק משיח נאו שכן דבר זה מקרב את הגאולה.

א. . . ישנם התמהים: היתכן שמדברים "ווילדע זאכן" [=דיבורים פראיים]? !...

והמענה לזה - בשתים:

מכיון שנמצאים אנו "אין אַ ווילדן זמן" [=זמן פראי]... כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", אזי צריכים לדבר "ווילדע זאכן"...

ועיקר: דברים אלו אינם "ווילדע זאכן", שכן, כל יהודי אומר בתפלה:

"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח.. כי לישועתך קוינו כל היום", וגם בשבת ויו"ט אומרים: "ותחזינה עינינו בשובך לציון"!

ולא עוד, אלא שדבר זה הוא א' מי"ג העיקרים: "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח.. אחכה לו בכל יום שיבוא" - כפי שאומרים בדיבור אלו הנוהגים לומר "אני מאמין", וגם למנהג חב"ד שאין אומרים בדיבור - חושבים על כך "כל היום"!...

ופס"ד ברור ברמב"ם: "כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח, "מלך מבית דוד כו'", נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי) או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו"!

ופשיטא, שהדגשת הצורך והחשיבות דאמונה בביאת המשיח היא - לא לנשמות שבגן־עדן, שכן, ביחס לנשמות בג"ע אין צורך כלל וכלל להדגיש ולהבהיר אודות האמונה בביאת המשיח; הכוונה היא, איפוא, לנשמות בגופים בעוה"ז הגשמי!

ולאחרי כל זה – מהו הפלא והתמיהה שמדברים אודות קיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר"?!.. כיצד יתכן לומר שדיבורים אלו הם בבחינת "וילדע זאכ"?!...

מדובר אודות ענינים המפורשים בתורה, אשר, "היא חכמתכם ובינתכם (אפילו) לעיני העמים", עד כדי כך, שכאשר "ישמעון את כל החוקים האלה" (ובפרט כאשר מדברים עמהם בדברים היוצאים מן הלב), אזי יאמרו "רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה"! ועאכו"כ שכן הוא בנוגע ל"אל זר אשר בקרבך"!...

ב. ובהמשך לזה – הרי כאן המקום לעורר ע"ד התשוקה והצפי' לביאת המשיח, אשר, ענין זה קשור גם עם המדובר לעיל ע"ד רצונם של בנ"י שמשה רבינו יכנס עמהם לארץ, שכן, אילו הי' משה רבינו מכנים את בנ"י לארץ, היתה באה מיד הגאולה האמיתית והשלימה.

ובכן: העירני חכם אחד (כלשון הרגיל בכגון דא) אודות דברי החיד"א בספרו 'מדבר קדמות' – ע"ד הצפי' לגאולה השלימה, וז"ל:

"אמרו בילקוט . . אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי, כדאי הם לגאולה בשכר הקיווי . . ובזה פירש הרב הגדול מהר"ר יוסף דוד זלה"ה . . מטבע ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום, דאומרו כי לישועתך, אינו מובן: מה נתינת טעם היא? דאם מן הדין – נזכה בלא קיווי, והן לא – מה יועיל הקיווי? אבל ע"פ האמור א"ש, והכי פירושה: את צמח דוד וכו', וכי תימא שאין לנו זכות, מ"מ תצמיח, כי לישועתך קוינו, ויש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתגאלנו", עכ"ל.

ופשוט, שאין צורך להאריך ע"ד גדלותו של החיד"א – פוסק בנגלה דתורה, כפי שרואים בספרי השו"ת שלו (חיים שאל, ועוד), ופוסק גם כנסתר דתורה, כפי שמצינו בספריו שמביא כמה ענינים בנסתר דתורה, ומכריע בהם כו'

. . ומכיון שכן, ישנו פס"ד להלכה, אשר, התקווה והצפי' לגאולה ממהרת ופועלת את הגאולה: "בשכר הקיווי כדאי שתגאלנו", ובפרט שבענין זה אין אף א' שחולק על דברי החיד"א!...

ג. האמור לעיל הוא גם מענה לאלו הטוענים שהנהגה זו – לבקש תמיד על הגאולה העתידה, "משיח נאו" – אינה מנהג שלהם, באמרם, "מנהג אבותינו בידינו"!...

ובכן: לכל לראש – תעיין בספריהם של גדולי ישראל, כולל – דברי החיד"א הנ"ל, ואז תראה ותדע עד כמה חשוב ונוגע לבקש תמיד על הגאולה!

ולהוסיף: עצם הענין ד"מנהג אבותינו בידינו" (שלכן, אין דרכם לבקש ולדרוש "משיח נאו") היא היא המעכבת את הגאולה!! שכן, גם הם אומרים בתפלתם: "מפני חטאינו גלינו מארצנו", ולכאורה, איזה "חטא" שייך אצל יהודים "יראים ושלמים", אשר, מנהג אבותיהם בידיהם?! אלא ודאי, בהכרח לומר שהכוונה ב"חטאינו" לענין של חסרון, והחסרון הוא – מה שאינם מבקשים ודורשים "משיח נאו"! זוהי הסיבה לאריכות הגלות!...

ובנוגע לפועל:

מובן וגם פשוט שאין להתפעל מדבריהם של ה"מלעיגים"... ואין להכנס עמהם ב"וויכוחים", שכן, כוונתם אינה כדי לנסות לשמוע ולהבין כו', אלא לשם וויכוח בעלמא! ובמילא, חבל על הזמן: במקום להתווכח עמהם – מוטב לומר תהלים...

אבל ביחד עם זה, אסור שתשאר אצלם מחשבה וקס"ד שהסיבה לכך שלא מנהלים עמהם וויכוחים היא מפני שאין מה לענות... ולכן, יש לפרסם את הדברים האמורים – פס"ד להלכה מגדולי ישראל, אשר, אפילו במצב ד"לא זכו", ח"ו, הרי עצם האמונה בביאת המשיח והצפי' לבואו, ממהרת ומקרבת את הגאולה האמיתית והשלימה!

משיחות ש"פ האזינו תשמ"ו

משיח מטיל על כל יהודי שליחות להביא גאולה

בשיחה נפלאה זו מסביר כ"ק אד"ש את השליחות שיש לכל יהודי להביא את משיח, אד"ש מתחיל מזה שנשיא הדור הוא משיח כפשוטו, ומסביר שכיון שיש לכל יהודי ניצוץ משיח לכן כל יהודי הוא שליח של נשיא הדור, ושהדבר מודגש בעיקר באלו שזכו להתמנות להיות שלוחים של נשיא דורנו, השיחה מלווה באריכות הביאור והסברה רחבה.

א. בהמשך להמדובר לעיל אודות השלוחים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – יש להוסיף, אשר, תיבת "שליח" בתוספת יו"ד, בגימטריא "משיח".

כלומר: "משיח" – הוא נשיא הדור (כדלקמן), ולכן, כאשר ה"שליח", שלוחו של נשיא הדור ("שלוחו של אדם כמותו"), מצרף ומוסיף יו"ד, עשר כחות נפשו. היינו, שמתמסר בכל עשר כחות נפשו למילוי השליחות – אזי מתגלה אצלו בחי' המשלח – "משיח".

והענין בזה:

נשיא הדור הוא – "משיח". החל מהפירוש הפשוט ד"משיח" ("משיח ה'") – מלשון משוח, שנמשח ונבחר להיות נשיא ורועה ישראל; ולא תהי' שום תרעומת ("איך וועל ניט האבן קיין פאריבל") אם יפרשו "משיח" כפשוטו, משיח צדקנו, מכיון שכן הוא האמת – שנשיא הדור הוא משיח שבדור.

ובפשטות: ענינו של כל נשיא ורועה ישראל בדורו הוא – משה רבינו שבדורו, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", ולא עוד, אלא שכל תלמיד חכם אמיתי נקרא בשם "משה" – "משה שפיר קאמרת". ומכיון שמשה רבינו הוא גם משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", נמצא, שנשיא הדור, משה רבינו שבדור, הוא גם משיח צדקנו שבדור.

ולכן, כאשר נשיא הדור ממנה שליח – שלוחו של אדם כמותו, והשליח ממלא את שליחותו תוך כדי מסירה ונתינה בכל מציאותו, עשר כחות נפשו – אזי כשישנו מציאותו של ה"שליח" בצירוף מספר עשר (עשר כחות נפשו) נעשה "משיח", היינו, שמתגלה בו בחי' המשלח – "משיח", ועי"ז נעשה גם הגילוי דמשיח צדקנו כפשוטו.

ובכל אופן, גם אלו הטוענים שסגנון כזה ותוארים כאלו הם למעלה מכפי יכולת הקליטה דכלי השגתם – הרי אין כל נפק"מ אם בכחם לקלוט זאת אם לאו, ואין זמן להמתין עד שהדבר יקלט בכלי השגתם;

יפרשו את הכוונה שנשיא הדור הוא "משיח" – כפי שירצו, אבל העיקר – שימלאו את שליחותו של נשיא הדור בהפצת היהדות והמעיינות חוצה, ובענין שהזמן גרמא – ללכת לשמח יהודים בשמח"ת ולעוררם להוסיף בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי',

כולל – חיזוק האמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו, "יעמוד מלך מבית דוד כו'", בשר ודם בעוה"ז הגשמי, אשר, "כל מי שאינו מאמין בו, או שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה העידה עליו.. בדברי הנביאים .. כל הספרים מלאים בדבר הזה" (כפס"ד הרמב"ם),

ובדרך ממילא, ממהרים ומקרבים ופועלים את התגלותו וביאתו של משיח צדקנו – שכן, האמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו [כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתפלה ובקשה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח .. כי לישועתך קוינו כל היום", וגם בשבת ויו"ט: "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" – בקשה אמיתית, שהרי אומרים זאת בתפלת העמידה – "כעבדא קמי מרי'". ובודאי שרוצים ומבקשים שיתקיים הדבר תיכף ומיד, שכן, מדוע לדחות דבר טוב אפילו לרגע אחד בלבד] – ממהרת ומקרבת את ביאת משיח צדקנו בפועל ממש.

ב. והנה, כדי להבין בתוספת ביאור את הקשר שבין עבודתו של ה"שליח" עם ביאת משיח צדקנו – יש להקדים ולבאר תחילה את שייכותו של כאו"א מישראל עם משיח צדקנו:

ידוע שנשמתו של משיח צדקנו היא בחי' יחידה הכללית. ומכיון שבנשמתו של כאו"א מישראל יש גם בחי' יחידה, כמארז"ל "חמשה שמות נקראו לה (לנשמה) נפש רוח נשמה חי' יחידה", נמצא, שאצל כאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח צדקנו – בחי' היחידה שבנפש, שהיא ניצוץ מבחי' היחידה הכללית – נשמת משיח צדקנו.

וענין זה מרומז גם בנגלה דתורה – בפירושי חז"ל על הפסוק "דרך כוכב מיעקב":

לפירוש אחד – הפסוק "דרך כוכב מיעקב" קאי על מלך המשיח. ולפירוש אחד – קאי על כאו"א מישראל, כדאיתא בירושלמי שכאשר מישהו ראה בחלום ש"בלע חד כוכבא", פתרו את חלומו שהמכוון הוא על יהודי, "דכתיב דרך כוכב מיעקב" ("נמשלו ישראל לכוכבים").

[ולהעיר גם מהמבואר באגה"ק שנשמתו של יעקב ("דרך כוכב מיעקב") "כלולה מכל הנשמות שבישראל מעולם ועד עולם", וכן הוא בפשטות – שכל בנ"י עד סוף כל הדורות הם צאצאיו של יעקב].

ובכן, אע"פ שיש מקום לומר שב' הפירושים הנ"ל ב"דרך כוכב מיעקב" (דקאי על משיח, או קאי על יהודי) הם ב' ענינים שאין כל קשר ושייכות ביניהם, מר אמר חדא ומר אמר חדא כו' – מ"מ, ידוע שכאשר ישנם ב' פירושים על ענין אחד, הרי זה מורה שיש קשר ושייכות ביניהם (ע"ד שמצינו בנוגע ל"שעטנז" – שמכיון שג' הענינים ד"שוע טווי ונוז" כתובים יחד, בתיבת "שעטנז", הרי החיוב שבדבר אינו אלא כשבאים כולם יחדיו).

ובנוגע לענייננו: הקשר שבין ב' פירושים הנ"ל הוא – ע"פ האמור – שאצל כאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח צדקנו, כמבואר גם בספר מאור עינים (להרה"צ ר' נחום מטשערנאביל) בשם הבעש"ט.

ג. והנה, ניצוץ משיח שבנשמת כאו"א מישראל – לא זו בלבד שנמצא בו, אלא עוד זאת, שפועל ומשפיע בו באופן פנימי.

ובהקדמה:

אמרו חז"ל: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא דבר אחד לבטלה". ואם הדברים אמורים בנוגע לכל נברא ונברא שבעולם, אפילו נברא היותר תחתון, הרי עאכו"כ שכן הוא בנוגע לניצוץ משיח שבנשמת כאו"א מישראל, שבודאי לא הכניס בו הקב"ה ניצוץ משיח לבטלה ח"ו, כי אם, כדי שיפעל בו באופן פנימי, היינו, שניצוץ זה יתלבה ("פאנאנדער-פלאקערן") ויאיר אצלו בגילוי, עד שיחדור בכל כחותיו הפנימיים, שכל ומדות, "בכל לבבך ("בשני יצריך") ובכל נפשך" (אפילו לפני שמגיעים לדרגת העבודה ד"עושין רצונו של מקום", שהרי גם בפ' שני' דק"ש נאמר "בכל לבבכם ובכל נפשכם"), עד למעשה בפועל (שענין זה מאמת את ההבנה והשגה כו' בכחות הפנימיים – ע"ד

מיהו ליובאוויטשער?

ב' שבט תש"מ בעת היחידות: בין הדברים סיפר כ"ק אד"ש לא': פעם נסעתי ברכבת ופגשתי שני יהודים ודיברתי עמהם אודות יהדות וכו', והם שאלו אותי: אם אני שייך לחוג שמאמינים שלמחר יבוא משיח, ועניתי: כן. הנ"ל: והרי כל ישראל מאמינים בזה. כ"ק אד"ש: כמו היהודי שפגשתי בה"ווקאזאלן".

ואח"כ הוסיף: ישנם ג' ענינים שאם א' שטורעמט וועגן דעם [=יש לו בזה חיות ולהט] יודעים שהוא ליובאוויטש: "מיהו יהודי", החזרת שטחים, וביאת משיח. לאחר שיצא הנ"ל מהיחידות הורה כ"ק אד"ש לקרוא אותו עוה"פ ואמר לו: מען האט זיך אזוי פארעדט ע"ד דער גאולה ומשיח [= כ"כ עסקנו בגאולה ומשיח] ושכחנו ע"ד עוה"ז הגשמי, ונתן לו דולר שיתנהו לצדקה.

"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה", שגדלות התלמוד היא כשבא לידי מעשה).

וע"ד הידוע בענין ניצוץ משה רבינו שבכאו"א מישראל, שניצוץ זה פועל באופן פנימי, עד כדי כך, שענין היראה נעשה "מילתא זוטרתי" אצל כאו"א מישראל, בגלל ניצוץ משה שבקרבו. ומזה מובן גם בנוגע לניצוץ משיח – שהרי משה ומשיח ענינם אחד הוא, "גואל ראשון הוא גואל אחרון" – שפועל בו באופן פנימי.

ולא עוד, אלא שע"י העבודה לגלות את ניצוץ משיח שבקרבו, שיאיר ויפעל אצלו בגילוי – פועלים את הגילוי דבחי' יחידה הכללית, ביאת משיח צדקנו בפועל ממש.

ד. אמנם, עדיין יש מקום לשאלה ותמיהה בדבר:

מכיון שניצוץ משיח שבנשמתו הוא ניצוץ קטן בלבד – כיצד יתכן שניצוץ קטן זה יפעל בנוגע לבחי' משיח הכללי?

והביאור בזה:

ידוע הכלל העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו (כמובא בדרושי חסידות בכ"מ).

ובפרט כשמדובר אודות בחי' יחידה שבנפש – אשר, נוסף לכך שכללות הנשמה (גם בחי' נפש) היא "חלק אלקה ממעל ממש" (ככל הפירושים שבתיבת "ממש"), הרי בחי' היחידה, מלובש בה "ניצוץ קטן מאד שהוא בחינת אלקות", ניצוץ בורא, היינו, שבחי' היחידה, ניצוץ נברא, מתאחדת ונעשית מציאות אחת – "יחידה לייחדך" – עם ניצוץ בורא, ומכיון שכן, הרי בודאי שבחי' היחידה תופסת בעצם כולו.

[ויש להביא דוגמא לדבר – בנגלה דתורה:

ישנם ענינים שאיסורם ב"משהו", עד ל"משהו" שאי-אפשר לחלקו למשהו דמשהו, כלומר, נקודה הכי קטנה שאינה מתחלקת – כפי שמצינו בנוגע לע"ז ("לא יהי' לך אלקים אחרים") שאיסורו במשהו, כמש"נ "ולא ידבק בידך מאומה", היינו, שגם "משהו" היותר קטן, נוגע לכל העצם כו'.

ומרובה מדה טובה – בנוגע לענין האמונה, "אנכי הוי' אלקיך", שע"י "משהו", נקודת האמונה, לוקחים את כל העצם.

ועד"ז מצינו שע"י הרהור תשובה בלבד – בשעתא חדא וברגעא חדא, "משהו" בלבד – נעשה צדיק גמור, כפס"ד הגמרא: המקדש את האשה "על מנת שאני צדיק (גמור), אפילו רשע גמור – מקודשת, שמא הרהר תשובה בדעתו", היינו, שע"י הרהור תשובה בלבד נעשה צדיק גמור, וכל זה – אפילו בנוגע לקידושין, ענין נצחי, "בנין עדי עד", שהרי התכלית דקידושין היא – "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה"].

ויש להוסיף, שענין הקטנות (ניצוץ קטן), לא זו בלבד שאינו ענין של חסרון (מכיון שעל ידו תופסים בעצם כולו), אלא אדרבה, יש בו מעלה יתירה – שזהו העילוי ד"מי יקום יעקב כי קטן הוא", "דוד הוא הקטן", ומצד ענין הקטנות ישנה האהבה העצמית דלמעלה, כמ"ש "כי נער ישראל (ולכן) ואוהבהו".

ובנוגע לענייננו: מכיון שבחי' היחידה היא הניצוץ דנשמת משיח – נמצא, שניצוץ קטן זה יש

בו את העצם כולו, העצם דמשיח צדקנו, ובמילא, יש בכחו של ניצוץ קטן זה לפעול פעולתו בנוגע למשיח הכללי.

ובלאה"כ, בהכרח לומר שבכחו של כאו"א מישראל לפעול לבדו את ביאת משיח צדקנו, ולא עוד, אלא שפועל זאת אפילו ע"י פעולה הכי קטנה – כפס"ד הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו.. וכן כל העולם חציו זכאי וחציו כו', עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ומובן, שמ"ש "מצוה אחת" אין בזה הגבלה כלל, אפילו מצוה הכי קטנה, שכן, כאשר "חציו זכאי וחציו כו'", באופן שקול, הרי אפילו "משהו" בלבד מכריע את הכף, ונמצא, ש"משהו" זה פועל "תשועה והצלה" – ביאת משיח צדקנו.

. . ה. המורם מכל האמור לעיל – הקשר והשייכות דכאו"א מישראל עם משיח צדקנו וכללות ענין הגאולה:

אצל כאו"א מישראל יש ניצוץ משיח – בחי' יחידה, אשר על ידו תופס בעצם כולו כו'.

וניצוץ זה יכול וצריך לבוא באופן של התגלות, לכל לראש – בנוגע למציאותו של היהודי, לחדור בכל עשר כחות נפשו כו', ונוסף לזה – לפעול בעולם כולו, "לשכן שמו שם", שיהי' מוכן וראוי לקיום היעוד "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר גו'" (כנ"ל בארוכה).

ויש להוסיף בזה:

"ניצוץ משיח" – הו"ע של אש, כלומר, לא רק גחלים עוממות שצריכים ללבותם כו', כי אם ניצוץ של אש ממש.

והנה, טבע האש הוא – שללא כל פעולה נוספת הולכת ומתפשטת מעצמה (כל זמן שלא עושים פעולה למנוע את התפשטות האש), ובלשון הכתוב: "כי תצא אש ומצאה קוצים גו'", כפי שרואים במוחש שכאשר ניצוץ של אש נאחז ב"קוץ" אחד, "קוץ" הכי קטן, אזי מתפשטת האש ואוכלת בכל שאר הקוצים שבסביבה.

וענינו בנמשל – שניצוץ משיח, ניצוץ של אש, מכלה ושורף את כל ה"קוצים" המעיקים ומצירים לשכינה, "ניצוץ יוצא .. שמכלה ושורף את כולם", ועד שמכלים ושורפים את שיירי חומת הגלות, ובדרך ממילא מתגלה משיח צדקנו, אשר, גם עתה "הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים", שמשגיח ומציץ מבין הסדקים שבחומת הגלות, כך שכאשר מכלים ושורפים את ה"שיריים" דחומת הגלות, אזי "הנה זה בא"!

ו. והנה, כל האמור לעיל הרי זה צד השוה השייך לכאו"א מישראל, ונוסף לזה, ישנו ענין מיוחד בנוגע ל"שלוחים" של נשיא דורנו (כדלקמן), הן אלו הנמצאים כאן והן אלו שאינם נמצאים כאן, אשר, בודאי ימסרו להם את הדברים דלקמן:

מכיון שנשיא הדור הוא "משיח" הכללי שבדור (כנ"ל בארוכה), הרי מובן, שכאשר נשיא הדור בוחר בא' מבני דורו וממנה אותו בתור "שליח", שלוחו של אדם כמותו, ומטיל עליו שליחות לנסוע למקום רחוק (ברוחניות) כדי לעסוק בהפצת היהדות והמעיינות חוצה, "לשכן שמו שם", ואותו "שליח" ממלא את שליחותו מתוך מסירה ונתינה, בכל עשר כחות נפשו, היינו, שמצרף מספר עשר

(עשר כחות נפשו) למציאותו בתור "שליח" – אזי מתגלה הענין ד"משיח", שזהו"ע של ה"משלח" (שלוחו של אדם כמותו) – נשיא הדור – משיח שבדור.

ובפרטיות יותר:

עבודתו של יהודי היא – כאמור – לגלות את ניצוץ משיח שבו, ועי"ז למהר ולקרב ולפעול את ביאת משיח צדקנו.

אמנם, כדי שעבודה זו תהי' בנקל יותר – צריכה להיות ההתקשרות עם נשיא הדור, משיח הכללי שבדור, – אשר, "גלה סודו אל עבדיו הנביאים", ובלשון אדמו"ר הזקן: "התגלות אלקות ע"י צדיקים ואותות ומופתים כו'", ובנדו"ד: כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שראו אצלו עניני מופתים בגלוי,

[ולהוסיף, שבין המתוועדים כאן ישנם כאלו שאירעו אצלם עניני "מופתים" בפועל ממש!... וגם אם במשך הזמן הספיקו לשכוח זאת – אין זה משנה את המציאות, ולא עוד, אלא שהדבר חקוק גם

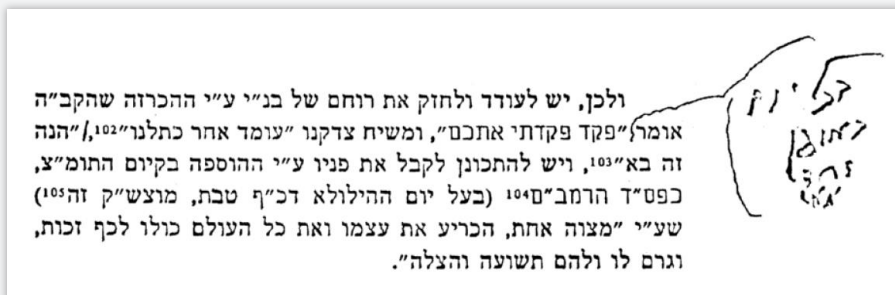

ולכן, יש לעודד ולחזק את רוחם של בנ"י ע"י ההכרזה שהקב"ה אומר "פקד פקדתי אתכם", ומשיח צדקנו "עומד אחר כתלנו"[102]/"הנה זה בא"[103], ויש להתכונן לקבל את פניו ע"י ההוספה בקיום התומ"צ, כפס"ד הרמב"ם[104] (בעל יום ההילולא דכ"ף טבת, מוצש"ק זה[105]) שע"י "מצוה אחת, הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

בימים הקודמים למלחמת המפרץ, נשמעו דיבורים מאת א' הרבנים באה"ק ב'גנותם של ישראל', בין הדברים אמר כי הקב"ה מחכה שתוגדש סאת עוונותיהם של ישראל, ויביא עליהם שואה ר"ל.

הרבי שליט"א מלך המשיח יצא מגדרו, להגן על "כבודם של ישראל" ובמספר שיחות נוקבות מבאר את הענין מכל צדדיו. אחת משיחות אלו, הינה ש"פ שמות תנש"א. את שיחה זו מסיים כ"ק אד"ש ואומר:

ולכן, יש לעודד ולחזק את רוחם של בנ"י ע"י ההכרזה שהקב"ה אומר בכל יום באופן דחדש ממש **"פקד פקדתי אתכם", ומשיח צדקנו "עומד אחר כתלנו", ו"הנה זה בא", ויש להתכונן לקבל את פניו ע"י ההוספה בקיום התומ"צ, כפס"ד הרמב"ם (בעל יום ההילולא דכ"ף טבת, מוצש"ק זה) שע"י "מצוה אחת, הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".**

כ"ק אד"ש מה"מ הוסיף בכתי"ק את המילים: בכל יום באופן דחדש ממש.

במוח הזכרון שלהם (ע"ד פס"ד אדמו"ר הזקן בהל' ת"ת בנוגע לענין הזכרון בלימוד התורה)] –

עד להתקשרות הבאה לידי ביטוי בכך שנעשה שלוחו של נשיא הדור, שלוחו של אדם כמותו, שאז, נקל יותר לגלות את ניצוץ משיח שבו, שזהו ענינו של המשלח – משיח הכללי שבדור, ועד לתכלית השלימות דכללות העבודה – לפעול ביאת משיח צדקנו בפועל ממש, בגאולה האמיתית והשלימה.

ז. ויש להוסיף בזה:

ענין השליחות – שלוחו של נשיא הדור – שייך לכאו"א מבני הדור, כאו"א מישראל, ובלשון חז"ל: "מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית", כלומר, כל מי שהוא "בן ברית" ראוי הוא להיות "שליח".

אמנם, כדי שענין זה יבוא לידי פועל, היינו, להיות שליח בפועל (עי"ז שממנים אותו באמצעות שטר הרשאה או בדיבור כו') – תלוי הדבר ברצונו של כאו"א, "ומלכותו ברצון קבלו עליהם".

וגם בענין זה צריכה להיות עבודתם של ה"שלוחים" (אלו שכבר נתמנו ע"י נשיא דודנו, ושליח עושה שליח, עד מאה שלוחים) – לעורר רצון זה ("ומלכותו ברצון קבלו עליהם") אצל כל בני הדור, שגם הם יקבלו על עצמם להיות "שלוחים" בפועל, להפיץ תורה ויהדות בכל מקום ומקום, "לשכן שמו שם".

ויש להוסיף, שעצם הפעולה וההתעסקות עם הזולת קשורה עם גילוי העצם – שכן, החיבור וההתאחדות ד"גדול" ו"קטן" (משפיע ומקבל) אינה אלא בכח העצם שלמעלה מהתחלקות. ומכיון שכן, הרי ענין זה גופא נעשה הכנה ו"כלי" לקיום היעוד "כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם", היינו, גילוי העצמות, "אותי", אצל כולם, "מקטנם ועד גדולם", בשוה ממש.

ח. וכאן המקום להבהיר ענין נוסף – אודות אלו שמתעורר אצלם ספק האם גם הם בכלל ה"שלוחים" של נשיא דורנו:

נוסף לכך שמכאן ולהבא יכול כאו"א מבני הדור להצטרף ולהיות שלוחו של נשיא הדור, כאמור, ששליח עושה שליח, ואפילו מאה שלוחים – הנה עוד זאת, עצם העובדה שנפלה במוחם המחשבה אולי גם הם בכלל שלוחיו של נשיא הדור, מהוה הוכחה שהם אכן בכלל זה (מקודם לכן), דאל"כ, מניין נפלה להם מחשבה זו!...

ומה שדבר זה אינו בוודאות אצלם, כי אם באופן של ספק – הרי אדרבה: "ספק" בגימטריא "עמלק", וזוהי הסיבה שנפל במוחם "ספק" – כדי שתהי' להם האפשרות לקיים מצות מחיית עמלק (ברוחניות), עי"ז שיבטלו ספק זה מכל וכל.

וזהו גם המענה לכל אלו ששאלו אודות ספקות בקשר לעניני שליחות כו' – שכל הכוונה ב"ספקות" אלו אינה אלא כדי שיבטלו את הספק ("עמלק") מכל וכל, עי"ז שיסיחו דעתם לגמרי מענין זה. וע"ד המבואר בתניא אודות נפילת מחשבות זרות בעת התפלה – שזהו "כמשל אדם המתפלל בכוונה ועומד לנגדו עו"ג רשע ומשיח ומדבר עמו כדי לבלבלו, שזאת עצתו בודאי שלא להשיב לו .. יעשה עצמו כלא יודע ולא שומע כו'".

[ולהוסיף, שעפ"ז יומתק מה שמצות מחיית עמלק היא בכלל מניין המצוות, היינו, שהיא מצוה הנוהגת לדורות, גם בזמן הזה, ואפילו לעתיד לבוא, כפירוש התרגום על הפסוק "מלחמה לה'

בעמלק מדור דור", "מדרא דעלמא דין ומדרא דמשיחא ומדרא דעלמא דאתי" – שכן (נוסף על הביאור הפשוט ש"פעמים הרבה תהי' המצוה נוהגת לדורות אבל יהי' הדבר שנצטווינו עליו כבר נעדר כו'", הרי) קיום מצוה זו ישנו גם ברוחניות הענינים, ולכן שייך הדבר גם בזמן הזה, כאשר נמצאים עדיין בחשכת הגלות, "החושך יכסה ארץ גו'", לפני שנתבטל מציאות הרע בעולם מכל וכל. ובנוגע לזמן דלעתיד לבוא – הרי זה ע"ד ובדוגמת קיום מצוות לא־תעשה לעתיד לבוא].

ובכל אופן – בנוגע לפועל, אין פנאי להמתין על השקו"ט ובירור הספק כו'; לכל לראש, יש לעסוק, כאמור, במילוי השליחות דהפצת היהדות והמעיינות בפועל ממש, ועי"ז – לפעול את הגאולה.

ובפשטות: בידעו שיש בו ניצוץ של משיח, ובכחו ויכלתו לפעול את הגאולה – כיצד יכול לעסוק בענינים אחרים, לנוח או לטייל, כולל – טיול ברוחניות, "לטייל בפרדס"... כאשר מוטלת עליו האחריות והזכות לפעול את הגאולה'...

אמנם, טיול בפרדס הו"ע הכי נעלה, אבל ענין זה שייך לזמן דלעתיד לבוא . . ובנוגע לענייננו: טיול בגן עדן הוא אמנם ענין הכי נעלה, אבל אעפ"כ, בזמן הזה יש לעסוק בעניני העבודה בפועל ממש, ובכללות – מילוי שליחותו של נשיא דורנו, כנ"ל בארוכה.

ט. ההוראה מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

על כאו"א מהשלוחים דנשיא דורנו – את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה (שבודאי ימסרו להם את הדברים האמורים, כנ"ל) – להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות הקשורות עם מילוי שליחותו של נשיא דורנו,

ובכללות – להיות "נרות להאיר", ע"י הפצת התורה והיהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות חוצה, בכל מקום ומקום, אשר, ענין זה (יפוצו מעינותיך חוצה) התחיל כבר בזמן הבעש"ט (נוסף על מ"ש האריז"ל ש"בדורות אלו האחרונים (דורו של האריז"ל) מותר ומצוה לגלות זאת החכמה"), ובפרט בזמנו של אדמו"ר הזקן – לאחרי הגאולה די"ט כסלו, עד לזמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שצוה להפיץ את המעיינות דתורת החסידות בכל מקום ומקום ממש, עד ל"חוצה" שאין חוצה הימנו.

וכאמור, ע"י מילוי השליחות בפועל, מתוך מסירה ונתינה בכל עשר כחות נפשו – אזי מתגלה הענין ד"משיח", עד לגילוי משיח הכללי – ביאת משיח צדקנו בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים. ונתינת כח מיוחדת בכל ענינים אלו – בעמדנו בשמחת־תורה, שכן, שמחה פורצת גדר, ובנדו"ד – פריצת כל הגדרים המונעים ומעכבים את גילוי הניצוץ קטן דמשיח שבכאו"א; פריצת הגדרים ד"קטן", "משהו" וכיו"ב, כי אם באופן שתופסים את העצם כולו (בגילוי); עד לפריצת גדרי הגלות – "עלה לפניהם".

ועפ"ז יש לבאר את הקשר דענין השמחה עם הגאולה העתידה, כמ"ש "שמחת עולם על ראשם" – דמכיון ששמחה פועלת פריצת כל הגדרים, אזי מתבטלים גדרי הגלות, ובמילא, נפעלת הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

המשימה של צ"ה: ווי וואנט משיח נאו

ב. [..] המטרה והמשימה המיוחדת במלחמה בזמננו היא – כפי שעכשיו הכרזתם והודעתם, ובקול גדול – "ווי וואנט משיח נאו", שאנחנו רוצים שמשיח יבוא עכשיו תיכף ומיד.

זוהי המשימה המיוחדת של דורנו זה ותקופתנו זו, ובפרט בשנה זו – להביא את משיח "נאו", תיכף ומיד.

ולכן מביאים עכשיו ל"צבאות השם" "חיילים" ("סאלדזשער'ס") חדשים, צבא חדש – כדי למהר את קיום כל זה בפועל, כדלקמן.

ג. תמיד היתה זו הבקשה והתביעה של יהודי – שמשיח יבוא מיד, במהרה.

ולכן אין מקום כלל שיהודי יאמר ח"ו, שהוא איננו רוצה, או איננו אוחז בזה, או שלא "ניחא" לו – שיכריזו ויבקשו "ווי וואנט משיח נאו":

כל יהודי מתפלל ומבקש במילים ברורות בשמונה עשרה, כשעומד לפני הקב"ה בעצמו – שאז הוא בודאי דובר אמת, וכאשר אומר להקב"ה עצמו מה הוא מבקש ממנו – ודאי שרוצה זאת באמת ולא מהשפה ולחוץ ("נאר געזאגט") ח"ו –

"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", שממש תיכף, באופן ד"מהרה", יצמח ויתגלה "צמח דוד עבדך", שזה הולך על משיח (ש"צמח שמו", כמובא בגמרא).

ויתירה מזו לאחמ"כ מוסיפים: "לישועתך [שהישועה מתבטאת ב"צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", כפי שאומרים לפנ"ז – "וקרנו (של משיח, "צמח דוד עבדך") תרום בישועתך"] קוינו כל היום" – כל היום הוא מקוה ומבקש שתהי' ה"ישועתך", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח",

[ודוקא ע"י אמירת כל–זה – תפלתו היא תפלה שלימה, כפי שאנשי כנסת הגדולה תקנוה]:

אפילו לאחר שהתפלל תפלת שמונה–עשרה בשחרית, וביקש אז "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", הנה באם עכשיו, באותו יום, הגיע הזמן דתפלת מנחה ומשיח עוד לא הגיע – אזי מכיון ש"לישועתך קוינו כל היום" – הוא מקוה ומבקש שוב גם בזמן מנחה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", שמשיח יבוא "מהרה", "נאו".

ואם ח"ו ה"מהרה" התעכב עוד כמה שעות – אזי "לישועתך קוינו כל היום" – הוא תובע זאת עוד פעם באותו יום בתפלת ערבית.

"כל היום" מבקשים ותובעים מהקב"ה, כפי שילד מבקש מאביו שבשמים שימלא את מבוקשו – "ווי וואנט משיח נאו", "מהרה":

מבקשים ממנו בתפלת שחרית, בבוקר, שיהי' "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח"; ואם ח"ו משיח לא בא עד הזמן דתפלת מנחה באותו יום, הוא איננו מסתפק בזה שבתפלת שחרית הוא כבר ביקש זאת, אלא מבקש שוב בתפלת מנחה, בזמן דמנחה; ובאם ח"ו משיח לא הגיע עד לזמן דתפלת ערבית, הוא שוב מבקש זאת.

ומקוה לזה "כל היום" (לא רק בשעת התפילה):

אע"פ שמתפללים (במשך השבוע) רק שלש פעמים ביום, ובמשך היום ישנן שעות נוספות שאז אינו אומר את המילים "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח כו'" – הרי זה רק שאינו אומר מילים אלו במשך כל היום;

אבל כיון שכל יהודי בתפלתו, כשעומד לפני הקב"ה ואומר לו את האמת – תובע שמשיח יבוא "מהרה", "נאו", ותובע זאת ומקוה "כל היום" – אזי התקוה שלו שמשיח יבוא "נאו", היא כל היום; וכל היום הוא מקוה שהקב"ה ימלא את תפלתו שיהי' "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח".

(משיחת יום ד', כ"ה כסלו, אור לב' דחנוכה ה'תשמ"א - ל"צבאות השם")

לימוד הרמב"ם מזרז את הגאולה

. . וע"י כללות מעשינו ועבודתנו בעניני תורה ומצוותי', הפצת המעיינות והיהדות חוצה – ממהרים את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובמיוחד – ע"י לימוד ספר הרמב"ם, שענינו – הלכות פסוקות, כלשון המשנה, **והרי לימוד המשנה שייך במיוחד לענין הגאולה – כפי שמביא אדמו"ר הזקן בלקו"ת מארז"ל "אין כל הגלויות הללו מתכנסות אלא בזכות** משניות **שנאמר גם כי יתנו בגוים גו'",**

במהרה בימינו ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

משיחות ש"פ בחוקותי תשד"מ

להשען על אבינו שבשמים?

ביום ד' ד' תמוז ה'תש"מ, נכנס האדמו"ר מסדיגורא לכ"ק אד"ש מה"מ ליחידות, בין הדברים אמר האדמו"ר מסדיגורא בשם אביו: בימות המשיח אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים.

אד"ש: שמעתי ממו"ח אדמו"ר ואח"כ מצאתי את זה בעוד ספרים שכתוב בסוף מס' סוטה הסימנים של עקבתא דמשיחא: שבת קמה באמה וכלה בחמותה, וחוצפא יסגא ואח"כ מוסיף ואין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים וצריך להבין מה החסרון בזה הרי בוטחים בה'?

והביאור בזה: כשאומרים שאנחנו נשב בצד ולא נעשה שום דבר ורק שהקב"ה יעשה בעצמו זה לא סימן טוב, אלא שצריכים לעשות ואז הקב"ה יעזור.

אגרות קודש

עידוד חזק ע"י 'גואלן של ישראל'

מענה לא' שאירע אבילות לאם הכלה בשבוע שלפני החתונה:

יספר לה מחז"ל – **שרגע אחד** לאחרי החורבן **נולד** גואלן של ישראל (**באם היו זוכין להגאל בדור ההוא**). ואחד הטעמים – שכשמאיזה טעם שיהי' יש ענין בלתי רצוי, הקב"ה מביא בהקדם עידוד **חזק** שלא יפלו ח"ו ברוחם **וכו'. ואשריהם** שבחתונתם **תומ"י** מתחילים בהמשכת ברכות השם **גם** לכל המשפחה, כיון שהתורה מצוה אותם להיות שמחם בשמחת החו"כ שי', ומקרב גאולת ושמחת כל בנ"י וכהל' בברכת נישואין: מהרה ישמע כו' שמחה כו'.

(ממכתב שלהי סיון ה'תשמ"ב)

הידור מצוה מביא את הגאולה

ב"ה, יום א' דחנוכה,
ה'תשמ"ב. ברוקלין, נ.י.

אל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה! . . ויה"ר אשר במדתו של הקב"ה שהיא מדה כנגד מדה, אלא שכמה פעמים ככה – יהדר, כביכול, השם בחנוכת בית המקדש השלישי והנצחי בהידור מן ההידור, ובזה – אחישנה בזמן במובן הפשוט (בכמות הזמן – תיכף ומיד) ואחישנה גם באיכות (ברוחניות) במצב הרוחני כמו שהוא בהווה, מבלי לחכות כלל להעלאה בקודש, בנר מצוה ותורה אור, עוד יותר,

ובאתערותא דלעילא יאר הוי' אלקי צבאות פניו אלינו ישיבנו ונושעה, ישועה וגאולה נצחיית

וקיימת שאינה בטלה עולמית, שאין אחרי' גלות, גאולה האמתית והשלימה ע"י אחד ויחיד דשמונה נסיכי אדם – משיח צדקנו.

בברכה לחנוכה מאיר בבית ובחוץ וגם בכל ימות השנה.

חי"ק

ההכנה הכי מתאימה לקרב ביאת המשיח

ב"ה, עשירי בשבט, הילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר, ה'תשמ"ג
ברוקלין נ.י.

הנהלת בית חב"ד
פאולא, ברזיל

שלום וברכה

בנועם קיבלתי הידיעה שמתכוננים להוציא לאור בקרוב מספר המאה של העתון . . ויהי רצון שיקויים בהם מאמר חכמינו ז"ל – שמתאים הוא לנידון דידן – מי שיש לו מנה (מאה זוז) רוצה מאתים כו'. ורצון יראיו יעשה, שימלא השי"ת משאלות לבבם לטובה במספר האמור.

ואף שבודאי ובודאי יבוא משיח צדקנו הרבה והרבה זמן קודם לזה, הרי גם בימות המשיח – מצות ואהבת לרעך כמוך, כלל גדול בתורה, בתוקפה תעמוד, כולל השפעה על כל אחד ואחת שאפשר להגיע עליהם בתכלית השלימות בכל עניניהם על ידי חיי יום–יום בהתאם לתורתנו, תורת חיים.

וכמדובר כמה פעמים, העבודה וההכנה הכי מתאימה לקרב ביאת המשיח וגאולה האמיתית והשלימה הרי היא פעולות מעין סדר החיים אז, שהוא לתקן עולם במלכות שד–י, ובפשטות – הפצת היהדות, לימוד התורה וקיום מצוות' באופן דמוסיף והולך ואור, מיוסד על הכלל שהמעשה הוא העיקר, קיום מצוות מעשיות בפועל . .

בברכה להצלחה
ולבשורות טובות
בכל האמור
חי"ק

תקופה והתפתחויות בלתי רגילות

ב"ה, ערב שבת קודש פ' צו, שבת הגדול, י"א ניסן, נשיא לבני אשר, ה'תשמ"ז ברוקליו, נ.י.

אל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם ה' עליהם יחיו

שלום וברכה !

בהמשך למכתב מיום קמי שבת קודש מברכים חודש ניסן, שבו דובר על תוכן העניו של חפזון, הקשור בחג הפסח וביציאת מצרים, שהוא אחד מן הנקודות המיוחדות שבהן שונה חג הפסח מכל

שאר החגים. כפי שהדבר מתבטא בשמו של החג – "פסח" – (במשמעות של "דילוג"), ובמיוחד כפי שמושג זה בא ומתבטא ב"חפזון דקדושה" בחיים היום־יומיים היהודיים על פי התורה והמצוות – ראוי להוסיף בזה עוד נקודות אחדות.

. . באשר לנקודה השניה, בענין חודש ניסן, צריו כי החודש, חודש הגאולה, מתייחס וקשור לגאולה השלימה, הגאולה של באחרית הימים, הגאולה האחרונה, הגאולה הנצחית, שהתורה אומרת בקשר לכך "עת קץ, יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים".

אנו רואים בזמננו – תקופה שיש בה הסימנים של אחרית הימים (כפי שהם מובאים בתורה) – תופעות והתפתחויות בלתי רגילות בתחומים וכיוונים שונים: בצד הטוב – תוקף וזריזות בלתי רגילים, וכן – בענינים בלתי רצויים, הצריכים עדיין להתברר ולהתלבן עד לשלימות (גם מוחלטת) בהם, שאף הם באו ובאים באופו של חפזון, בפתאומיות ובאופן בלתי צפוי.

מגיעים חודש הגאולה, התחלת ניסן וערב פסח, ומזכירים לנו שעומדים ביציאה מגלות "מצרים", ובבירורים האחרונים, לברר מה הוא "חמץ" ומה הוא "מצה", ויש לבער את החמץ, מוקדם ככל היותר, "לאור הנר", באור הנשמה – "נר השם נשמת אדם" – לחפש גם את החמץ החבוי, לזרוק ולבטל את כל מה שהוא ההיפך מטוב ומקדושה.

וצריכה להיות השתדלות של כל אחד לחזק בו וסביבו ובעולם – את החפזון דקדושה ואור, ויתר על כן – לזרז את הגאולה השלימה על ידי משיח צדקנו, וכפי שאנו מתפללים את תפלת דוד, יחד עם דוד נעים זמירות ישראל: "תפלה לדוד גו' כי עני ואביון אני", למרות שהוא דוד המלך הרי הוא ביישן וחש באמת לאמיתו כי הוא "עני ואביון", ומתחנן לפני ה': "שמרה נפשי" (בתחום של "סור מרע") ו"הושע עבדך" (בתחום של "עשה טוב") וכל זה במלוא השלימות, עד לידי "שמח נפש עבדך", עבודת השם בשמחה ובטוב לבב, וממשיכים גם בהקשר לעולם – "כל העולם" "כל גויים אשר עשית יבואו וישתחוו לפניך ה'",

– לזרז זאת על ידי מעשינו ועבודתינו, לקיים את ציווי ה' ובלשון הרמב"ם:

"צוה משה רבנו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח", שהיהודים יפיצו בין העמים את שבע המצוות האלוקיות לבני נח עם ענפיהן.

. . בברכה להצלחה בכל האמור ולחג הפסח כשר ושמח

/מקום החתימה/

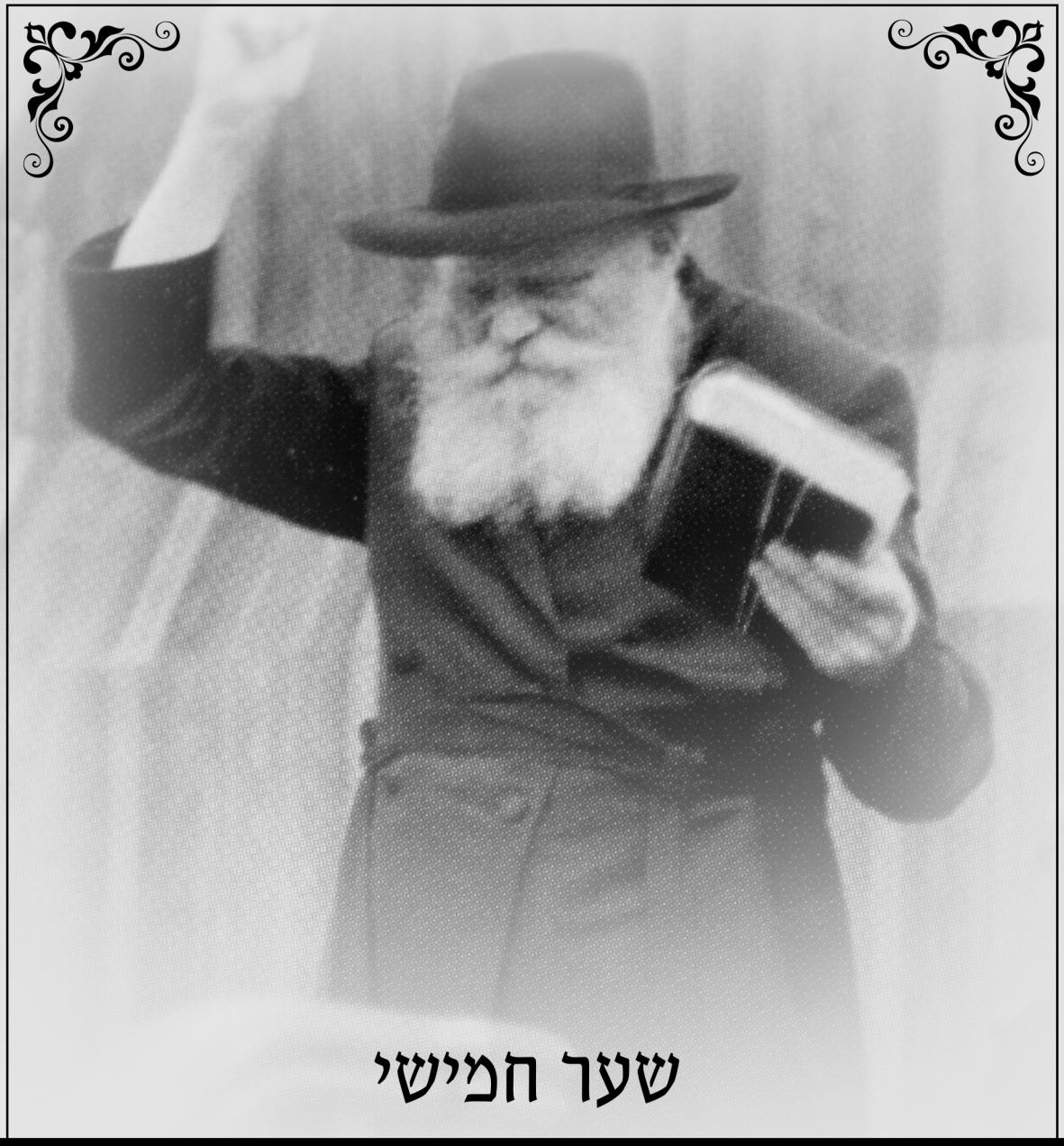

שער חמישי

תשמ"ח - תשנ"ב

פתיחה

אחרי כל חלקי החוברת הקודמים בהם ראינו את התקדמות תהליך הגאולה בדורנו, שער זה הינו השער החותם את תהליך זה בתורת אד"ש.

שער זה מתחיל משנת תשמ"ח, שעל תקופה זו הודיע כ"ק אד"ש שהיא "תקופה חדשה" ע"ד התקופה שהתחילה בי"א שבט תשי"א עם התחלת נשיאותו של כ"ק אד"ש (ראה בשיחה לקמן).

על תקופה נפלאה זו אומר אד"ש שהיא סיום העבודה בגלות, ומשום כך תקופה זו מתאפיינת בשיחות בסגנון שאינו מצוי בשנים שלפנ"ז, בעוד שבשנים הקודמות דובר אודות כך שזמננו ראוי לביאת המשיח ושיש להשתוקק לבואו - הרי שבתקופה זו מודיע כ"ק אד"ש שהסתיימה העבודה, עניני הגאולה כבר מתחילים, העולם משתנה כתוצאה מזה, והעבודה הנדרשת מיהודי גם היא עולה מדרגה בעקבות כך.

לאורך שער זה לוקטו מקצת משיחות וביטויים נפלאים אלו, והלומד הרוצה לחזות במלא זיוה והודה של תקופתנו עליו ללמוד היטב את השיחות משנים אלו.

כ"ב שבט תשמ"ח - תקופה חדשה

בדורו של נשיא דורנו גופא ישנם כמה שלבים ותקופות, ובכללות – שלושה שלבים: (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין. (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר (היום השלם הראשון לאחרי ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א) – כשהתחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות" של הדור השביעי מאדה"ז (או הדור התשיעי מהבעש"ט). (ג) התקופה לאחר הסתלקות בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר (כ"ב שבט תשמ"ח).

. . ועפ"ז יש לומר החילוק בין ג' התקופות הנ"ל:

יום העשירי בחודש האחד עשר קאי על סיום וגמר העבודה של בירור ה"שיריים" האחרונים של הגלות, "לצחצח את הכפתורים". ובסגנון האמור: גמר ושלימות העבודה במשך הדורות להמשיך "אחד עשר" ב"עשר", אבל באופן שעדיין ישנם ב' ענינים נפרדים (מצד גדרי התחתונים): עשירי מצד הימים ואחד עשר מצד החדשים – כי הדרגא דאחד עשר ("וידבר אלקים גו'" שלמעלה מעולם) עדיין לא חדרה לגמרי בעולם (עשר), במילא יש אמנם החידוש (חודש) דאחד עשר, אבל העבודה הגלוי' (מצד הימים, ענין האור והגילוי) מתבטאת עדיין בדרגא של עשר [כמבואר במ"א שתוכן העבודה דכ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין התבטא בגילוי דעשירי].

היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר – מציין שנוסף ולאחרי העבודה דיום עשירי בחודש אחד עשר, משיגים ומתעלים (ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש") גם להגילוי (יום) דאחד עשר, ובאופן כזה שזה מעלה גם את הגילוי דיום העשירי להדרגא ד"אחד עשר יום". אזי ישנו אחד עשר, הן מצד החודש (חודש אחד עשר) והן מצד היום והגילוי (יום אחד עשר), אחד עשר הן כפי שזה נמשך למקבל (לבנה, חודש), והן כפי שזה מצד המשפיע (חמה, יום). אבל כ"ז הוא בדרגא דאחד עשר ששייך ובערך לעשר.

בזה גופא מגיעים אח"כ לדרגא גבוהה עוד יותר – שאוחזים כבר לאחרי סיום עבודת כל הבירורים, ואף כבר "צחצחו את הכפתורים" וכו', וצריכים רק להיות מוכנים לקבלת משיח צדקנו – השלימות דאחד עשר (לגמרי שלא בערך לעשר), שפועל את החיבור והאיחוד דעשר (מצד ענינו הוא) ואחד עשר (מצד ענינו הוא) – כמרומז בכ"ב שבט:

כ"ב הוא אחד עשר בכפליים (אחד עשר יום מיום האחד עשר בחודש האחד עשר). זאת אומרת שבימי החודש עצמם – יש ב' פעמים אחד עשר (נוסף לכך שזהו בחודש אחד עשר). ויש לומר שזה מבטא את תכלית השלימות דאחד עשר (התאחדות עשר עם אחד עשר), שגם בדרגת הגילויים ובדרגת המשפיע (יום) יש הן אחד עשר כפי שזה מעלה את העשר (תחתונים), והן אחד עשר מצד עצמו, מצד עצם המשפיע – אחד עשר בטהרתו ממש, מצד עצמותו יתברך, וכן – חיבור שניהם יחד.

קונטס "בך יברך ישראל", כ"ב שבט תשנ"ב

מעלת התקופה

ירידה לצורך עליה

בשיחות שלפנינו מסביר כ"ק אד"ש שאף שנראה שבדורות האחרונים היו כמה עניני ירידה ונמצאים בחצי כדור התחתון שהוא מקום נחות וכו', דוקא משום כך דורנו זה הוא דור הגאולה, שכן הוא מברר את המקומות הנחותים ביותר, וע"י הירידה שהיתה מגיעים לעליה הגדולה של הגאולה האמיתית והשלימה.

כיבוש חצי כדור התחתון כהכנה לגאולה

בדורנו זה נתגלה שחודש תמוז הוא חודש הגאולה – גאולתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בי"ב־י"ג תמוז, וכמשנ"ת במק"א שבדורנו זה, דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, מתחילה כבר ה"טעימה" מעין הגאולה העתידה ש"צום הרביעי" יהפך לששון ולשמחה, עי"ז שלפני "צום הרביעי" ישנו חג הגאולה, שפועל שהחודש כולו נעשה חודש הגאולה.

ויש לקשר זה עם כ"ח סיון, ה"כח" דסיון – תוספת כח (לא רק בנוגע לקיום ציוויי התורה, אלא) גם בנוגע לעבודה דבירור העולם לעשות לו ית' דירה בתחתונים (ע"י כיבוש הארץ, החל משילוח המרגלים, "שלך לך, לדעתך"), שעיקרה בחודש תמוז, לאחרי כ"ח סיון:

מהענינים העיקריים בגאולת י"ב־י"ג תמוז – שעי"ז נתאפשר בואו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לחצי כדור התחתון, שאז ניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בבל העולם כולו, כולל גם החידוש שבהפצת התורה והמעיינות בחצי כדור התחתון, כידוע הפתגם שבחצי כדור התחתון לא הי' מתן תורה, תחתון שאין תחתון למטה ממנו, ואעפ"כ, גם בו נעשית הפצת התורה והמעיינות, ויתירה מזה – ממנו אורה יוצאה לכל העולם.

ויש לומר, שהחידוש דהפצת התורה והמעיינות בחצי כדור התחתון קשור עם ה"כח" דסיון – תוספת כח לא רק על הענינים שניתנו במ"ת, אלא גם על הענינים שנתחדשו ע"י עבודתם של ישראל

באופן ד"לדעתך" ("הי' לך לעזרני"), כבנדו"ד, הפצת התורה והמעיינות גם בחצי כדור התחתון, אע"פ שמ"ת לא הי' בחצי כדור התחתון.

וענין זה נתגלה גם ביום כ"ח סיון (כמה שנים לאח"ז) – שאז התחילה תנופה חדשה בהחזקת והפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות, ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ביסדו המוסדות המרכזיים "מחנה ישראל", "קה"ת" ו"מרכז לעניני חינוך", ונמשכה העבודה דמוסדות אלו במשך עשר שנותיו האחרונות דכ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין, ומוסיף והולך יותר (כהציווי "מעלין בקודש") לאחרי הסתלקותו, שגם אז "אשתכח כו' יתיר מבחיוהי", במשך ארבעים שנה, ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", באופן כ(ציווי) חז"ל ד"קאי איניש אדעתי' דרבי'".

משיחות ש"פ שלח תשמ"ט

גלות וגאולה - ירידה צורך עליה

א. העילוי של חודש הרביעי נתגלה עוד יותר בדורות האחרונים – ע"י הגאולה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בי"ב י"ג תמוז (והתחלתה – בג' תמוז), שעשתה (הפכה) את החודש כולו ל"חודש הגאולה":

המאסר בא בגלל חושך הגלות (אשר החל (ברמז) בשבעה עשר בתמוז עוד בזמן שביהמ"ק קיים), ובפרט במדינה ההיא, בימים ההם עוד קודם ע"י המאסר, מאסר באופן הקשה ביותר, הקשור עם יסורים ועינויים, ועד להחלטת הממשלה ההיא דהיפך החיים ר"ל;

ודוקא ע"י הירידה (לפי שעה) נפעל (לא רק השחרור של בעל המאסר והגאולה למצב כפי שהי' קודם המאסר, אלא) עילוי נעלה [ועד שלאחר זמן – ראו בשכל ובעיני בשר איך שמהלך הדברים של המאסר הי' בפנימיות – בשביל העילוי]:

הגאולה (והמס"נ של בעל הגאולה אשר באה בגלוי ע"י המאסר) פעלה שגם מצד המקבל, מצד תחתונים, יהי' קל יותר לקיים תורה ומצוות. הגאולה הכניסה גאולה ותוקף אצל כל יהודי בכל עניני תורה ומצוות, שיוכלו לקיימם בלי מניעות ועיכובים (דעולם),

משיח מוכן לבוא

בחלוקת דולרים לצדקה - יום ראשון י"ב מר-חשון תשנ"ב: כתב סי.אן.אן ניגש אל כ"ק אד"ש ושאל: "רבי אמור לנו את המסר שיש לך לעולם אודות משיח"? **אד"ש:** "אני הדפסתי, זה נדפס בעיתונות בכל המדינות. ובאם רצונך לחזור על זה - חזור ואמור שמשיח מוכן לבוא עכשיו, ומה שנותר לנו לעשות, הוא להרבות יותר בשטח של טוב וחסד". **הכתב:** "שהאנשים יעשו טוב וחסד כדי שהוא יבוא"? **אד"ש:** "לעשות קצת יותר, ואז יבוא מיד".

כידוע דברי בעל הגאולה שכותב, ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם את כל מחבבי תורתנו הק', שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה כו'", אשר זה כולל את כל הסוגים שבבני ישראל, כל בנ"י.

ונוסף לזה שהגאולה הקלה על עבודת היהודים (המקבל) – נוסף עי"ז בפשטות בהפעולות דהרבצת התורה וחיזוק הדת, וכפי שרואים בפועל שלאחר הגאולה נתחזקה ונתרחבה, ועד שלא בערך, העבודה דהרבצת התורה וחיזוק היהדות והפצת המעינות חוצה, ועד לאופן אחר לגמרי ונעלה יותר, ועד להגיע בכל קצוי תבל, ובאופן דפעולה נמשכת – מוסיף והולך (כדלקמן).

ויתירה מזה (כמדובר פעם בארוכה): היות שהדור (של בעל הגאולה) הינו הדור האחרון של הגלות והדור הראשון של הגאולה, הרי גאולתו היא השלב האחרון בהגאולה, בתור הכנה להגאולה האמיתית והשלימה [כידוע שכל ענין של גאולה (אפילו גאולה ש"לאו גאולה דגלות היא אלא שיגאלנו מן הצרות הבאות עלינו כו'", הרי זה קשור עם הגאולה האמיתית והשלימה (מן הגלות), עאכו"כ גאולה של נשיא בישראל בענינים דהרבצת התורה והפצת היהדות והמעינות חוצה, שמביאה את הגאולה],

ועד שבדור זה בכלל ובהגאולה במיוחד – מתחילה ה"טעימה" (טועמי' חיים זכו) מהגאולה העתידה, כולל גם – להרגיש איך שהפנימיות דהירידה, כולל דצום הרביעי – היא ענין נעלה, ועד מעין הגילוי דלע"ל כשצום הרביעי יהפך לששון ולשמחה – עי"ז שקודם צום הרביעי באה הגאולה, אשר פועלת ומגלה שכל החודש הוא "חודש הגאולה".

ב. עפ"ז יש לומר הטעם לכך שהקב"ה הביא את בעל הגאולה ואת מקום הפצת התורה והחסידות דוקא לחצי כדור התחתון,

כשם שישנו החידוש בזמן דחודש הרביעי (לגבי החודש השלישי, החודש דמ"ת) – הרי זה מתבטא גם במקום [כידוע שזמן ומקום קשורים זב"ז], כפי שהי' במ"ת: עיקר העבודה דבנ"י בכח עצמם מתחילה כשמתרחקים מהחודש השלישי הזמן דמתן תורה, ומהמקום בו הי' מ"ת (הר סיני), כל זמן שעומדים "ליד" (מתן תורה ב)הר סיני הרי הם תחת השפעתו כאיש אחד בלב אחד.

ע"ד חילוק זה הי' אצל בעל הגאולה: כתוצאה מה(מאסר וה)גאולה הגיע לאחרי המשך כמה ענינים לחצי כדור התחתון, אשר שם "לא הי' מתן תורה" (כנ"ל), וכל ההעלמות וההסתרים אשר היו בגלות אמריקא (אשר רבות בשנים שלטה בה ההנחה אצל כמה מבנ"י ש"אמעריקא איז אנדערש" (– אמריקא היא שונה)) – מתוך כוונה לעשות מהמקום – מקום תורה, ועד מקום מתן תורה – כציווי התורה מה להלן (במ"ת) – אף כאן באימה וביראה וברתת ובזיעה, דוקא עי"ז נפעלת שלימות ההשפעה (דמתן תורה בחודש השלישי ובחצי כדור העליון), עי"ז שההשפעה ד(מתן) תורה מגיעה בגלוי עד למטה מטה (בחצי כדור התחתון שבו לא הי' מ"ת בגילוי), ומתקבלת ע"י המקבל (בחי' רביעי), באופן שזה נעשה מקום תורה ומתן תורה.

זאת אומרת, שהגם שביאת כ"ק מו"ח אדמו"ר לחצי כדור התחתון היתה גלות בתוך גלות – לאחרי כל הגלויות שגלתה ליובאוויטש ["מליובאוויטש לראסטאוו, מראסטאוו בגלות פעטערבורג, מפעטערבורג בגלות לאטוויע, מלאטוויע בגלות פולין, ומפולין כו' בגלות אמריקא"], ומובן גודל

הירידה דגלות, כפי שזה מקשה על יהודי לעשות עבודתו (אפילו בענינים דשליחות מעבודת נשיא ישראל, כ"ק מו"ח אדמו"ר – אעפ"כ, הרי דוקא שם נשלמת הכוונה ד(מתן) תורה, שזה יגיע למטה מטה, ולעשות לו ית' דירה בתחתונים.

ויש לומר הטעם, כי בהתקרבנו להגאולה העתידה לבוא, צריך להתוסף בבירור התחתון (המקבל) לעשותו יותר ראוי וכלי להיות דירה לו יתברך, כפי שיהי' בשלימות הגילוי לעתיד לבוא.

לכן סדר העבודה בדברי ימי ישראל, הוא שקודם היו בנ"י במקום אחד(בארץ ישראל), ומשם יצא אור התורה והמצוות בכל העולם, ואח"כ – בגלות בבל, ובעיקר – עד גלות אדום, התפזרו בנ"י, אחד מהם גלה לברבריא, ואחד מהם לסרמטיא כו', ומדור לדור – מתפשטים עוד יותר, בכדי לפעול בירור העולם בכל מקום ומקום באופן דמלמטה למעלה, אבל כל זה עדיין בחצי כדור העליון (ומשם נתפשט האור גם בחצי כדור התחתון); ועד שהתקרבו עוד יותר להגאולה, ובנ"י בקהל גדול הגיעו גם לחצי כדור התחתון, ועד לזמן בוא בעל הגאולה לכאן – בכדי לפעול במקום זה הבירור, אשר עי"ז נפעלת שלימות ההשפעה דמ"ת, כנ"ל.

. . ג. ועד"ז יש לומר בנוגע לזה שקביעת מקום דירתו של בעל הגאולה הי' דוקא בחצי כדור התחתון:

כשם שבעולמות בכלל נעשה דירה לו ית' דוקא בעוה"ז התחתון, ועי"ז נעשה עלי' בכל העולמות – כמו"כ הוא גם בעוה"ז עצמו, שהשלימות שבזה נפעלת בחצי כדור התחתון (ששם לא הי' מ"ת), ועי"ז נעשה עלי' בכל העולם, גם בחצי כדור העליון.

וי"ל, שמכיון שהדור (דבעל הגאולה) אוחז בסוף העבודה בזמן הגלות, קרוב וקודם לגאולה, וישנו כבר ה"טעימה" בעניני הגאולה (כנ"ל ס"ד) – לכן, סיבב הקב"ה את הסיבות שבעל הגאולה ילך ממקום אבותיו ויגיע לחצי כדור התחתון, ויקבע שם מקום דירתו ומקום עבודתו (בעשר שנים האחרונות שלו בעלמא דין) – כך שדוקא במקום זה (בחצי כדור התחתון) יהי'(משנת ת"ש ולהבא, עד סוף זמן הגלות) מקור המעינות – מקור מים חיים – דהפצת המעינות חוצה, וממנה יוצאה אורה – מלמטה למעלה – לכל העולם כולו, גם בחצי כדור העליון, להיפך מסדר העבודה דרבותינו נשיאינו שלפניו – שמחצי כדור העליון הגיע – מלמעלה למטה – בכל העולם.

וכפי שרואים בפשטות בעיני בשר – מראה באצבעו ואומר זה – שאע"פ שביאת בעל הגאולה בחצי כדור התחתון הי' גלות בתוך גלות (בערך לעיר ליובאוויטש כו') – הרי דוקא ע"י ביאתו וקביעת מקומו כאן, נתחזקה ונתרחבה ועד שלא בערך, עד באופן חדש, העבודה ד"ליובאודטש", הפצת היהדות והפצת המעינות חוצה, כולל ובמיוחד באהבת ואחדות ישראל (הפירוש (והעבודה) ד"ליובאוויטש"), לגבי כפי שזה הי' ע"י רבותינו נשיאינו שלפניו בחצי כדור העליון (כולל גם בהעיר "ליובאוויטש"),

ובאופן כזה שדוקא ממקומו בחצי כדור התחתון מתפשטים המעינות חוצה, בכל העולם כולו, גם בחצי כדור העליון – "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה" – בהרחבה יתירה מכפי שהי' עד אז, החל בשנת ת"ש, שבעל הגאולה הגיע לכאן, ואח"כ במשך העשר שנים (עד תש"י) שעבד עבודתו, וגם אח"כ באופן דפעולה נמשכת והולך ומתפשט באופן דמוסיף והולך ואור, ע"י תלמידיו ושלוחיו,

בפרט שכבר אוחזים בשנת הארבעים מאז תש"י, ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועיניים לראות ואזניים לשמוע", וקאי איניש אדעתא דרבי', והולך ומוסיף ואור.

. .ד. אמנם ישנם כו"כ ענינים אשר הינם בדוגמת הגאולה – ענין הצדקה (אשר גואל (החיית) את נפש העני), ענין התפלה, ועוד כמה וכמה ענייני תומ"צ, ועד שיכולים לטעון ("יפה נדרשת") שישנם ענינים אשר הינם נעלים יותר – כמאחז"ל "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא", עי"ז מגיעים בעצמות ומהות, תענוג הבורא (משא"כ עוה"ב הוא בעיקר גילוי תענוג נברא), ובפרט ע"י הפצת המעינות חוצה בחצי כדור התחתון וכו' וכו' — על כך טוען כל יהודי, "נער ישראל ואוהבהו" (הבן חמש למקרא ששייך דוקא ללימוד הפשט) – דרשות הינן "יפה נדרשת", אבל זוהי "דרשה" (בתורה) גאולה רוחנית, אבל הוא הרי מחכה לו בכל יום שיבוא גאולה כפשוטה. ה"נער ישראל" צועק: אנו רוצים את הגאולה בפשטות, בעולם העשי'!

לומדים בתורה אודות ענין הגאולה (ובפרט ברמב"ם סוף הל' מלכים), וכל העוסק בתורת כו' כאילו כו' צועק ה"נער ישראל": "עד מתי קץ הפלאות" – אחכה בכל יום להגאולה כפשוטה, בפשטות ממש, באופן גלוי, מראה באצבעו ואומר זה – הנה הגאולה בפועל!

וכאשר ה"נער ישראל" מכריז "עד מתי" מתוך צעקה אמיתית – הרי כטבע האב ועאכו"כ אבינו שבשמים – שמקיים את בקשתו.

וכידוע הסיפור עם גדול בישראל, אשר אמר שבבואו למעלה (אחרי מאה ועשרים שנה) יעשה רעש (שהי' ראוי לכך) שהקב"ה יביא את הגאולה. אחרי הסתלקותו והגאולה עדיין לא באה – אמר גדול אחר, שנראה שנתנו לאותו גדול גילוי נעלה ביותר למעלה, אשר גרם לו "לשכוח" כביכול בנוגע להבטחתו;

[כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר בחיוך:] היות שמשיח עדיין לא בא – כנראה שלמעלה מצאו עצה איך לפעול אצל אותו גדול לדחות זאת...

יתכן שהעצה לזה היא, לעשות נדר על דעת רבים, אשר אז הרי הדין הוא ש"אין לו התרה בלא דעתם". אפילו אם יפעלו אצל אחד או אחדים, הרי זה לא יעזור, משום שפסק הדין בתורת ה' הוא, שנדר על דעת רבים נשאר בקיומו. המסקנה מכל האמור לעיל – שתיכף ומיד ממש תבוא בפועל הגאולה האמיתית והשלימה, ע"י משיח צדקנו, וכל בנ"י הולכים, ביחד עם בתיהם, בתי תורה תפלה וצדקה, לארץ הקודש, ולירושלים עיר הקודש, בביהמ"ק השלישי, בקדש הקדשים, ומתגלה שם

הבקשה היחידה

בחלוקת דולרים לצדקה - מנ"א תש"נ: עבר אחד ואמר שיש לו בקשה אחת ויחידה - שמשיח יבוא. **אד"ש:** זו הפעם הראשונה שאני פוגש יהודי שהבקשה היחידה שלו שמשיח יבוא.

מטה אהרן אשר מונח שם למשמרת, ו"יפרח בימיו צדיק – שבימיו (של משיח) תחזור הכהונה ויפרח מטה אהרן" ומשה ואהרן עמהם.

משיחות ש"פ קרח תשמ"ט

שנת הארבעים

ביו"ד שבט תש"נ מלאו ארבעים שנה לנשיאות כ"ק אד"ש מה"מ, באותה תקופה הרבי הסביר שתאריך זה הינו ציון דרך חשוב בדרך לגאולה, וזה מהווה שלב נוסף בהכנת הדור לגאולה. בשיחות שלפנינו הובאו חלק מביטויים אלה מהם ניתן לראות את גודל מעלת התקופה שהחלה ביו"ד שבט תש"נ.

שנת הארבעים - ההכנה הכי קרובה לגאולה

א. מהענינים העיקריים במתן־תורה – גילוי פנימיות התורה, שזהו תוכן הציווי שבפרשתנו "וידעתם כי אני הוי'" (בהמשך למ"ש בהתחלת ענין "אמור לבני ישראל אני הוי'"), כדאיתא בזהר "פקודא דא קדמאה לכל פקודין . . למנדע לי' לקב"ה כו'", ידיעת אלקות, "דע את אלקי אביך (ועי"ז) ועבדהו בלב שלם", ע"י לימוד פנימיות התורה באופן של הבנה והשגה בחכמה בינה ודעתי, שעי"ז מביאים את הגאולה האמיתית והשלימה ("והבאתי אתכם אל הארץ") – ולעת"ל "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר . . יפקון בי' מן גלותא ברחמי", וכמענה מלך המשיח על השאלה "אימת אתי מר" – "כשיפוצו מעינותיך חוצה".

ועיקר הגילוי דפנימיות התורה התחיל בזמנו של האריז"ל שאמר ש"בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה", ועוד יותר לאחרי שנת הת"ק באלף הששי – התחלת הבוקר דיום (אלף) הששי, או חצות יום הששי – בגילוי תורת החסידות ע"י הבעש"ט, ובפרט בתורת חסידות חב"ד ע"י רבינו הזקן, ובפרט לאחרי הגאולה די"ט כסלו שאז התחיל עיקר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", והולך ומוסיף ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לנשיא השמיני, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, הן באופן נשיאותו בחיים חיותו בעלמא דין, והן באופן נשיאותו לאחרי ההסתלקות (ש"אשתכח יתיר מבחיוהי") כנשיא התשיעי דדור התשיעי (מהבעש"ט), דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה – דור עשירי.

ב. ומעלה מיוחדת בשנה זו – "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש":

בעשירי ל"עשתי עשר חודש" השתא ימלאו ארבעים שנה להנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר כנשיא התשיעי, שאז נעשית שלימות העבודה דדור התשיעי – בכל עניני התומ"צ, כולל ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה – באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", "קאי איניש אדעתי' דרבי'".

ובעמדנו "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחר לחודש", "ראש חודש" שכולל כל ימי החודש, וכולל ובפרט יום העשירי שבו (העשירי יהי' קודש) – מכריז משה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז ניצוץ משה שבכאו"א מישראל: "רב לכם שבת בהר הזה", "הרבה

גדולה לכם ושכר . . קבלתם תורה כו'", כבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו ובריבוי מופלג, ובאופן גלוי לעין כל, "אלה הדברים", ולאידך, הענינים הבלתי־רצויים שהיו בעבר – שבודאי נתתקנו ע"י התשובה, ובפרט ע"י הפעולה ד"שאו את ראש בני ישראל" ע"י רבותינו נשיאינו (נשיא מלשון נשיאות) עד לנשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר – מזכירים ברמז בלבד, בשביל העילוי דאתהפכא (כנ"ל ס"א).

ולכן – ממשיך משה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, בהכרזתו – "פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם גו'"

הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' שלימות הגילוי דבחי' אחד עשר, "אנת הוא חד", ובלשון הכתוב בפרשת השבוע – "והבאתי אתכם אל הארץ", לשון חמישית של גאולה, הקשור עם גילוי בחי' החמישית.

וכל זה – בהוספה על המעלה דשנת ה'תש"נ ("הי' תהא שנת נסים"), אשר, ע"פ האמור לעיל בהחשבון דשנת הת"ק לאלף הששי, נמצא. ששנת תש"נ היא חצות יום הששי, או שעה שלישית אחר חצות, בסמיכות ממש לכניסת השבתי ("יום שכולו שבת").

ג. ובאותיות פשוטות – בנוגע למעשה בפועל:

במשך כל שנות הגלות האמינו ומאמינים כל בנ"י באמונה שלימה בביאת המשיח, ומצפים לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא".

וככל שמתארך גלות זה האחרון (גלות אדום) שנתארך ביותר וביותר – הרי, אע"פ שלא מבינים כלל וכלל הסיבה לאריכות הגלות עד היום הזה, לאחרי שכבר נתקיימו כל הסימנים דעקבות משיחא (בסיום מסכת סוטה וכיו"ב). וכבר בזמן הגמרא "כלו כל הקיצין", וכן הקיצים שנאמרו ע"י גדולי ישראל בדורות שלאח"ז – לא נגרע ח"ו בשלימות ותוקף האמונה דבנ"י בביאת המשיח. ואדרבה – אריכות הגלות מוסיפה בהצעקה "עד מתי", ובהתביעה כביכול להקב"ה "והצל לא הצלת את עמך", והבקשה והדרישה לגאול את בנ"י תיכף ומיד ממש.

ועאכו"כ בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה – "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו'", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה – צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה ממש, ע"י חיזוק האמונה בביאת המשיח, הצפי' והבקשה ודרישה לביאתו, ועוד ועיקר ע"י ההוספה בעניני תומ"צ ובפרט בהפצת המעיינות חוצה, האנשים והנשים והטף, כל אחד ואחת לפי ענינו.

משיחות ש"פ וארא תש"נ

אין סיבה לעיכוב הגאולה

בעמדנו בהתחלת יום ההילולא ד"ויהי בארבעים שנה" נשלמו כבר כל עניני העבודה ומוכנים לגאולה האמיתית והשלימה:

ביום ההילולא ד"ויהי בארבעים שנה", מראים באצבע ואומרים זה: הנה החסידים של כ"ק מו"ח

אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, ביום זה מלאו ארבעים שנה להילולא שלו, ארבעים שנה שעולה למעלה בעילוי אחר עילוי, וביחד עם זה, יורד ונמשך למטה מטה ("פועל ישועות בקרב הארץ"), כאמור, שהולך וניתוסף בריבוי מופלג בגילוי פנימיות התורה – "והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר" – כפי שנתגלה בתורת חסידות חב"ד ועד לאופן דהפצת המעיינות חוצה, כולל גם הבירור והזיכוך והצירוף דכל עניני העולם (חוצה) שגם הם "יזהירו כזהר הרקיע", עד שמסיימים כבר ה"פכים קטנים" דעבודת הבירורים.

ולהעיר, שהלשון "פכים קטנים" נאמר בנוגע ליעקב, שכבר אז נשארו רק "פכים קטנים", וכבר אז התגברו על הקשיים, שגם במצב שהי' צורך להאבק עם שרו של עשו, נצחו יעקב, ולא עוד אלא שעשו ביקש מיעקב "נסעה ונלכה ואלכה לנגדך", שיבואו יחד להר שעיר, ותהי' כבר השלימות ד"והיתה לה' המלוכה" (כסיום הכתוב "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), אלא, שיעקב "הרחיב לו הדרך", כיון שרצה שתהי' עבודת הבירורים בשלימות; אבל לאחרי "מעשינו ועבודתינו" במשך כל הדורות (מזמנו של יעקב עד לימינו אלה) – בודאי נסתיימה כבר עבודת הבירורים בשלימות.

במשך הדורות היו כמה צדיקים, אשר, בידעם גודל צער הגלות ("שכינתא בגלותא", חב"ד'ניק בגלותא, וסתם יהודי בגלותא), רצו לדחוק את הקץ. וגילו להם מלמעלה שאם ידחקו את הקץ ישארו ריבוי ניצוצות שלא נתבררו עדיין (מפני קוצר הזמן), ועי"ז פעלו לדחות את הקץ לזמן מאוחר יותר וכו'. אמנם, בימינו אלה, בודאי נשלם כבר הבירור דכל הניצוצות, שכן, לאחרי אריכות הגלות יותר מ-1900 שנה, טוענים בנ"י: "וויפל איז א שיעור צו וואַרטן" [כמה אפשר לחכות]... "וויפל איז א שיעור" לומר שעדיין נשאר ניצוץ שלא נתברר... – דבר מושלל לגמרי! בודאי נתבררו כבר כל הניצוצות מבלי שיחסר ח"ו אפילו ניצוץ אחד ויחידי, וכיון שכן, לא שייך לדחות את הקץ, ותיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

ובפרט בעמדנו בארבעים שנה, ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", ע"י שלימות העבודה בהפצת המעיינות חוצה – בודאי הגיע כבר הזמן לשלימות הגילוי דה"מעיין" וה"מים" שלמעלה, "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

משיחת ליל י' שבט תש"נ

בתחילת שנת הארבעים מתחילה תקופה וסדר עבודה חדש

בתחלת שנת הארבעים מיום ההילולא שלו ביו"ד שבט תש"י (כשהי' בגלוי הסך הכל מ"כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד בה כל ימי חייו"), לאחרי שראו "אותות ומופתים" ועברו כל הארבעים שנה ב"מדבר העמים" בגלות – מתחילה תקופה וסדר עבודה חדשה, "קאי אינש אדעתי' דרבי'" ו"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".

כל יהודי בדור זה מגיע לשלב חדש בהבנתו והתקשרותו עם "רבי" – נשיא דורנו, ועד שעומד (קאי) "אדעתי' דרבי'" (אע"פ שגם אז הוא "רבי" שלמעלה ממנו). וזה חודר ומעלה כל מציאותו, המוחין והמדות, ועד שנמשך בהנהגתו בפועל במחשבה דיבור ומעשה, שנעשים בתכלית השלימות.

ההשוואה שבין הארבעים שנה של דור זה לארבעים שנה בדור משה – מתחזקת יותר:

יש לומר שהשלימות אלי' הגיעו בנ"י בשנת הארבעים (ש"נתן ה' לכם לב לדעת גו'", "קאי איניש אדעתי' דרבי'") היתה הכנה לכניסה אח"כ (לאחרי הארבעים שנה) לארץ ישראל – כי הכניסה לארץ ישראל היא השלימות (הכוונה) דיציאת מצרים. ולכן, לאחרי שעברו ארבעים שנה, שבהם "אתם ראיתם את כל אשר עשה ה' לעיניכם בארץ מצרים", "נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות גו'" (וחדר את כל מציאותם – מוחין ומדות כו'), אזי נהיו מוכנים לגמרי ליכנס לארץ ישראל, ארץ נושבת, ולהתעסק בקיום המצוות התלויות בארץ, ועד – בנין בית המקדש, שעל ידו נעשה השראת השכינה למטה (– כוונת כל הבריאה כולה).

וע"פ המבואר בכ"מ, שהעבודה בגלות זה האחרון (ב"מדבר העמים") כהכנה לגאולה העתידה, היא בדוגמא להעבודה דארבעים שנה במדבר כהכנה לכניסה לארץ ישראל – מובן, שכן הוא גם בדור זה, דור האחרון בגלות – שלאחרי ארבעים שנה מההילולא דמשה רבינו שבדורנו בשנת תש"י, נפעל אצל כאו"א מהדור "קאי אינש אדעתי' דרבי'".

וזה נעשה גם ההכנה לכניסה וביאה לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, כמו שהי' ביציאת מצרים – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שהשלימות בזה היא הכניסה לארץ ישראל כנ"ל.

השיחות דשנה זו

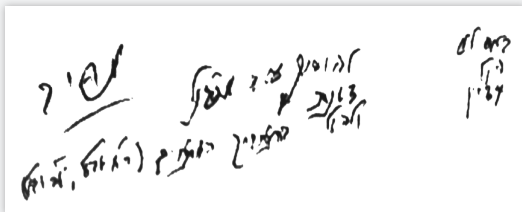

לאחר הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח באייר תנש"א, ללמוד עניני גאולה ומשיח, הוציא-לאור ה"ועד להפצת שיחות", קובץ המלקט כמה משיחות כ"ק אד"ש בעניני גאולה ומשיח.

לאחר ברכת כ"ק אד"ש אודות הקובץ, הכינו חברי ה"ועד" קובץ נוסף המלקט שיחות נוספות בעניני גאומ"ש, והכניסו את הקובץ המוכן לכ"ק אד"ש מלך המשיח. הקובץ הוכנס לכ"ק אד"ש עוד באייר תנש"א, ולפועל כ"ק אד"ש לא הורה להדפיסו, וכך היה הוא מונח בחדר כ"ק אד"ש למעלה מ-7 חודשים (!!).

בג' שבט תשנ"ב, הוציא כ"ק אד"ש את הקובץ, וכתב:

<u>מהיר</u>

באם לא הו"ל עדיין להוסיף עוד מכהנ"ל דשנה זו ולהו"ל בתאריך מתאים (ר"ח שבט, יו"ד שבט)

בזמננו - חיבור של גלות וגאולה

א. והנה, הענין ד"סוף מעשה במחשבה תחלה" (שב"סוף מעשה" מתגלית בחי' תחלה שלפני ולמעלה מתחלת המחשבה, שלא נתגלתה גם בתחלת המחשבה) מודגש במיוחד בנוגע לענין הגאולה:

זמן הגאולה, "קץ הימין", הוא סתום וחתום, כמ"ש "סתום הדברים וחתום הספר עד עת קץ", "כי סתומים וחתומים הדברים עד עת קץ", וטעם הדבר – כיון שהגאולה עצמה הו"ע סתום וחתום, היינו, שהגילויים דימות המשיח הם מדרגא נעלית ביותר שהיא באופן של סתימות, ובלשון הרמב"ם ש"באותו הזמן כו' יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים", ובגלל זה נעשה גם זמן הגאולה סתום וחתום.

ויתירה מזה – שהסתימות דהגאולה היא לא רק ביחס לנבראים, אלא גם ביחס להקב"ה (כביכול), כדרשת חז"ל על הפסוק "יום נקם בלבי ושנת גאולי באה", "ללבי גליתי לאברי לא גליתי" ("לא הוצאתי דבר מפי שהיו איברי יכולין לשמוע אבל בלבי הי' טמון הדבר", "סתום וחתום שלא הוציא אותו הקב"ה בפיו"), "לבא לפומא לא גליא", היינו, שעניני הגאולה הם בדרגא נעלית כל כך שגם אצל הקב"ה ה"ז בבחי' העלם ("בלבי") שלמעלה מגילוי (בדיבור בפה) – ע"ד "מחשבה תחלה", "תחלה" שלפני ולמעלה מהגילוי דתחלת המחשבה.

ודרגא נעלית זו, העלם שלמעלה מגילוי, "מחשבה תחלה" – נמשכת ומתגלית ב"סוף מעשה", בסיום וגמר מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות, שעי"ז פועלים העילוי והשלימות דימות המשיח, ש"דברים הסתומים", סתימות והעלם שלמעלה מגילוי, יומשכו ויתגלו למטה בפועל ממש.

. . ב. והביאור בזה באותיות פשוטות – בנוגע להנהגת האדם:

בהיחס של האדם לדבר העתיד והשפעתו על ההוה, יש חילוק בין דבר העתיד שזמנו ידוע לדבר העתיד שזמנו אינו ידוע – שדבר העתיד שיודעים שיבוא בזמן מסויים, הרי, עד בוא זמן מסויים זה מתייחסים אליו כדבר העתיד, ובמילא, אין זה פועל שינוי (כ"כ) בהמצב שבזמן ההוה (כי אם כפי הדרוש בתור הכנה להעתיד), משא"כ דבר העתיד שזמנו אינו ידוע, אלא יכול לבוא בכל עת, ה"ז באופן שהעתיד משפיע ומשנה את ההוה, שההנהגה בהוה נקבעת בהתאם למצב העתיד.

ומזה מובן גם בנוגע להיחס לגאולה העתידה לבוא והשפעתה על זמן הזה:

אילו הי' הקץ ידוע – אזי היחס להגאולה הי' כמו לדבר השייך לעתיד שאינו פועל שינוי (כ"כ) בזמן ההוה; משא"כ כשהקץ אינו ידוע, וביחד עם זה, יודעים בוודאות שיכול להיות בכל רגע ומצפים שיהי' ברגע זה – אזי היחס להגאולה הוא כמו לדבר השייך להוה, היינו, שההנהגה בהוה היא באופן המתאים למעמד ומצב דגאולה העתידה, דכיון שהגאולה יכולה לבוא תיכף ומיד ממש, הרי, בכל רגע ורגע צריכים להיות מוכנים להגאולה.

ובסגנון אחר קצת – שנעשה החיבור דגלות עם גאולה, שבזמן הגלות עומדים מוכנים להגאולה, ולא עוד אלא שמהפכים הגלות לגאולה, שהאותיות ד"גולה" מתהפכות להיות חלק מ"גאולה" (עי"ז שממשיכים בהם האל"ף, אלופו של עולם), כיון שמתגלית בחי' הכי נעלית שלמעלה מגולה וגאולה שעל ידה נעשה החיבור ועד להפיכת גולה לגאולה.

ג. וענין זה מודגש במיוחד בדורנו זה ובתקופתנו זו:

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות – בסוף זמן הגלות, לאחרי שישנה כבר השלימות ד"מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות", "סוף מעשה", כולל גם השלימות דמעשינו ועבודתינו בהפצת המעיינות חוצה ע"י רבותינו נשיאינו בדורות שלפנינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר, שהעיד בזמנו (לפני עשרות שנים) שכבר סיימו כל עניני העבודה, אפילו "צחצוח הכפתורים", ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לביאת משיח צדקנו, ועאכו"כ לאחרי שנשלמו ארבעים שנה בדורנו זה (ארבעים – לאחרי הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) שבהם "קאי איניש אדעתי' דרבי'", שעי"ז ניתוסף עוד יותר בכל עניני תומ"צ כולל ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה בתכלית השלימות.

זאת ועוד:

התקופה דארבעים שנה קשורה עם זמן הגאולה – כדאיתא בזהר "זמן גאולתם של ישראל בשנת הארבעים הוא". ועד"ז איתא בגמרא (באותה סוגיא שבה נתבאר שהקץ הו"ע נעלם שלא נתגלה בדיבור) "ימות המשיח ארבעים שנה שנאמר "ארבעים שנה אקוט בדור", "אקח את ישראל ואמלוך עליהם . . היינו משיח ששינויין גדולים יהיו בדורו", "קרא" איירי במשיח, דכתיב לעיל מיני' היום אם בקולו תשמעו וגו' דהיינו היום אתי משיח אם בקולו תשמעו כדאמרינן לעיל".

ובפרט שהשלימות דארבעים שנה היא בשנת ה'תש"נ, "הי' תהי' שנת נסים", זמן מוכשר ומסוגל לנסים, מתחיל מהנס העיקרי דגאולה האמיתית והשלימה, ולאחרי כמה חדשים בשנת תש"נ – בחודש שבט, ולאח"ז כבר עבר כל חודש אדר, שבו מרבים בשמחה, שפורצת כל הגדרים, החל מגדרי הגלות, ונמצאים כבר בעיצומו של חודש ניסן, חודש של גאולה באופן ד"נסי נסים", וביו"ב ניסן, כשישנה כבר השלימות דכל י"ב הנשיאים – הרי בודאי שנמצאים כבר ב"סוף מעשה", ובמילא, מתגלית בחי' "מחשבה תחלה", כאמור, שקץ הגאולה שסתום וחתום מתגלה בגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

ומזה מובן שהשליחות המיוחדת של דורנו זה, שמורגשת ביותר בתקופתנו זו, מתבטאת בהענין ד"סוף מעשה במחשבה תחלה" – לגלות את קץ הגאולה ("מחשבה תחלה") בסוף זמן הגלות ("סוף מעשה") ע"י הצפי' וההכנה להגאולה עד שמביאים את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל.

משיחות ש"פ צו תש"נ

ימות המשיח

בריבוי שיחות הסביר כ"ק אד"ש שלאחר כל עבודת בנ"י במשך הגלות ובפרט בדור האחרון, הכל מוכן לגאולה ונמצאים כבר בזמן השיא - ימות המשיח

הסתיימה עבודת הפצת המעיינות

. . בי"ט כסלו דשנה זו מלאו קצ"ב שנה להגאולה די"ט כסלו בפעם הראשונה (ה'תקנ"ט – ה'תנש"א), שמספר קצ"ב הוא (א) אותיות "קבץ", שמרמז שכבר נסתיימה העבודה דזמן הגלות בקיבוץ ואסיפת הניצוצות (שבשביל זה הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות) שבכל העולם כולו

(עם כל פרטי השינויים שבהם – קבץ שנה, מלשון שינוי, שכוללת כל השינויים האפשריים), וגם (ב) "קצב" – מלשון קצבה והפסק, ו"קצב שנה", קצבת זמן, היינו, שכבר נפסק ונקצב ונסתיים הזמן (וכל עניני העבודה שפעלו בזמן זה) דהפצת המעיינות חוצה שהתחיל בי"ט כסלו לפני קצ"ב שנה, ומוכנים כבר לקיום ההבטחה שכשיפוצו מעינותיך חוצה אתי מר דא מלכא משיחא.

וזהו א' הטעמים להדפסת ספר התניא (תושב"כ דתורת חסידות חב"ד) בהוצאה חדשה (ובפורמט גדול") וחלוקתו לכאו"א מהאנשים והנשים והטף בקשר ובשייכות ל"חג הגאולה י"ט כסלו קצב שנה" – כדי להדגיש בפועל ובגלוי לעיני בשר שלימות העבודה דיפוצו מעינותיך חוצה כמשך קצב שנה, סוף זמן הגלות", "קץ" הימים" ו"קץ דשמאלא", סוף הגלות), ותיכף ומיד באים ל"קץ הימין" (קץ הגאולה).

ובלשון הכתוב במזמור תהלים הידוע (שאומרים בשנה זו) – "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", משיח צדקנו, שנקרא "משיח" ע"ש שנמשח בשמן המשחה ("שמן קדשי"), ונוסף על משיח בן יוסף", גם (ובעיקר) משיח בן דוד, דוד מלכא משיחא.

משיחות ש"פ וישב תנש"א

נמצאים בימות המשיח

ובפרט בימינו אלה – ימות המשיח – שבהם נמצאים עכשיו , וצריכים רק "לפתוח את העיניים", ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, וכל בנ"י, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו" , מוכנים בכל הפרטים ופרטי פרטים "לגשת ולהסב אל השולחן" "צוגיין און זעצן זיך צום טיש", שולחן ערוך בכל מטעמים ובכל טוב, החל מעניני הגאולה, לויתן ושור הבר ויין המשומר , ועוד ועיקר, "לדעת את ה'", "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

משיחת מוצאי כ"ף כסלו תשנ"ב

שינויים בעולם לקראת הגאולה

כיון שנמצאים כבר בזמן הגאולה ממש, מובן שגם בעולם ישנם שינויים מקצה לקצה כמתאים לזמן הגאולה, בשיחות אלו מבאר כ"ק אד"ש מה"מ את השינויים שישנם בעולם לקראת הגאולה, ומסביר שדברים אלו הם טעימה והתחלה מהשינויים שיהיו בעולם בביאת המשיח.

חלק מזה הם גם המלחמות שיש בעולם שהם סימן לכך שמלך המשיח מתגלה ומבשר לבני ישראל שהגיע זמן גאולתכם.

כמו כן ניתן לראות בשינויים אלו גם את שלימות בירור העולם כהכנה לגאולה.

מעצמות רשע מתפרקות לקראת הגאולה

א. ויש להוסיף, שההדגשה דבירור העולם בתקופתנו זו כהכנה לימות המשיח, היא (לא רק באופן ד"אמורים בפרשה". בתורה, אלא גם) באופן הנראה בגלוי במצב העולם כולו בימינו אלה.

ובהקדמה:

ישנם התמהים על המדובר בתקופה האחרונה שעומדים אנו בסוף זמן הגלות, עקבתא דמשיחא, ושואלים: היכן רואים זאת? הרי עולם כמנהגו מידי שנה בשנה כרגיל נוהג? – ולפלא הכי גדול שאינם מתבוננים בהמאורעות שמתרחשים בעולם, מאורעות הגלויים ומפורסמים!

בתקופה האחרונה (החל משנים הכי אחרונות, ומוסיף והולך מזמן לזמן) מתרחשים ברחבי העולם מהפיכות קיצוניות, מן הקצה אל הקצה, ובחסדי ה', מתרחשים מהפיכות אלה בשקט, כלומר, ללא מלחמות ושפיכות־דמים, רחמנא ליצלן, עד כדי כך, שחיי היום־יום (בעניני המסחר וכיו"ב) ממשיכים להתנהל ע"ד הרגיל, כאילו עולם כמנהגו נוהג, למרות שמתרחשת מהפיכה קיצונית בהנהגת המדינה כולה, אלא שהיא מהפיכה פנימית, בדרכי פוליטיקא מדינית:

לכל לראש ומתחיל ממדינת רוסיא (המדינה שממנה בא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו יחד עם תלמידיו ושלוחיו), אשר, לאחרי תקופה של שבעים שנות משטר תקיף ואימתני שהפיל חיתתו על כל תושבי המדינה. עד שאפילו עבור התבטאות של ביקורת על המשטר היו עונשים להשלח לארץ גזירה (סיביר וכיו"ב) – נעשה לפתע, בפרק זמן קצר ביותר, שינוי קיצוני (ע"י העומדים בראש הנהגת המדינה) במשטר המדינה, ומתפשט גם בשאר מדינות דוגמתן.

ועד"ז במדינת סין – שבתקופה האחרונה מתרחשת מהפיכה בהנהגת המדינה בפנים וגם בנוגע לקשר ויחס עם שאר מדינות העולם, וכיו"ב, וכן במדינת הודו – שבפרק זמן קצר יחסית הוחלפו ראשי השלטון ששלט במשך תקופה ארוכה, ועד"ז מהפיכות קיצוניות בעוד כמה מדינות ברחבי העולם, ועד ל"איי הים", אשר, אין צורך לפרט ולהאריך, כיון שהדברים ידועים ומפורסמים.

והמדובר אודות מהפיכות במדינות כאלו שיש בהם ריבוי עצום של בני־אדם, כלומר, מהפיכות בממשלות ומשטרים שמנהיגים בליוני אנשים בכל רחבי העולם, ועד לרוב האנשים שבכל העולם!

וה"נס" שבדבר – ולפלא הכי גדול שלא שמים לב לכל זה, "אין בעל הנס מכיר בנסו" –

הרבי לא שלל...

בהתוועדות שבת פרשת בשלח תשכ"ד סיפר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח: "נכנסתי פעם אל הרבי [=כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע] ואמר לי א ווארט אודות עצמו (אודות מעמדו ומצבו בעבודתו) - (והפסיק קצת כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, ואמר:) דבר שהיה קשה לשמוע. באותו הזמן הגיע מכתב מאברהם פאריז... ואמרתי לרבי הנה אברהם פאריז כותב כך וכך. השיב לי הרבי באם אני הייתי חושב על עצמי כפי שאברהם פאריז חושב אודותי וכו'. הרי שהרבי לא שלל שאברהם פאריז לא צריך לחשוב כך אודותיו, (רק שעליו לא פעל, ואדרבה הוסיף התבוננות...) ומסתמא היו עוד כאלו שחשבו כן רק שהוא כתב זאת, שניצוץ מנשמת משיח ישנו בכל אחד, ומכל אחד בנשמת משיח..."

שמהפכות קיצוניות, שיש להם השפעה ישירה על רוב העולם, מתרחשות בשקט ובמנוחה, דבר שאין לו אח ורע בתולדות האנושיות כולה:

מהפיכות במשטר ושלטון של מדינות היו מלווים תמיד במלחמות עקובות דם שהתנהלו במשך תקופה ארוכה, שיבשו את מהלך החיים, הביאו הרס וחורבן ר"ל. ואין צורך להרחיק לכת ולחפש בדברי ימי העולם בדורות שלפנ"ז, כיון שראינו בדורנו זה את החורבן הנורא במלחמת העולם השני', לא תקום פעמיים צרה.

ואילו בימינו אלה, מתרחשות מהפכות קיצוניות גדולות יותר, ברוב העולם, ובחסדי ה', ה"ז ללא מלחמות, ללא שפיכות דמים, ח"ו, אלא מתוך שקט ומנוחה.

ויש להוסיף, שמהפכות בעולם בימינו אלה רואים (לא רק ביחס להנהגת בני־אדם, אלא) גם ביחס לשאר הנבראים שבעולם, חי צומח ודומם – רעידות אדמה שאירעו בתקופה האחרונה, בפרק זמן קצר, ונמשכות גם עתה במקומות שונים בעולם (גם במדינה זו), ובחסדי ה', הקרבנות היו במספר קטן, ובפרט ביחס למקרים דומים שאירעו בתקופות שלפנ"ז.

ב. וביאור השייכות דכהנ"ל לבנ"י – (דלכאורה, מאורעות שמתרחשים במהלכי הפוליטיקא ברחבי העולם (ללא קשר ישיר לבנ"י) אינם מענינם של בנ"י, שתפקידם לעסוק בלימוד התורה וקיום המצוות) – בכמה פרטים:

א) הכרת גדלות הא־ל ונתינת שבח והודי' על גודל חסדיו – שכן, נוסף לגדלות הא-ל שנראית בהנהגת הטבע, כמ"ש "השמים מספרים כבוד א-ל גו'", "כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת", מודגשת יותר גדלות הא-ל בהנהגה נסית, כבנדו"ד, שמהפיכות קיצוניות ברחבי העולם מתרחשות בשקט ומנוחה, נס גדול שאינו אלא בכחו של הקב"ה ה"כל יכול"! ועל כך יש להודות להקב"ה על גודל החסד שבדבר, במכ"ש וק"ו מנתינת שבח והודי' על הנהגת הטבע מידי יום ביומו.

ב) הוספה באמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא" – שכן, מהפכות בעולם הם מהסימנים שהובאו במדרשי חז"ל על התקופה דעקבתא דמשיחא, וכשרואים מהפכות גדולות בימינו אלה, ה"ז סימן נוסף שנמצאים אנו ברגעים האחרונים דעקבתא דמשיחא, ותיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו.

ג. ועוד ענין עיקרי – הנוגע גם ובעיקר מכאן ולהבא:

כל המאורעות שבעולם משתלשלים מהנהגת בנ"י – שהרי מקרא מלא דיבר הכתוב "יצב גבולות עמים למספר בני ישראל", היינו, שכל המאורעות שב"גבולות עמים", שבעים אומות העולם, קשורים ביציבות ותוקף עם "בני ישראל". ולכן, כאשר בנ"י מוסיפים בעבודתם בלימוד התורה וקיום מצוותי' [הן העבודה דקיום התומ"צ, והן העבודה דבירור העולם, כולל ההשפעה על אוה"ע לקיים שבע מצוות בני נח], ה"ז פועל בדרך ממילא (ללא צורך בהתעסקות מיוחדה, אפילו לא במחשבה בלבד) קיום ועמידת העולם כולו, בכל שבעים אומות העולם, "יצב גבולות עמים".

ויש לומר, שהשינויים שנעשו כעולם בתקופה האחרונה, המדגישים שזוהי התקופה דעקבתא דמשיחא – הם כתוצאה מעבודתם של ישראל בתקופה האחרונה. ובלשון הכתוב בפרשת השבוע –

"תולדות יצחק, יעקב ועשו האמורים בפרשה", ובפרט בקשר ובשייכות עם שנת הארבעים, "ויהי יצחק בן ארבעים שנה", כנ"ל בארוכה.

וענין זה מודגש בכינוס השלוחים העולמי דשנת הארבעים – כאמור לעיל שהשלוחים שהתכנסו מכל המדינות שברחבי העולם הם באי כח דכל המדינות שבעולם, ולכן, ה"ז פועל בדרך ממילא על ההנהגה דכל המדינות שבעולם.

משיחות ש"פ תולדות תש"נ

יציאת יהודים מרוסיה - טעימה מהגאולה

ולהעיר, שענין זה מודגש בהפטרה היום ב' דר"ה שבה מדובר בארוכה אודות קיבוץ גלויות – "הנני מביא אותם גו' מירכתי ארץ גו' קהל גדול ישובו הנה", דקאי על הקיבוץ גלויות דכל בנ"י, גם עשרת השבטים (שגלו מאחורי ההרים), שגם הם (בתוככי כל בנ"י) "ישובו הנה", לארצנו הקדושה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ויש להוסיף שענין זה הוא בהדגשה יתירה בתקופתנו זו – שבשנה שעברה, שהיתה שנת נסים, יצאו המון יהודים ממדינה ההיא (מאחורי מסך הברזל), ובאופן קל וטוב כו' (כמדובר לעיל), דיש לומר, שזוהי ה"טעימה" מהענין דקיבוץ גלויות שיהי' בגאולה האמיתית והשלימה, בבחינת "טועמי' חיים זכו" (כפי שאומרים בתפלת מוסף דיום השבת).

ויה"ר והוא העיקר שמ"טעימה" זו נבוא תיכף ומיד לאכילת הסעודה עצמה – קיבוץ גלויות בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז תהי' גם ה"סעודה" דלויתן ושור הבר, סעודה גשמית כפשוטה, ככל הענינים דגאולה העתידה שיהיו בגשמיות, לנשמות בגופים (כשיטת הרמב"ן) – כן תהי' לנו, שבהיותנו נשמות בגופים (ללא הפסק בינתיים) זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

משיחות ש"פ האזינו תנש"א

מודיעים על הגאולה ברדיו ובעיתונים

א. רואים במוחש שבתקופה האחרונה מתרחשים בעולם (אצל אוה"ע) מאורעות מיוחדים (כדלקמן) שבהם מודגש שנמצאים עתה בסמיכות ממש להגאולה האמיתית והשלימה, דאף שנמצאים עדיין בחושך כפול ומכופל דזמן הגלות, ובאופן שמיום ליום הולך ומתגבר חושך הגלות, הרי, ביחד עם זה (ובגלל זה) מתרחשים מאורעות מיוחדים שמוכיחים בעליל שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ומהם:

המעמד ומצב ד"משפחת מצרים" (בלשון הכתוב בהפטורה דיום ראשון דסוכות), "ע"ש שמצירות לישראל" – שמלכות אדירה שבמשך ריבוי שנים היתה מצירה לישראל, שינתה הנהגתה, ופתחה שערי' לעזור לבנ"י שרוצים לצאת ממדינה ההיא למקום שיוכלו לחיות מתוך חירות ומנוחה, ובתקופה האחרונה הגיעו רבים מהם למדינה זו, וגם לארץ הקודש ועד לירושלים עיר הקודש, אשר,

ענין זה הוא מעין ודוגמא והכנה קרובה ממש להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יבואו כל בנ"י לארצנו הקדושה.

ב. המעמד ומצב דאומות העולם בינם לבין עצמם – שמלכיות מתגרות זו בזו, כדאיתא במדרשי חז"ל שענין זה הוא מסימני הגאולה, ובפרט ע"פ המבואר בפרטיות בילקוט שמעוני "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה (ומוסיף בפרטיות יותר), מלך פרס מתגרה במלך ערבי, והולך מלך ערבי לארם ליטול עצה כו'" – שמתאים ביותר לתקופה זו, כי, "פרס" קאי בפשטות על השטח שכולל עירק, ו"ארם" קאי על המדינות שהם באופן ד"רם", "מעצמות על" ("סופער פאוער'ס"), ועוד והוא העיקר – כפי שממשיך ומסיים בילקוט שמעוני שהקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . הגיע זמן גאולתכם", ומסיים, ש"מלך המשיח . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

ג. ויה"ר שמהדיבור בכל זה נבוא תיכף להקיום בפועל ממש – שתיכף ומיד ממש, בלילה זה (ליל שני דסוכות), שומעים כל בנ"י את ההכרזה של מלך המשיח מגג בית המקדש: "ענוים הגיע זמן גאולתכם"!

ועוד וג"ז עיקר – שהכרזה זו היא באופן גלוי גם לעיני כל אומות העולם, כידוע הפתגם שיכתבו ב"עיתונים" אודות ביאת המשיח, ועוד לפני הפירסום ב"עיתונים" יפרסמו אודות ביאת המשיח גם ב"רדיו", שבו מפרסמים ברגע כמימרא כל ה"חדשות" שמתרחשים ברחבי העולם, ועאכו"כ ה"חדשות" בענין הכי עיקרי – ביאת משיח צדקנו.

ועד שכאשר ישאלו אצל השוטרים (אינם־יהודים), שמסתובבים בשכונה זו לשמור על בנ"י, מה הם ה"חדשות" שסיפרו ב"רדיו" (כדרך השוטרים שנושאים עמהם רדיו), יענו השוטרים: זה עתה הודיעו ב"רדיו" ה"חדשות" ש... מלך המשיח בא, ועומד על גג בית המקדש ומכריז שהגיע זמן גאולת בנ"י!

משיחות חג הסוכות תנש"א - מעייני הישועה

מכריזים שהגיע זמן גאולתכם

כשרואים המאורעות שבת־קופה האחרונה בנוגע ל"תולדות ישמעאל" (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות הענין ד"מלכיות מתגרות זו בזו" הוא מסימני הגאולה, כמארז"ל "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח", ה"ז בהדגשה יתירה בנוגע ל"תולדות ישמעאל", כדאיתא בילקוט שמעוני "שנה שמלך המשיח נגלה בו . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" (כפי שרואים במוחש הבלבול דאוה"ע שלא יודעים מה לעשות, ומחפשים עצות שונות כו'), והקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . הגיע זמן גאולתכם", וממשיך, ש"מלך המשיח . . עומד על גג בית המקדש[1] והוא

1) להעיר מדיוק לשון המדרש "עומד על גג בית המקדש" – שגגין לא נתקדשו (פסחים פה, סע"ב. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), דיש לומר, שבזה מרומז שההכרזה "ענוים הגיע זמן גאולתכם" באה מחוץ לארץ שלא נתקדשה בקדושת ארץישראל,

משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

משיחות ש"פ חיי שרה תנש"א

שלימות בירור העולם - ע"י צרפת

ו. בזה רואים את החידוש שניתוסף במיוחד בדורנו זה, ביחס למדינת צרפת, בכוחו ובשליחותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

מבלי הבט על כך שמדינה זו היתה בזמנים ההם "תוקף הקליפה כו'", והתנגדה להנהגה שע"פ יראת שמים ובפרט בדרך החסידות וכו', שבגין כך התנגד אדמו"ר הזקן בתוקף לנצחונה (כנ"ל ס"ה), וגם בדורות לאחרי זה – ראו בפועל, שהמצב בצרפת לא הי' מסוגל כל כך ליראת שמים כו', וגם אצל רבותינו נשיאינו (ממלאי מקומו של רבינו הזקן) לא הי' (כ"כ) בקביעות הגילוי דהפצת תורת החסידות בצרפת -

וכעת נשתנה מצב זה מן הקצה אל הקצה, אשר לא זו בלבד שאור הקדושה הגיע (ממקום אחר) לשם, אלא שיהודים לומדי תורה (נגלה דתורה ופנימיות התורה) ומקיימי מצוות ביראת שמים התיישבו שם למשך זמן, ובמיוחד – בשליחותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועסקו שם בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור, ובכתיבת חידושי תורה וכו', שגם יהודים נוספים (במקומות אחרים) יכולים ללמוד בהם, עי"ז שהם יצאו לאור לאחמ"כ בדפוס וכיו"ב.

. . ט. עפ"ז יובן גם: שלימות הבירור של כל העולם בגאולה – "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה" – תלוי' ובאה לידי ביטוי בבירור בדרך התלבשות של גלות "צרפת" – ובשני הענינים הנ"ל: (א) מכיון שהיא המקום התחתון ביותר – נפעל על ידה גמר ושלימות הבירורים של כל העולם, כמרומז בשמה "צרפת" מלשון צירוף ובירור. (ב) בבירור של צרפת (בגימטריא "770") מרומז גם הגילוי שנותן את הכח לברר את כל הענינים בשלימות, עד לאופן שבכל מקום ומקום ממשיכים את גילוי העצם.

משיחות ש"פ וישב תשנ"ב

תחילת קיום היעוד "וכתתו חרבותם לאיתים"

וכיון שבימים אלו מחליטים ומכריזים ראשי מדינות בעולם ע"ד צמצום וביטול כלי נשק וההוספה בהענינים הדרושים לקיום כלכלת המדינה והעולם כולו – תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים", שבירת כלי המלחמה לעשות מהם כלים לעבודת האדמה, "ארץ ממנה יצא לחם" – ה"ז סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ליתר ביאור:

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא", רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים

בדוגמת החילוק שבין גג המקדש להתוך דהמקדש עצמו.

והוכיח לעמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" – עי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים דאוה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'") להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

וזהו הטעם שהחלטה והכרזה זו היתה בזמן זה דוקא – בגלל שייכותו המיוחדת להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש.

. . הסיבה האמיתית לכך שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה לגמר ולסיום תקופת המלחמות בעולם, והתחלת תקופה חדשה של קיום העולם ע"פ צדק ויושר, שלום ואחדות, כמודגש ביותר בהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת זה, היא (לא רק מצד חיוב השכל ("משפטים"), שהרי חיוב השכל הי' גם בכל הדורות שלפנ"ז, אלא גם, ובעיקר) מפני שמתקרבים להזמן שאודותיו הכריזה התורה ("מסיני") "וכתתו חרבותם לאתים".

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי" – פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע מחליטים ומכריזים מדעתם (ו"בערכאות שלהם", שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

משיחות ש"פ משפטים תשנ"ב

העבודה הנדרשת

בשיחות התקופה זכינו להוראות והדרכות מפורטות כיצד צריך להיראות יהודי שנמצא בזמן זה, מהם הדברים העיקריים בהם צריך לעסוק, על איזה עבודות ישנה הדגשה מיוחדת, מהי הדרך הישרה להביא את משיח, מהי השליחות היחידה בזמן זה, איזה דברים מיוחדים יש לפרסם בזמן זה, ושחייו של יהודי צריכים להיראות כמו בימות המשיח ממש.

לראות שכל בנ"י יצעקו "עד מתי"

שיחה זו נאמרה לקראת כינוס חסידי חב"ד בארה"ק בכ"ף מר חשון תשמ"ח, בשיחה מתווה כ"ק אד"ש את מטרת הכינוס (עידוד וחיזוק בעניני הקהל ושליחות), עונה לשאלה מענינת בנושא ומסביר מדוע יש צורך שכל יהודי בעולם (!) יצעק עד מתי...

ישנם המתעטפים ב"איצטלא של משי" ("זיידענע זופיצע"), וטוענים: היתכן שעבודת השליחות תהי' בשביל לפעול ביאת משיח – הרי זו עבודה "שלא לשמה", "על מנת לקבל פרס"?!

הן אמת שאין כוונתו בשביל חיי העוה"ז כו', אלא, בשביל ענין הכי נעלה, ביאת המשיח, אבל, סוכ"ס הרי זה "על מנת לקבל פרס", ואדרבה – "פרס" הכי גדול!

והמענה לזה – בדברי הרמב"ם:

אודות היעודים הגשמיים שבתורה, "אם בחוקותי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם בעתם וגו'" – מבאר הרמב"ם שאין זה בגדר של שכר, כי אם, ש"הבטיחנו בתורה . . שיסיר ממנו כל הדברים המונעים ידינו מלעשותה . . וישפיע לנו כל הטובות המחזיקות את ידינו לעשות התורה . . כדי שלא נעסוק כל ימינו בדברים שהגוף צריך להם, אלא נשב פנויים ללמוד בחכמה ולעשות המצוה".

וממשיך, "ומפני זה נתאוו כל ישראל נביאיהם וחכמיהם לימות המשיח, כדי שינוחו ממלכיות שאינן מניחות להם לעסוק בתורה ובמצוות כהוגן, וימצאו להם מרגוע וירבו בחכמה".

ונמצא, שהפעולה וההשתדלות בכל הקשור להבאת המשיח אינה בגדר "על מנת לקבל פרס", כי אם, דבר הכרחי להסרת המניעה ונתינת אפשרות לקיום התומ"צ בתכלית השלימות.

יח. וענין זה – ההכרח דביאת המשיח בשביל שלימות העבודה דתומ"צ – הוא בהדגשה יתירה בדורנו זה.

ובהקדמה:

הצורך בביאת המשיח אינו ענין שנתחדש לאחרונה... שהרי, בכל הדורות מתפללים ומבקשים בנ"י על ביאת המשיח, ועד כדי כך, שאפילו משה רבינו ביקש על זה – "שלח נא ביד תשלח" ("ביד אחר . . שאין סופי להכניסם לארץ ולהיות גואלם לעתיד"), כלומר, משה רבינו ביקש שהגאולה ממצרים תהי' ע"י "גואלם לעתיד", משיח צדקנו. ועאכו"כ בספר תהלים של דוד המלך – ריבוי תפלות ובקשות על הגאולה.

והגע עצמך:

אם בזמנו של משה רבינו הי' צורך בביאת המשיח, גם כאשר בנ"י היו במדבר, כשהקב"ה נתן להם כל צרכיהם מן המוכן (ואם היו רוצים, היו יכולים להיות מנותקים לגמרי מאומות העולם) – בזמן הגלות, כשישנם "מלכיות שאינן מניחות להם לעסוק בתורה ובמצוות כהוגן", "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", ובפרט חושך כפול ומכופל דעקבות משיחא, לאחרי שכבר "כלו כל הקיצין" – בודאי ובודאי מורגש הצורך וההכרח הכי גדול דביאת המשיח תיכף ומיד!

ומכיון שכן, צריכים לראות שכל ישראל יצעקו "עד מתי", עד שלא ישאר אפילו יהודי אחד שלא יצעק "עד מתי", ואז, בודאי ממלא הקב"ה תפלתם ובקשתם של ישראל, "הן א־ל כביר ולא ימאס", ובאופן ש"מיד הן נגאלין".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לצעוק "עד מתי", וכל הקהל אחריו. ואח"כ אמר: כדי לשלול ענין של עצבות – יצעקו "עד מתי" מתוך ניגון (וניגנו "עד מתי")].

משיחות ש"פ וירא תשמ"ח, בלתי מוגה

הכרזת העם "יחי המלך"

לאחרי שישנה השלימות ד"חיים" שנה לנשיאותו (פעולתו ועבודתו) דנשיא דורנו – צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו – שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא!

וזהו גם מה שמרעישים בעקבתא דמשיחא ע"ד הצורך להכריז "עד מתי", שעי"ז מקרבים ומזרזים את הגאולה – די"ל, שנוסף על הדגשת הצפי', הבקשה והדרישה על הגאולה [שיבוא משיח צדקנו בפועל ממש, באופן דמראה באצבעו ואומר זה , הנה המלך המשיח, בשר ודם, כפס"ד הרמב"ם "יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויקבץ נדחי ישראל"], יש בהכרזה זו גם התוכן דענין ההכתרה – "יחי המלך", שעי"ז פועלים ביאת דוד מלכא משיחא.

יב. והמעשה הוא העיקר:

יש לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתינו" – כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי", וההכרזה "יחי המלך" דוד מלכא משיחא – בזריזות הכי גדולה, **הקשורה עם** שמחה וחיות,

– **אשר, ענינים אלו (שמחה וחיות) מודגשים ביותר בשנה זו: שנת תשמח (תִּשְׂמַח ותְשַׂמַּח), ו"חיים" שנה לנשיאותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו** –

שעי"ז פועלים כביכול ה"אחישנה" דהזריזות אצל הקב"ה – **"אלקיכם כהן הוא", ו"כהנים זריזין הם" – לגאול את בנ"י** בזריזות הכי גדולה, **תיכף ומיד ממש, "לא עיכבן המקום** כהרף עין".

זאת ועוד:

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו פסק – בשעתו אז – **שכבר נסתיימה העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים". ומכיון שכבר עברו עשרות שנים (יותר מל"ח שנה) שבהם מצחצחים את הכפתורים – הרי בודאי שבימינו אלו נסתיימה גם העבודה דצחצוח הכפתורים.**

ולהעיר, שאין לצחצח את הכפתורים יתר על המדה – כפי שרואים במוחש שצחצוח יתר מחסר מן הכפתור ומקלקל יפיו!

ומכיון שכן, הרי בודאי ובודאי שעכשיו צריכה להיות ומוכרחת כביכול הזריזות של הקב"ה **להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש.**

משיחת ב' ניסן תשמ"ח - מוגה

איך יתכן שיהודי חושב שטוב לו בגלות?

כשנמצאים בחג הפסח, "זמן חרותנו", ואומרים ליהודי, שמכיון שהזמן עצמו "מכריז" שצ"ל מצב של חירות, וחירות אמיתית היא (לא כמו הגאולה דפורים, ש"אכתי עבדי אחשורוש אנן, אלא כמו החירות דפסח, ששלימותה) הגאולה האמיתית והשלימה (גאולה שאין אחרי' גלות), לכן, עליו להרעיש ולצעוק על אריכות הגלות, "עד מתי", ולבקש ולדרוש שהגאולה תהי' תיכף ומיד ממש – יתכן שמישהו יטען: טוב לי בגלות! בחסדי ה' הנני נמצא ב"מלכות של חסד", ויכולני ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחה, וא"כ, מה יש לי להרעיש ולצעוק – טוען הוא – על היציאה מהגלות?!...

כלומר, יתכן שמישהו יטען שמרגיש את עצמו כמו אותו "גר" שאבותיו לא היו בשעבוד מצרים, כאמור, שהי' להם טוב במצרים, ובמילא, מה לו – טוען הוא – ולעניני הפסח, חירות וגאולה ממצרים, כשטוב לו גם במצרים!

וממשיך לטעון שהוא "אזרח הארץ", כפשוטו, אזרח אמריקני... וכשאומרים לו שהגיע הזמן לשכוח מהגלות, לארוז את חפציו כו', ולהתכונן לעלות ע"ג "ענני שמיא" ולטוס לארץ ישראל – נאנח לשמע "בשורה" זו... שכן, למה לו להטלטל ממקומו ("טלטולי גברא") כשטוב לו כאן, בהיותו "אזרח הארץ", שמניחים לו לחיות כיהודי, ועוד עוזרים ומסייעים בזה!

לב. לדאבוננו, אין זה רק חשש שמישהו יכול לטעון כן – הלואי לא הי' קורה כפי שכבר קרה

בפועל. וביותר יפלא – שדוקא בזמן האחרון, שהולכים ומרעישים אודות הצורך לצעוק "עד מתי", לבקש ולדרוש על הגאולה – באים כאלו ששופכים מים קרים על נפש שמעוררת ומרעישה שצריכים להשתדל להביא את משיח צדקנו בהקדם הכי אפשרי (וכל המקדים ה"ז משובח), וכתוצאה מזה נעשה אצל כו"כ חלישות (לא רק בצעקה ודרישה "עד מתי", אלא גם) בעצם האמונה בביאת משיח צדקנו.

ההסבר היחידי למצב זה – שהיא הנותנת: מכיון שבזמן האחרון דוקא, בסיום הגלות, נוגע ביותר שיצעקו "עד מתי", שיבקשו וידרשו על הגאולה, לכן, יש על זה התנגדות יתירה מצד הלעו"ז.

וכידוע שלא כל העתים שווים, אלא לכל זמן וזמן יש ענין בלתי רצוי מיוחד שבו צ"ל עיקר המלחמה כו' בזמן זה.

ויש להביא דוגמא לדבר מענינא דיומא (אף שאין זה בשבחן של ישראל) מ"ש בהפטרה דיום שני דפסח אודות הפסח שנעשה בזמנו של יאשיהו:

"ויצו המלך את כל העם לאמר עשו פסח לה' אלקיכם . . כי לא נעשה כפסח הזה מימי השופטים . . וכל ימי מלכי ישראל ומלכי יהודה כי אם בשמונה עשרה שנה למלך יאשיהו נעשה הפסח הזה לה' בירושלים", – לאחרי שביער כל עניני ע"ז שהיו בארץ יהודה ובירושלים ובהיכל ה', ועד שהוצרכו באזהרה מיוחדת ש"לא יעלו כהני הבמות אל מזבח ה' בירושלים".

ולכאורה אינו מובן: בזמן בית ראשון, שהי' בו הארון, אורים ותומים וכו' וכו' – איך יתכן מצב ירוד כזה?!

וההסברה בזה – שהיא הנותנת: מכיון שבבית ראשון היתה התגברות אור הקדושה וגילוי אלקות, היתה גם התגברות הלעו"ז כנגד אמונת אלקות, בענין של ע"ז, ועד כדי כך, שמצינו בגמרא שרב אשי שאל את מנשה בן חזקי' (שנראה אליו בחלום) "מאחר דחכמיתו כולי האי מאי טעמא קא פלחיתו לע"ז" ? והשיב לו מענה אמיתי שהובא ב"תורת אמת" – "אי הות התם הות נקיטנא בשיפולי גלימא ורהטת אבתראי" ("היית מגבה שפת חלוקך מבין רגלך כדי שתהא קל לרוץ לשם, מפני יצר ע"ז שהי' שולט") !...

לא מוכרח להיות ב-תשל"ו

ביחידות לבנו של פרופסור ירמיהו ברנובר - כ' תמוז תשל"ה: שאל הילד: שכתוב בלקו"ת להאריז"ל שלפי החשבון הקץ צריך לחול בתשל"ו? אמר לו אד"ש: שבאם אני ואתה ואביך יתנהגו כשורה אז משיח יכול לבוא אפי' מי"ז תמוז עד ט' באב, ולא מוכרח להיות בתשל"ו. והוסיף אד"ש, שהיה כבר הרבה הזדמנויות כאלה וכל פעם החמיצו, כעת הזמן שיכולים, יותר קל לעסוק וכו', ושאל כ"ק אד"ש באם נתן את הדולרים לאביו ובאם שלח עבור אמו.

ועד"ז מובן גם בנדו"ד – שמכיון שבזמן האחרון, סיום הגלות, נוגע ביותר שיצעקו "עד מתי", ויבקשו על הגאולה, לכן, יש התנגדות יתירה על ענין זה.

לג. ועל זה בא המענה, הלימוד וההוראה, מסיום הקריאה – "וכי יגור אתכם גר ועשה פסח לה' כחוקת הפסח וכמשפטו כן יעשה חוקה אחת יהי' לכם ולגר ולאזרח הארץ":

כשיהודי טוען שבנוגע ליציאה מגלות (מצרים) מרגיש את עצמו כמו "גר" שלא הי' בשעבוד מצרים, מכיון שטוב לו בגלות – אומרים לו: כשם שגם אצל ה"גר" ישנו הענין דיצי"מ, "חוקה אחת יהי' לכם ולגר", מכיון שמצד עצם מציאותו שייך הוא לישראל, אלא, שענין זה הוא בהעלם, ויש צורך (בפעולת הגיור כדי) שיבוא בגילוי – כן הוא גם אצל יהודי שטוען שטוב לו בגלות (כמו "גר" שלא הי' בשעבוד מצרים), שרגש זה אינו אלא בגלוי ובחיצוניות, אבל, מצד עצם מציאותו רוצה לצאת מהגלות ולהיות "בן חורין",

– כפי שכאו"א מישראל אומר (או חושב) "אני מאמין . . בביאת המשיח . . אחכה לו בכל יום שיבוא", ואומר בתפלת העמידה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "ותחזינה עינינו בשובך לציון" –

אלא מאי – רצון אמיתי זה הוא בהעלם, וצריכים לפעול שיתגלה רצונו האמיתי, כולל גם ע"ז ש"מרעישים" אודות הצעקה "עד מתי", והצורך לבקש ולדרוש על הגאולה.

ועד"ז כשיהודי טוען שמכיון שנמצא ב"מלכות של חסד", מרגיש את עצמו כ"אזרח הארץ" – אומרים לו, "חוקה אחת יהי' לכם ולגר ולאזרח הארץ":

גם בתור "אזרח הארץ", אזרח אמריקני, שמתנהג ע"פ חוקי המדינה מכיון ש"דינא דמלכותא דינא" – עליך לגלות את הרצון האמיתי לצאת מהגלות ולבוא לארצנו הקדושה וירושלים עיר הקודש, כי, לאמיתו של דבר הנך יליד ציון וירושלים, כלשון הכתוב "זה יולד שם", "איש ואיש יולד בה", היינו, שכאו"א מישראל הוא מ"הנולדים בציון". שנקראת "ירושלים" ע"ש יראה וע"ש שלם [וענין זה מתבטא גם בעבודתו – שלימות היראה], אלא, שצריך לגלות בעצמו ענין זה.

. . ויש להוסיף ולהבהיר, שבענין זה ישנם כאלו החוששים לעורר את הזולת, להתערב בחייו הפרטיים ובהנהגתו הפרטית כו'.

בשלמא, טוען הוא, כשמדובר אודות קיום מ"ע או לאפרושי מאיסורא במצות ל"ת – אין לו ברירה, הוא מוכרח לגשת אל הזולת ולומר לו: "הקשב! התורה ציותה עלי להתערב בענינך הפרטיים" – כמ"ש "הוכח תוכיח את עמיתך", "ואהבת לרעך כמוך", הן ע"י אהבה והן ע"י תוכחה (ובלשון חז"ל – "ימין מקרבת", ואח"כ "שמאל דוחה", ולא עוד, אלא, שהדחי' גופא היא רק בשמאל, יד כהה);

אבל בנדו"ד – הרי זה ענין ש"לא ראו אבותינו"... הוא מעולם לא שמע מאביו, ובודאי לא מזקנו, שאביו או זקנו הוא, היו הולכים ברחוב, או עומדים בביהכנ"ס בעיצומו של יום, וצועקים "עד מתי", "היתכן שמשיח צדקנו עדיין לא בא"?!...

(כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:) ומנין יודע אני שיטענו כך? כי גם אני לא שמעתי זאת מאבי... ובודאי לא מזקני... ואף ממני עצמי לא שמעתי זאת לפני בואי לארה"ב (איני יודע הטעם

לזה, אבל כך היא המציאות), והעיקר – שבפועל ה"ז ענין שמביא תוצאות טובות, למרות שישנם כאלו שהנהגה זו היא לא לרוחם...

ובכלל – היכן יש אדם שמרוצים ממנו, הרי זהו טבע בני אדם שאין דעותיהם שוות, והוא איננו מרוצה מהנהגתו של פלוני, של אלמוני, של אביו. של זקנו, המשפיע, הרב וכיו"ב...

ובכל אופן – כל זה כדאי כשמביטים על הילדים הקטנים ורואים כיצד הם צועקים "דאלאי גלות", ועאכו"כ כשישנם גם יהודים לאחרי בר־מצוה שגם הם צועקים ולאו דוקא ברוסית – "דאלאי גלות" – אלא באידיש. בלשון הקודש, ובאיזה נוסח שיהי' – ובלבד שמתכוונים לענין אחד.

משיחות לילות חגה"פ תשמ"ח

הפצת היהדות - חנוכת ביהמ"ק השלישי

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות שיזכה להיות דור הראשון של הגאולה. וכמובן מההכרזה הידועה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – לפני עשרות שנים – "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", מכיון שכבר עומדים בסיומה של העבודה, ולא נשאר אלא "לצחצח את הכפתורים", ובימינו אלו – הצחצוח האחרון של הכפתור האחרון!

ומזה מובן, שבימינו אלו, כל פעולה ופעולה בעניני התומ"צ, ועאכו"כ הפעולה ד"בהעלותך את הנרות" ע"י הפצת נר מצוה ותורה אור, התורה והיהדות, שתוכנה חנוכת המשכן באופן ד"שלך גדול משלהם" (כנ"ל ס"ח) – מודגש בה ביותר וביותר הענין דחנוכת (חינוך והכנה) בנין ביהמ"ק השלישי.

ולכן, היתכן שכאשר כו"כ מישראל עוסקים בחנוכת והכנת בית המקדש השלישי, יעמוד מישהו מן הצד ולא יהי' עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו (ב"ב, תלמידיו וכו')?! – אלא ודאי ישתדל גם הוא להשתתף עמהם בחנוכה, לקרב ולזרז את חנוכת ביהמ"ק השלישי שיבנה במהרה בימיו ובימינו.

וכאמור, כל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא, אין מקום לחלישות, ח"ו, בהדעת בחנוכה זו, אלא אדרבה – לחזק ולהוסיף ביתר שאת וביתר עוז, ומתוך זריזות הכי גדולה, ע"ד מ"ש בנדבת המשכן "והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר", "לשני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן", ולא פסקו מלהביא עד ש"ויצו משה . . איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה גו'", ואילו בנדו"ד, לא רק שאין רשיון ממשה רבינו שבדורנו, נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, להפסיק ח"ו בעשיית המלאכה, אלא אדרבה, ישנו ציווי מפורש להוסיף בה ביתר שאת וביתר עוז, עד שמשלימים מלאכת החנוכה דביהמ"ק השלישי.

משיחות ש"פ בהעלותך תשמ"ח

נשאל את משיח: מדוע התעכב עד עתה?

וכידוע הסיפור עם אדמו"ר מהר"ש והצ"צ בנוגע ל"קץ" דשנה מסויימת, שהצ"צ אמר שבאותה שנה נדפס הלקוטי־תורה, והשיב לו אדמו"ר מהר"ש שצריכים משיח בפועל ממש, כלומר, לא מספיק ענין של גאולה ברוחניות, הדפסת הלקו"ת, הפצת המעיינות חוצה, וכיו"ב, אלא צריכים גאולה כפשוטה ממש.

ועאכו"כ שאין להתנחם עם העילוי שיש ב"מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות", שעי"ז נעשה בירור החושך דלעו"ז וכו' (כנ"ל בארוכה) – כי, העילוי שע"י בירור החושך דלעו"ז הוא אמנם ענין של הוספה כו', אבל אעפ"כ, עיקר עבודתם של ישראל צריכה להיות בעניני אור וקדושה, כפי שיהי' לעתיד לבוא, שיקויים היעוד "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ", שהעבודה תהי' אך ורק באופן של עליות בקדושה גופא, כמבואר באגה"ק.

ועל זה מבקשים בכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה, גם בשבת ויו"ט – "ותחזינה עינינו בשובך לציון", ולא רק בתפלת שחרית, אלא גם בתפלת מוסף, היינו, שהבקשה על הגאולה היא לא רק מצד העבודה ד"תמידים כסדרם" (עבודת הצדיקים), אלא גם מצד העבודה ד"מוספים כהלכתם" (עבודת הבעלי תשובה), היינו, שלמרות מעלת ההוספה שע"י הבירור דלעו"ז – מבקשים על הגאולה שאז תהי' כל העבודה בעניני אור וקדושה בלבד.

אלא מאי, ישנם כאלו שרוצים להיות במצב של מנוחה ורוגע, ולכן, מנחמים את עצמם שיש עילוי בעבודה בזמן הגלות וכו'. – מי אומר שבזמן הגלות צריכים להיות במצב של מנוחה ורוגע – אדרבה, מפורש בקרא ש"בגוים ההם לא תרגיע ולא יהי' מנוח לכף רגלך", כלומר, יהודי לא יכול להיות רגוע ולישב במנוחה בגלות, אלא צריך לצעוק ללא הרף "עד מתי"!

ועאכו"כ בדורנו זה, לאחרי שסיימו כבר כל עניני העבודה. ולא נותר מה לעשות, כי אם, "עמדו הכן כולכם", להמתין לביאת המשיח – שכבר הי' צריך לבוא היום בבוקר, אתמול כו', ועוד לפני ר"ח מנ"א, וכשיבוא (כפי שאמרנו בתפלות היום "ותחזינה עינינו כו") – נשאל אצלו השאלה והקושיא: מדוע התעכב עד עתה? ! ובפרט שמשיח עצמו ממתין בקוצר רוח – עוד יותר מבנ"י – מתי יבוא כבר לגאול את בנ"י, ומכיון שכן, גדולה יותר השאלה והקושיא: מדוע התעכב עד עתה? ! וכבכל השאלות והקושיות – "תשבי יתרץ קושיות ואיבעיות", אבל עד אז, הקושיא היא בתקפה, וצריכים להסירה ולבטלה!

והעיקר – שיבוא משיח צדקנו בפועל ממש, ויגאל את כל בנ"י, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", ו"כספם וזהבם אתם", ויביא את כולם לארץ ישראל, באופן ר"כל יושבי עלי", לירושלים עיר הקודש. ולבית המקדש השלישי שיבנה במהרה בימינו ממש.

משיחות ש"פ דברים תשמ"ח

עבודת השמחה להבאת הגאולה

במשך כל הדורות דזמן הגלות ציפו בנ"י והתפללו בכל יום ויום לביאת המשיח, ועאכו"כ צדיקי ונשיאי ישראל שאצלם היתה, התשוקה והגעגועים כו' לביאת המשיח בתוקף הכי גדול, וכמה מהם מסרו נפשם לדחוק הקץ (למרות האזהרה שלא לדחוק את הקץ), כידוע בדברי ימי ישראל:

אבל אעפ"כ, אין זה מגיע לה"שטורעם" ע"ד ביאת המשיח שהתחיל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזתו הידועה ב"קול קורא" שנדפס בשעתו (לפני יותר מארבעים שנה.) ב"הקריאה והקדושה" - "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" - לאלתר דייקא, תיכף ומיד ממש,

ובהדגשה - שאין זה דחיקת הקץ כלל, כי אם, מפני שכבר הגיע זמנה של הגאולה, כאמרו כמ"פ

שכבר נסתיימה כל העבודה, ולא נותר אלא "לצחצח הכפתורים", ולהמתין לביאת המשיח.

ובפרטיות יותר:

במשך הדורות שלפנ"ז, כו"כ דורות, נעשו פעולות מיוחדות כדי להביא את משיח צדקנו, כולל ובמיוחד - גילוי תורת החסידות ע"י הבעש"ט, כמ"ש באגה"ק דהבעש"ט המענה דמלך המשיח על שאלתו של הבעש"ט "אימתי אתי מר" - "כשיפוצו מעינותיך חוצה".

ובפרט לאחרי גילוי תורת חסידות חב"ד ע"י רבינו הזקן, באופן של הבנה והשגה בחב"ד שבנפש, "יתפרנסון", היינו, לא רק באופן של "טפה" בלבד,

ולהעיר, אשר, להיותה "טפה" ד"מעיין", הרי מטהרת בכל שהוא, אלא באופן של הרחבה והתפשטות והפצה (שמי המעיין נעשו בריבוי גדול כל כך עד שנעשה נהר ורחובות הנהר), וכהמשל הידוע דשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך לחלקים קטנים ביותר עד שיוכלו לערבה במים ולשפוך לתוך פיו של בן המלך כדי להציל את חייו.

ומדור לדור הולך וניתוסף בהפצת המעיינות חוצה ע"י רבותינו נשיאינו, ועד לדורנו זה, אשר, ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו התחיל הענין דהפצת המעיינות חוצה באופן שבאין ערוך לגמרי - להפיץ המעיינות עצמם בכל מקום ומקום, בכל קצוי תבל, עד לחוצה שאין חוצה מחוץ הימנו, כולל ובמיוחד ע"י תרגום והעתקת עניני החסידות (גם הענינים העמוקים כו') בלשונות דאומות העולם, לא רק בלשון אידיש, השפה המדוברת (שבה נאמרו דברי החסידות ע"י הבעש"ט וכו' עד לנשיא דורנו), אלא גם בשבעים לשון דאוה"ע.

אמנם, במשך כל הדורות (גם בהתחלת זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) היתר, עיקר ההדגשה על הפעולה דהפצת המעיינות חוצה, ולא (כל כך) על הבאת המשיח - אף שבכללות הי' ידוע שהפצת המעיינות חוצה פועלת ביאת המשיח, ומזמן לזמן (ובפרט בהתוועדויות די"ט כסלו, וכיו"ב) היו מזכירים ומדברים על ענין זה.

משא"כ כשהגיע הזמן שבו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" - ומוסיף והולך ועד עצם היום הזה, ע"פ ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, "מה להלן עומד ומשמש אף כאן כו'" - ההדגשה על הבאת הגאולה, ועד שכל פעולה ד"מעשינו ועבודתינו" (כולל בנוגע להפצת המעיינות חוצה) חדורה בכוונה - להביא את משיח

לשלוח 'הזמנה' למשיח

בחלוקת דולרים לצדקה - כ"ב אלול תנש"א: אשה אחת אמרה לכ"ק אד"ש שהיא שלחה למשיח את ההזמנה הראשונה עבור חתונת בנה. **אד"ש:** זה דבר טוב (א גלייכע זאך). **הנ"ל:** אבל הוא לא הגיע. **אד"ש:** תשלחי לו עוד הפעם הזמנה כשתהיה לך עוד שמחה, ובטח יבוא לפני זה.

צדקנו, מתוך ידיעה שזהו תפקידו המיוחד של דורנו זה - להביא את הגאולה.

ו. אמנם, מאז ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", וה"שטורעם" להביא את המשיח - עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא...

ואין הסבר על זה:

אמחז"ל "כלו כל הקיצין", והכריז נשיא דורנו בקול קורא לאלתר לגאולה, ומה ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה" - הרי בודאי שכבר עשו תשובה, שכן, ע"י הרהור תשובה אחד נעשה צדיק גמור, ואין לך אדם מישראל שלא הרהר כו"כ הרהורי תשובה.

ועאכו"כ בעמדנו לאחרי ר"ח אלול שבו התחילו לברך איש את רעהו בברכת השנה, כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, בנוגע לשנת תשמ"ט, שסימנה "תשמט ידך", שהקב"ה משמט כל החובות דבנ"י (אפילו אם נשארו חובות ח"ו), ואינו מזכיר מאומה אודותם, הרי בודאי שענין התשובה כבר ישנו.

תהלים דדוד מלכא משיחא - אמרו כבר בשופי הכי גדול; התוועדויות - ערכו לרוב; בהפצת המעיינות - עוסקים כבר מהבעש"ט, יותר ממשך שבעה דורות, וכבר פעלו בריבוי גדול ועצום. ואפילו את"ל שיכולים לפעול עוד יותר - הרי לעשות "כמצות רצונך", רצונו של הקב"ה בשלימות, ה"ז אפשרי רק שם (בביהמ"ק, לעת"ל); ומה גם ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן". ואדרבה: מצד רצונו של הקב"ה כשלימות העבודה - ה"ז טעם נוסף לזרז ביאת משיח צדקנו והגאולה השלימה, שאז, תהי' עבודתם של ישראל "כמצות רצונך", בתכלית השלימות!...

וא"כ, נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו עדיין?!...

ז. ויש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא - עבודת השמחה הרצוי' בשביל להביא את המשיח:

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמח תשמח הנ"ל ש"שמחת לבו" שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בביהמ"ק העתיד בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמותו ומהותו בבחי' שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר, ששמחה העצמית זו מעוררים ע"י שמחה של מצוה, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבודאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה הו"ע עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה", "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב", ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל - מ"מ, בשמחה של מצוה, עיקר ההדגשה היא על (אופן) העבודה, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא - על השמחה כשלעצמה, שמחה בטהרתה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית דביאת המשיח.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) הענינים המביאים את

השמחה, אלא השמחה עצמה - והשמחה תביא את המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא - לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ"ה מסקנת הענין - ע"י הוספה בשמחה, שמחה בטהרתה, שמחה שתומ"י תביא את משיח צדקנו.

ח. אמנם, עפ"ז מתעוררת השאלה לאידך גיסא: היתכן שבמשך כל הדורות לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה, גם לא לאחרי הכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"?!

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך כו' כדי לשפוך לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפיזרו והפיצו האבן היקרה דכתר המלך בשבעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו לאינו־יהודי... ואעפ"כ, לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה!

וי"ל הביאור בזה - בפשטות - שכשנמצאים בחושך כפול ומכופל דהגלות, שכל בנ"י נמצאים בגלות, ו"שכינתא בגלותא", הרי מובן, שמצד גודל צער הגלות לא שייך שמחה בטהרתה.

אבל אעפ"כ, כיון שסוכ"ס מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטהרתה.

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות - הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכצ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש נותנים כוחות מיוחדים" שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור - ששמחה זו נעשית ע"י התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו", שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר - שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו', יתחילו במעשה בפועל: לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח, ובודאי שעי"ז יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריזות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין",

ואדרבה - ינסו ויווכחו!!

. . [בסיום השיחה ניגנו ניגון הקפות להרלוי"צ ז"ל, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה ועצומה, יחד עם כל הקהל - בשמחה כדי להביא את המשיח].

משיחות ש"פ תצא תשמ"ח - מוגה

לקראת הגאולה צריכה להיות עבודה באופן ניסי

יא. לכן יש להציע, שבעמדנו בתחלת השנה החדשה תש"נ – יעורר כאו"א, יעורר את עצמו ויעורר את כל בנ"י אליהם יכול להגיע, ששנה זו נקראת תש"נ, ר"ת תהא שנת נסים, ולכן יקח כאו"א על עצמו החלטות טובות עד להוסיף בעבודתו באופן נסי, שלא בערך למה שעשה עד עתה. ובכללות – בכל הענינים דתורה ומצוות, תורה עבודה וגמילות חסדים. ועד"ז – בעבודה פרטית ושליחות פרטית של כל אחד ואחת, כאו"א לפי ענינו הוא.

ובכדי להביא זאת תיכף בענין של מעשה בפועל – יקח כאו"א על עצמו הידור נוסף בקיום המצוות, בהתאם למה שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר, ש"כ"ק אאמו"ר (מוהרש"ב) נהג לקבל ע"ע הידור נוסף לפני כל ר"ה", שסיפור זה ובפרט של נשיא הוא הוראה ונתינת כח – ובפרט שכבר היתה פתיחת הדרך בזה ע"י אדמו"ר נ"ע – לכל יהודי, ועאכו"כ בראש השנה של שנה מיוחדת – תש"נ, תהא שנת נסים, צריך ההידור החדש להיות באופן שלא בערך (– באופן נסי) לגבי עבודתו הקודמת.

ועי"ז שיהודי מוסיף בעבודתו באופן של נסים – הרי נוסף לזה שעושה כלי לקבל הברכות וההמשכות שנמשכו ברגע הראשון של ר"ה – נוסף לזה עוד יותר ויותר ברכות והמשכות במשך כל ימי השנה, בכל צרכי בנ"י – בגשמיות וברוחניות, וברוחניות ובגשמיות גם יחד,

החל מהגילוי מזה כשלימות "ליום חגנו" (חג הסוכות). כשמתגלים כל הענינים שנפעלו בראש השנה באופן של "בכסה", עד לאופן של קליטה בשמיני עצרת (מלשון קליטה) ושמחת תורה, כולל ובמיוחד – הנס העיקרי – הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"" נסים ונפלאות אפילו לגבי הנפלאות שביצי"מ,

ונעשה תיכף לתפלת מוסף דר"ה "תקע בשופר גדול לחירותנו", ובפרט ע"י תקיעת שופר של בנ"י בראש השנה, כולל – התקיעה גדולה, שהתוקע תוקעה בכל כחו ומאריך בה עד כמה שאפשרי, שזה נעשה ה"בכל מאדך" שהוא כלי ל"תקע בשופר גדול לחירותנו", החירות דכל בנ"י, אנשים נשים וטף, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, הנשיא העשירי, שהוא בחי' יחידה הכללית, דכל בנ"י, ועל ידו – מתגלית יחידה שבנפש כל אחד ואחת מישראל, עד – גילוי עצם הנשמה, עד – הגילוי דישראל וקוב"ה כולא חד.

משיחות ימים ראשונים דשנת תש"נ

להיות מוכנים כל רגע לבא הגאולה

ועד"ז כששואלים יהודי מתי יבוא המשיח – עונה בפשטות: "היום", ועד שאינו מקדים כל פרטי הסיפור דר' יהושע בן לוי, ואפילו לא האמירה "בשם אומרו" – אף שיש בה סגולה להביא הגאולה, כמארז"ל "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם" – כיון שמונח אצלו בפשטות שמשיח בא "היום"!

והעיקר – שיהי' כן בפועל ממש, ש"היום" ממש מתחילים "ימות המשיח" כפשוטו ממש (לא רק "שני אלפים ימות המשיח"), ויתירה מזה – לא רק "ימות המשיח", אלא גם משיח עצמו!

. . ולהעיר, שאף שמשה רבינו אמר "שלח נא ביד תשלח", ביד זה שיהי' "גואלם לעתיד" – מ"מ, רצה הקב"ה וקבע שהגאולה תהי' ע"י משה רבינו דוקא, הן בנוגע להגאולה ממצרים, והן בנוגע להגאולה לעתיד, "גואל ראשון הוא גואל אחרון"; כל מה שדרוש הוא – שיאמר "הנני", ויבוא לגאול את ישראל בפועל ממש.

ועד"ז בעבודת כאו"א מישראל – שאומר "הנני", שמוכן להגאולה, ופועל כן גם אצל בני ביתו שיהיו מוכנים להגאולה, ע"ד שמצינו אצל משה רבינו שתחילה הוציא ממדין את אשתו ובניו.

ומתוך הרגש זה – שמוכן להגאולה – ממשיך בעבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות, כולל

ובמיוחד – ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה, הלכות משיח.

. . ועפ"ז יש לבאר דבר תמוה בנוגע להיעודים הגשמיים שבתורה – דלכאורה, כיון שאינם אלא דבר צדדי שתכליתו ומטרתו להסיר ולבטל המניעה ללימוד התורה וקיום המצוות (כמ"ש הרמב"ם), למה מאריכה התורה (כולל ובמיוחד – האריכות בספר הרמב"ם, חלק ההלכה שבתורה) בענין זה? !

וההסברה בזה – ע"פ האמור לעיל אודות שלימות הבריאה, שמזה מובן, שאין זה דבר צדדי בלבד, אלא דבר שיש לו חשיבות בפ"ע, כמודגש גם בעצם התהוותו בכח העצמות.

אלא, שרצה הקב"ה שענין זה לא יתגלה מיד לעיני בשר, כי אם, ע"י עבודתם של ישראל להסיר ה"ארציות" דהעולם, ואז תתגלה מציאותו האמיתית של העולם, שהתהוותו בכח העצמות, כנ"ל.

. . [לאחרי ביאור ב' פסוקים הראשונים, "אתה הראת גו'", ו"לעושה נפלאות גו'" – אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

ועדיין נשאר לבאר ט"ו פסוקים, אשר, ביאורם (אפילו בקיצור) דורש משך זמן, וכיון שמקווים ובטוחים שמשיח צדקנו יבוא תיכף ומיד ממש, לא יספיקו לבאר כל הפסוקים, וישארו עם כל ה"סחורה" שאספו וליקטו מכמה ספרים... כיון שיהיו עסוקים כולם, ואני בתוכם, ונשיא דורנו בראשנו, לשמוח ולרקוד עם משיח צדקנו!

ולכן, נפלה "המצאה" – להתחיל מיד בביאור הפסוק האחרון (סיום הענין), ואם משיח צדקנו יתעכב ח"ו עוד רגע. יבארו גם הפסוק שלפניו. (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך ואמר:) ובודאי שאף א' לא יתרעם ("קיינער וועט ניט האבן קיין פאריבל") אם לא יספיקו לבאר כל הפסוקים הקודמים, העיקר שמשיח צדקנו יבוא תיכף ומיד ממש, ויערכו מיד את ההקפות ביחד עם משיח צדקנו. ובפרט שבלאה"כ ממתינים עם עריכת ההקפות עד שיחזרו אלו שהלכו – באופן ד"רץ כצבי" – לבתי־כנסיות כדי לשמח יהודים בהקפות, ויה"ר – והוא העיקר – שיקחו עמהם את כל היהודים ששמחו ורקדו עמהם, ויביאום לביהכ"נ וביהמ"ד של נשיא דורנו (במשך עשר שנותיו האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין), ומכאן ילכו כולם יחדיו, בתוככי כלל ישראל, "עם ענני שמיא", לערוך ההקפות ב"ציון וב"ירושלים" – כפי שמסיימים בפסוק האחרון שלפני ההקפות: "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א ביאר הפסוקים (מהסיום אל ההתחלה), פסוק אחר פסוק, בהביטו ובקראו

מיט געזונטע חסידים

קטע מיומן: אחד עמד בג"ע התחתון לבקש ברכת כ"ק אד"ש לפני נסיעתו לאה"ק. לאחר שקיבל ברכתו הק' אמר: נזכה שכ"ק אד"ש יוליכנו לקבל פני משיח. וענה כ"ק אד"ש: מיט געזונטע חסידים [=עם חסידים בריאים]. לבסוף לא נסע אותו יום ואמר לאד"ש שהי' עכוב, ענה כ"ק אד"ש שכל עכבה לטובה.

הפסוקים מן הסידור. לאחרי שביאר כמה פסוקים – הרים עיניו הק' מן הסידור, ואמר: כיון שמשיח צדקנו עדיין לא בא, יכולים "אריינכאפן" ולבאר עוד פסוק].

משיחות ליל שמח"ת תש"נ

אחכה לו בכל יום: הנקודה הפנימית דכל עבודת ה'

י. בכל הנ"ל מתוסף ענין הכי עיקרי. ובהקדים: כאשר אדם שקוע בחזקה בענין מסויים, הרי טבע בן אדם, שכאשר באים ענינים נוספים הוא מחפש ומוצא

לכל לראש - את הנקודה המשותפת עם הענין שבו הוא שקוע (אע"פ שיכולים להיות בזה ענינים נוספים, וענינים עיקריים).

בנוגע לבנ"י, ובפרט בסוף זמן הגלות (לאחרי שכלו כל הקצין, וכ"ק מו"ח אדמו"ר העיד שכבר עשו תשובה וסיימו הכל) – מונחים ומושקעים הם ב"אחכה לו בכל יום שיבוא", שבמשך כל היום (בכל יום) מחכים ומצפים לגאולה האמיתית והשלימה.

וכיון שבנ"י מתעסקים ושקועים בביאת המשיח – הרי מובן, שבכל ענין מחפשים לכל לראש את השייכות עם אחכה לו בכל יום שיבוא.

ובנדו"ד: בעמדנו בימי החנוכה – הגם שחנוכה כולל בתוכו כו"כ ענינים – מדגישים לכל לראש את שייכותו עם הגאולה: סיבת היו"ט היא נס פך השמן שאירע בקשר עם הדלקת המנורה בביהמ"ק, ולאחמ"כ היתה חנוכת המקדש ע"י החשמונאים (פינו את היכלך וטהרו את מקדשך). הרי זה מזכיר מיד ליהודי, ומוסיף אצלו עוד יותר באחכה לו בכל יום שיבוא ובנין וחנוכת ביהמ"ק השלישי, והדלקת המנורה ע"י אהרן כהן גדול, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

יא. וע"פ המבואר לעיל, יש להוסיף ביאור בזה:

הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו מבטאת את שלימות וגילוי כל מעשינו ועבודתינו בתורה ומצוות. אז תהי' השלימות דקיום המצוות – "ושם נעשה לפניך כמצות רצונך".

ובסגנון אחר: בימות המשיח יהי' הגילוי האמיתי דכל התומ"צ – הענין דגילוי אלקות, וגילוי הבלי גבול שבתומ"צ, כנ"ל (ס"ד).

וזהו הטעם לאחכה לו בכל יום שיבוא, בלשון הרמב"ם: "מפני זה נתאוו כל ישראל כו' לימות המשיח כדי שיניחו ממלכיות שאינן מניחות להן לעסוק בתורה ובמצות כהוגן" מעבודת בנ"י בזמן הזה בתורה ומצוות.

ועפ"ז מובן גם שהאחכה לו הוא ענין תמידי, כיון שבזה מתבטאת הנקודה הפנימית, השלימות דכל עבודת ה' [והגם שאומרים זאת בתפלה בדיבור רק איזה פעמים ביום, הרי זה ע"ד הנ"ל שענין הקשור עם זמן קבוע יש לו פעולה תמידית בכל המעת־לעת, ובכל השנה ובכל הזמנים].

ויש לומר שזהו הטעם לכך שבנ"י (השקועים באחכה לו בכל יום שיבוא) מחפשים בכל מצוה ויו"ט את השייכות עם ביאת המשיח – כיון שבימות המשיח יהי' שלימות הגילוי דאמיתית הענין במצוה ויו"ט זה.

וע"פ הנ"ל, שחנוכה קשור גם עם הגילוי ושלימות ד"נר מצוה ותורה אור", תומתק יותר השייכות דימי חנוכה עם ביאת המשיח.

יב. ועד"ז מובן גם בנוגע לפרשה שקוראים בשבת חנוכה: מיד כשיהודי שומע בקריאת התורה את המלה "מקץ" – מתעורר הוא: אהא! זה מרמז על קץ הגלות, וקץ הימים וקץ הימין, קץ הגאולה!

משיחות ש"פ מקץ תנש"א

צריכה להיות רק קבלת המלכות

המינוי דדוד מלכא משיחא הרי כבר הי', כמ"ש "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", צריכה רק להיות קבלת מלכותו ע"י העם וההתקשרות בין המלך והעם בשלימות הגילוי – בגאולה האמיתית והשלימה, וכל זה יהי' תיכף ומיד ממש.

משיחות ש"פ משפטים תנש"א

עשו כל אשר ביכלתכם להביא משיח!

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמיהה הכי גדולה: היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?! . . . דבר שאינו מובן כלל וכלל!

ותמיהה נוספת – שמתאספים עשרה (וכו"כ עשיריות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

גם כשצועקים "עד מתי" – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמשיח כבר הי' בא!!

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בנ"י ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, לא הועיל, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: עשו כל אשר ביכלתכם – **ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון** – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש"יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה – כמ"ש "כי עם קשה עורף הוא (למעליותא, ולכן) וסלחת לעוונינו ולחטאתנו ונחלתנו" – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

משיחת כ"ח ניסן תנש"א

הדרך הישרה: לימוד גאומ"ש

וביאור ה"דרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח ע"י "מלכות שבתפארת" – בנוגע למעשה בפועל:

ובהקדמה – שכיון שמשיח צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה ("סוף לבושיו") של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטהרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא) ע"י "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל (ס"ט) שע"י התורה (ענינו של משיח בתור "רב") נמשכים ומתגלים האורות עליונים דהגאולה (ענינו של משיח בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשטות: "תפארת" – הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" – הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות,

- בתורה שבכתב (ובפרט "בדברי הנביאים . . שכל הספרים מלאים בדבר זה") ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין ובסוף מסכת סוטה) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון בי' מן גלותא ברחמים"), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא), בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא", שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלקות ("דע את אלקי אביך"), כפס"ד הרמב"ם ש"באותו הזמן . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו'" -

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

משיחות ש"פ תזו"מ תנש"א

העבודה דלחיות משיח בזמננו

ובכל זה ניתוסף עוד יותר ע"י שלימות העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון (כתוצאה מהגאולה די"ב-י"ג תמוז) במשך יובל שנים, אשר, אם בהתחלת תקופה זו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", והעיד שכבר סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים", ויתירה מזה, שכבר סיימו גם "צחצוח הכפתורים", וצריכים רק לעמוד הכן ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי בסיומה של תקופה זו, בודאי ובודאי ללא כל ספק וספק ספיקא שכבר הגיע זמן הגאולה, ובלשון חז"ל "כלו כל הקיצין" וגם ענין התשובה (כהמשך המאמר "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") הי' כבר בשלימות, כולל גם השלימות ד"משיח אתא לאתבא צדיקייא בתיובתא", מצד ניצוץ משיח שבכאו"א מישראל – הרי כיון שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, נרגש ומודגש ביותר וביותר ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", שעי"ז באים להעילוי והשלימות דגאולה האמיתית והשלימה.

ח. וחידוש נוסף בדורנו זה גופא – בשנה זו:

נוסף לכך שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, הרי, שנה זו היא "(תהא) שנת נפלאות אראנו" (כהר"ת **דמנין השנה שנתפשט בתפוצות ישראל), השנה שבה יקויים היעוד "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", וכבר ראו בפועל "נפלאות" המעידים שזוהי ה"שנה** שמלך המשיח נגלה בו", **ועד** ל"שעה שמלך המשיח בא **. . והוא משמיע להם לישראל ענוים הגיע זמן גאולתם" (כדברי הילקוט שמעוני), ועד להכרזה ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"** , שכבר בא, **היינו, שעומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה, ותיכף ומיד המשכתה ושלימותה.**

. . וע"פ האמור לעיל שבשנה זו במיוחד (נוסף על ההדגשה המיוחדת שבכללות דורנו זה) מודגש רק ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", כיון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש, מובן, שלימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות באופן אחר לגמרי:

לכל לראש – שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבילות וההשתדלות לתקן החסרון דחורבן ביהמ"ק, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות להמעלה והשלימות דביהמ"ק השלישי, **עליו נאמר** "גדול יהי' כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", **גדלות שלא היתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), ובמילא לא הי' בה חורבן, ובאה באופן של** הוספה ושלימות **על מעלת המשכן, בית ראשון ובית שני (ולא רק באופן שמחזירים דבר שהי' מקודם שנלקח בתורת "משכון").**

ועוד ועיקר – שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה "הלכתא למשיחא", כי אם, הלכה למעשה בפועל ברגע שלאח"ז, **כיון ש"מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיכף) יגלה ויבוא משמים"** ברגע כמימרא!

ענין עיקרי ושהזמן גרמא

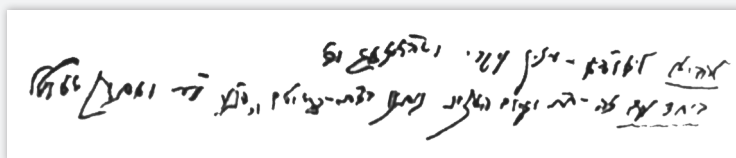

מענה (לערך מהשנים תנש"א-ב), בו מגדיר את אופיה של העבודה כעת וביצועה:

להביא לימוה"מ [=לימות המשיח] – **ענין עיקרי ושהזמ"ג** [=**ושהזמן גרמא**] וכו'

ביחד עם זה – ת"ת [=תלמוד תורה] **וקיום המצוות שניתנו במ"ת** [=במתן תורה] – **כפשוטם, ??? ומתוך שמוט"ל** [=שמחה וטוב לבב].

וע"ד המדובר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח – לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ו)בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, עי"ז שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחודר גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

משיחות ש"פ בלק תנש"א

להתנהג כמו בימות המשיח

ומזה מובן גם בנוגע לעבודת בנ"י הנדרשת בשמחת תורה, והמשכה במשך כל השנה כולה, ובמיוחד בשנה זו – עבודה שחדורה עם ענין הגאולה ומשיח. היינו, שהנהגתו של יהודי בכל העינים בחיי היום־יום שלו גם בזמן הזה תיכף ומיד לפני הגאולה – היא מעין ובדוגמת חיי והנהגת בנ"י בימות המשיח ממש.

[וזוהי גם ההדגשה המיוחדת בתקופה האחרונה בהנוגע להלימוד ד"הלכתא למשיחא", ההלכות שנוגעות לחיי בנ"י בזמן הגאולה].

משיחות שמח"ת תשנ"ב

להכריז ולפרסם את ברכת הגאולה

יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תיבות דתורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה (כנ"ל ס"ה), ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחדורים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה וביהמ"ק), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד ממש רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

ובפשטות:

להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאו"א מישראל "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

[ויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה (בשלימות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל, ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'].

משיחות ש"פ ראה תנש"א

לפרסם לכולם על נביא דורנו

מזה מובן הלימוד לכל או"א בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים דהגלות – שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאפשר להגיע אליהם – שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות והעצות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו – "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט נשיא דורנו – הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו – שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו", "אליו תשמעון", וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכות להיות לנביא ומראה אותות ומופתים – כפי שראינו ורואים בהמשך קיום ברכותיו אצל נשיא דורנו – הרי "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון", עי"ז ש"יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו" (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזה: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, וזה נמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"; וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד "קודם שיעשה אות", ו"אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו'", כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

[אפילו לא דברי הקב"ה שנאמרו ע"י נביא שני, אבל לא נאמרו אליו].

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"יועציך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בנ"י וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם ב"בכל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)",

עד – הנבואה העיקרית – הנבואה ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא".

. . ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד זה יכול לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?! והמענה הוא, שאילו עניני הגאולה היו חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות והגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "ויועציך כבתחלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

משיחות ש"פ שופטים תנש"א

השליחות היחידה: קבלת פני משיח

בעמדנו בהתחלתו ובפתיחתו של כינוס השלוחים העולמי – השלוחים שי' של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בכל מרחבי תבל, בארבע כנפות הארץ – צריך להזכיר, בראש ובראשונה, את היסוד, ולבטא את התפקיד של השלוחים בדורנו זה בכלל, ובמיוחד – החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

כמדובר כמ"פ, שנוסף על הנקודה המשותפת בכללות עבודת השליחות של בני-ישראל בכלל כשלוחיו של הקב"ה, שהיא "אני נבראתי לשמש את קוני" , ובפרט של השלוחים של נשיא דורנו – נקודה המשותפת ששווה בכל הזמנים – מתוסף מזמן לזמן חידוש בשליחות, שליחות מיוחדת, שהיא חודרת והיא ה"שער" שעל ידו "עולים" כל עניני השליחות; ועאכו"כ בנדו"ד – חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק פרט (או כלל) נוסף בשליחות, אלא עיקר וענין כללי ביותר, ועד הענין הכי כללי ביהדות – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחודשים והשבועות האחרונים): ע"פ הודעת חז"ל שכבר "כלו כל הקיצין", והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!

. . מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: ע"פ הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל" , "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו'" , וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל הענינים –

אין כאן מה לצחוק...

חלוקת דולרים לצדקה - י"ז אדר תנש"א: הרה"ג ר' שלום יודא גרוס, אב"ד הלמין, ציטט בפני כ"ק אד"ש מה"מ באריכות מכמה ספרים שהמשיח מתעכב בגלל חסרונות בכמה ענינים. אד"ש: אף על פי כן, מכיוון שכבר נפסק ש"כלו כל הקיצין", הרי גם לדיעות אלו שצריך להשלים קיום הלכות אלו או הלכות אחרות, הכל כבר נשלם וצריך להשתדל שמשיח כבר יבוא, ולא לדחות זאת למחר. הרב גרוס חייך והרבי העיר: אין כאן מה לצחוק - שאמנם משיח יבוא מה שיותר מוקדם ותיכף ומיד ממש.

הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, בכדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

. . מזה באה ההוראה בפועל שיש להוציא בעומדנו עתה בהתחלה ובפתיחה של "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כאו"א מישראל מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו – כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – "כל ימי חייך להביא לימות המשיח": כל עניני העבודה (בכל ימי חייך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב"להביא לימות המשיח". לא רק "לרבות" (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויהנה מזה וכו', אלא – "להביא", הוא עושה כל התלוי בו כדי "להביא לימות המשיח" לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (לא רק כאשר המשיח הוא "בחזקת משיח", אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של "משיח ודאי" וכו').

והכוונה בפשטות היא – שמכינוס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל בנ"י במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, ע"י שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – ע"י לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכאו"א מישראל, ללא יוצא מן הכלל.

משיחות ש"פ חיי שרה תשנ"ב

הגאולה כבר כאן, צריך לפקוח את העיניים

בדורנו זה ובזמננו זה – שע"פ סימני חז"ל (במסכת סנהדרין, במדרשים ובכ"מ) נמצאים כבר בשלב הגאולה ממש,

וכמדובר כמה פעמים לאחרונה, שלאחר הריבוי המופלג של מעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, ובפרט לאחר עבודתם של רבותינו נשיאינו, החל מאבות החסידות וימי גאולתם (בי"ט כסלו ויו"ד כסלו) וימי הולדתם וההילולא שלהם (בט' כסלו, בכ"ד טבת וכו'), ומאז כבר עברו כמה דורות ושנים, עד לעבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כבר סיימו את כל הבירורים,

כולל גם הבירור של "עשו הוא אדום", ומכ"ש וק"ו, שהרי אפילו בזמן יעקב, סבר יעקב וחשב שעשו נתברר כבר (ומצד דרגת יעקב אמנם כך הי'), כנ"ל, עאכו"כ לאחרי ריבוי העבודה מאז, הרי עשו כבר נתברר לגמרי, כפי שרואים זאת גם בהנהגה בזמן הזה (בגלות אדום) של אוה"ע המתייחסות ל"עשו הוא אדום", בדרך מלכות של חסד (כמו"כ מתפשטת הנהגה זו בעוד מדינות,

כפי שראו ורואים בפרט לאחרונה) -

הרי מובן, שעתה נמצאים כבר במצב בו הגוף הגשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונזדככו לגמרי, והרי הם "כלי" מוכן לכל האורות והענינים הרוחניים, כולל ובעיקר – אורו של משיח צדקנו, אור הגאולה האמיתית והשלימה, ועד גם לגילוי פשיטות העצמות של עצמות ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו (שלמעלה מבחינת יחידה ומכל השמות והדרגות והשפעות כו'), ועל-ידי זה – מתגלה הדבר בפשיטותו של כאו"א מישראל,

והדבר היחיד שחסר הוא – שיהודי יפתח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלויתן ושור הבר ויין המשומר , ובנ"י כבר יושבים סביב השולחן – "שולחן אביהם" (מלך מלכי המלכים הקב"ה), יחד עם משיח צדקנו (כדאיתא בספרים שבכל דור ישנו "א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח"), ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר ; ולאחרי ארבעים שנה מהסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" ,

כעת צריך רק להיות, כאמור, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפתחו את ה"עינים לראות", ויפתחו את ה"אזנים לשמוע", ועד"ז – שינצלו את כל רמ"ח האברים ושס"ה הגידים הגשמיים – נוסף על לימוד התורה וקיום המצוות בכלל (רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אברים ושס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גידים) – ללימוד פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות וקיום הוראות רבותינו נשיאינו, כולל – ללמוד בעניני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב והעינים והאזנים – שיבינו, יראו וישמעו בפשטות ממש בגשמיות העולם – את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, וללמוד תורתו של משיח (פנימיות התורה) באופן של ראי', שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפתוח את העינים ואז יראו זאת !

משיחות ש"פ ויצא תשנ"ב

אגרות קודש

ניסים גלויים של מלחמת המפרץ - סימני הגאולה

ב"ה, מוצש"ק
כ"ה אדר, אור ליום ג' שהוכפל בו כי טוב פ' ויקרא אל משה, ה'תנש"א. ברוקלין, נ.י.

אל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בבואנו מימי הפורים – ימים של ניסים שהראה הקב"ה "בימים

ההם בזמן הזה", ובהתקרבנו אל חג הפסח – שבו אנו חוגגים את החג של "זמן חרותנו", ומודים לה' על הניסים והנפלאות שהראה בעת יציאת מצרים –

הרי זהו הזמן המתאים להפנות את מלוא תשומת הלב אל הניסים והנפלאות שאירעו בימינו אלה, בימים הסמוכים לפורים שנה זו.

היו אלה ניסים גלויים לא רק לעם ישראל אלא גם לכל העמים, ועד ש"ראו כל אפסי ארץ" – הכל ראו את הניסים שהתרחשו בתקופה זו.

הניסים בימי מרדכי ואסתר, "בימים ההם", הוסתרו, כידוע, בתוך דרכי הטבע. רק לאחר שמקשרים את ראשית מלכותו של אחשוורוש עם "בשנת שלש למלכו", ועם "בשנת שבע למלכותו", ועם "חודש ניסן בשנת שתים־עשרה למלכותו", ועם הסעודות שעשתה אסתר לאחשוורוש ולהמן – כשמחברים את כל האירועים הללו לרצף אחד ולאחר שמגלים בהתבוננות מעמיקה שכל זה הוא המשך של עניין אחד – אזי מכירים בזה את יד ה'.

וזו אחת הסיבות שבכל המגילה (שהיא מכ"ד ספרי הקודש) לא מוזכר (בפירוש) שמו של הקב"ה – משום שגם הנס של פורים התרחש באופן של הסתר פנים, כאחד הפירושים בפסוק "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא" – שהדברים מכוונים לנס של פורים: נס שמלובש ומוסתר בתוך הטבע.

לעומת זאת, באירועים שקרו בחודשים האחרונים עד (אמצע) חודש אדר, התרחש נס גדול לטובת בני ישראל ולטובת העולם כולו, נס גלוי לעיני כל העמים. על פי התנאים הטבעיים של העולם היה צפוי, שתהיה זו לא רק הכרזת מלחמה וכיוצא בזה, אלא שהמלחמה תגרור לתוכה עמים רבים ותתלהט עד כדי מלחמת עולם ר"ל; אך בפועל, למעלה מדרך הטבע, לא זו בלבד שנמנעה מלחמת עולם, אלא שגם המלחמה שפרצה – שככה.

בשעה שכל הסימנים הצביעו, שיש לצפות למלחמה קשה ולהכין צבא גדול ואדיר, מצוייד בכלי־נשק רבים ודווקא מהמתקדמים ביותר – הרי לאחר כל ההכנות, כפי שנהוג להיערך למלחמה ארוכה שאמורה להתמשך שבועות וחודשים – בא הניצחון בפועל בתוך זמן קצר ביותר!

הניצחון היה כל כך מופלא, שהוא מנע לא רק שפיכות דמים רבה בין אומות העולם (כפי שחששו תחילה), אלא הוא אף הביא לידי כך, שהאוייב ישחרר, ובצורה טובה, חלק משבויי המלחמה ואפילו חלק מאלה שנישבו בעבר.

– יש לנו ציווי והוראה בתורתנו: "אל תפתח פה" – להישמר מדיבורים של "מרה שחורה" - ושמכאן ולהבא יהיו רק בשורות טובות, בטוב הנראה והנגלה. –

יתירה מזו: אלה היודעים את המתרחש "מאחורי הקלעים" – המודעים לפרטים חסויים רבים שאינם מגיעים לידי פרסום – משיגים עוד יותר ויותר את פלאי הניסים והנפלאות בזמן הזה, בימים האלה.

במשך השנה הזאת - עליה נתנו יהודים את השם והסימן: "היה תהיה שנת נפלאות אראנו", ועוד קודם לכן, בסיומה של השנה שעברה, שצויינה על־ידי יהודים בסימן: "היה תהיה שנת ניסים" – הודגש פעמים רבות הקשר לדברים שחז"ל צפו מראש (בילקוט שמעוני ישעי' רמז תצט), על המלחמות שיתרחשו בחלק ההוא של העולם, שהן מהסימנים המעידים שמתקרבת הגאולה האמיתית על ידי משיח צדקנו.

ולאור ההתרחשויות והניסים שצויינו לעיל, צריכה להתחזק עוד יותר ההכרה, שזהו הזמן של ההכנה הקרובה למילוי ההבטחה "והיתה לה' המלוכה", כאשר כל העמים ישוכנעו ש"יש בעל הבית לבירה זו", והכרה זו תביא אותם "לקרוא כולם בשם ה' לעבדו שכם אחד". וההתנהגות ה"ניסית" של כל יהודי, התנהגות באופן של "נפלאות אראנו" – שהדבר נראה ונגלה לעיני כל – תזרז ותחיש עוד יותר את מילוי היעוד: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", הקב"ה יקיים את הבטחתו: "מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו", ותיכף ומיד ממש, בגאולה האמיתית והשלימה, על־ידי משיח צדקנו.

בכבוד ובברכה להצלחה ובברכת חג הפסח כשר ושמח

מנחם שניאורסאהן

כינוס השלוחים - בסימן "הגיע זמן גאולתכם"

ב"ה, יום הרביעי פ' עקב, עשרים במנחם־אב, חודש דמזלי' ארי', ארי' שאג מי לא ייראַ, ה'תנש"א,
ברוקלין, נ.י.

לכל המשתתפים בכינוס השלוחים השנתי הי"ב,
בארצנו הקדושה תובב"א,
ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בנועם קבלתי ההודעה ע"ד קביעות זמן כינוס השלוחים השנתי הי"ב בארצנו הקדושה, "ביום הראשון לס' "כי תעשה הטוב והישר", כ"ד מנחם־אב, בהמשך ובסמיכות לכ"ף מנחם־אב – יום ההילולא של הרה"ג והרה"ח המקובל מוהר"ר לוי יצחק זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, אביו של – יבלח"ט – כ"ק אדמו"ר שליט"א, "בישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש, מגדל העמק",

כינוס אשר קבעו הנושא שלו "הגיע זמן גאולתכם".

ויהי רצון שיהא בהצלחה רבה בכל –

. . ותקויים בכל אחד מהמשתתפים בהכינוס שיחיו, בתוככי כלל ישראל, תפילת וברכת משה רבינו (שהיא גם נתינת־כח) בסיום וחותם מזמור צדי"ק שבתהלים: ויהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו – יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ובמהרה בימינו ממש, ובמיוחד ע"י הפצת המעיינות חוצה –

נוכה אשר ומעשה ידינו כוננהו – בבית המקדש השלישי, שיבנה במהרה בימינו, בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקינו, תיכף ומיד ממש, ובלשון הרמב"ם: מיד הן נגאלין.

בברכת הצלחה בכל הנ"ל
מ. שניאורסאהן

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לרגל יום הולדתו הקט"ז - י"א ניסן תשע"ח

לאורך ימים ושנים טובות.

יהי רצון מהשי"ת שירווה רוב נחת

מעם ישראל בכלל ומבניו התמימים בפרט, ונזכה כולנו

לראות בקיום נבואתו הק' "הנה זה משיח בא",

ונראה בעינינו ש"עשה והצליח

ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל".

בגלוי לעיני בשר תיכף ומיד ממש!